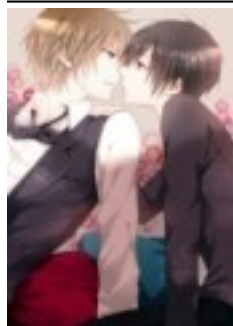

Huỳnh Độ Cẩm Chỉ

Contents

Huỳnh Độ Cẩm Chỉ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	20
5. Chương 5	27
6. Chương 6	32
7. Chương 7	40
8. Chương 8	47
9. Chương 9	57
10. Chương 10	65

Huỳnh Độ Cẩm Chỉ

Giới thiệu

Edit: Su. Thể loại: đam mỹ, hiện đại, hắc đạo, 1vs1, ngụy huỳnh đệ, mỹ cường công mỹ cường thụ, B

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huynh-de-cam-chi>

1. Chương 1

Cửa chính sơn son thiếp vàng ưu nhã rộng mở.

Giương mắt nhìn lại, cột đá cẩm thạch màu đen lốt vàng sáng bức người, bích hoạ tinh xảo trang nhã, đèn treo xa hoa tỏa sáng, từng lớp kính trong suốt sáng long lanh cao cao.

Các tuần nam mặc đồng phục các màu xếp thành một hàng, cúc cài áo bạch kim sáng rọi cùng kẹp cravat hòa trong âm nhạc du dương chói mắt bức người, bọn họ giơ lên một hàng mỉm cười mê người, hoặc tuần

mỹ tà mị, hoặc đáng yêu khờ dại... Phảng phất như đi vào một vương quốc bóng đêm xa hoa, xanh vàng rực rỡ.

Ở chỗ này hiện nay, chính là Gay bar nổi danh nhất khu đông —— Noble.

Thần bí, cao quý, xa xỉ, dâm mỹ.

Nơi này nổi danh với những hồng bài đa dạng: tính tình nóng nảy như dạ vương (ông vua về đêm) Lộ Thiên Hào, có được ngư lang nhân khí ôn hòa như xuân thủy hoàng hôn Nhậm Gia Thanh, còn có xinh đẹp hung hãn giống như tiểu miêu hoang mỹ thiếu niên Kino (Quý Lạc)...

Đêm nay Noble có một vị khách nhân đặc biệt.

Nam nhân mặc một bộ tây trang Armani màu xám phối hợp quy tắc, bộ quần áo vừa người với đường cắt nổi bật lên đường cong bả vai cực kỳ thon gọn, tuấn mỹ không gian giảo, dáng người tiêu sái. Một đôi chân thon dài hữu lực mê người vạn phần, có thể so với siêu mẫu nam nổi danh.

Đôi giày cổ cao trên sàng đá cẩm thạch gỗ ra tiếng vang hữu lực thanh thúy, càng có loại khí chất lười biếng cùng khí phách đặc biệt hỗn hợp.

Khiến người chú mục nhất chính là bên hông hấn mang theo một thanh thái đao.

Trong thời đại phù hoa thế này, lại vẫn có người tùy thân mang theo một thanh thái đao! Mặc dù cùng hoàn cảnh không hợp nhau, nhưng lại có loại cảm giác khắc nghiệt kỳ dị làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Hắn chính là con trai của hắc đạo Đoan Mộc gia gia chủ cùng “Hắc đạo thực nữ” Nhật Bản Thiên Diệp Mỹ Hạnh—— Thiên Diệp Diệu.

Nghe nói, từ lúc hắn có thể bắt đầu vung đao đã được quán trưởng Thiên Diệp kiếm đạo quán nghiêm khắc huấn luyện, truyền thụ võ đạo tổ tiên.

Mười lăm tuổi đã một thân ở địa bàn Hắc Long giương oai, từ đó về sau trở thành truyền kỳ thiếu niên trong giới hắc đạo.

Mà quyết đoán của hắn cũng giống như mị lực bẩm sinh, làm người khác không thể ngăn cản.

Trên thực tế, khi hắn lười nhác mệt mỏi rũ trán xuống, một đôi mắt đen trầm nheo lại hờ hững, thâm sâu mà bá đạo nhìn người, loại gọi cảm khó nói lên lời này quả thực như là nam châm hấp đi hồn phách người, cứ như tất cả tinh quang đều say mê trong đó, không ai có thể chống đỡ.

Nam nhân anh tuấn lại nguy hiểm như vậy, mặc dù ở trong Noble phần đông mỹ nam tử nhưng vẫn phá lệ bắt mắt.

Chỉ là làm người kinh ngạc chính là người hắn chọn, không phải dạ vương dung mạo đủ để cùng hắn so sánh, cũng không phải xinh đẹp bất tuân như con mèo hoang, lại càng không là nhân khí ngư lang ôn nhu như nước, mà là một thiếu niên bình thường tướng mạo hạng trung.

“Lại là người này? Không bằng, đêm nay thay đổi người khác?” quản lý Noble đứng trong phòng nghỉ, Đoan Mộc Trữ cong lên khoe mắt nhìn chăm chăm vào màn hình giám thị, tiểu ý nhẹ nhàng lộ ra một cổ cảm xúc nói không rõ.

Phảng phất như hoa quỳnh nở trong đêm khuya, có cánh hoa xinh đẹp nhất, cũng có khí tức tối mê hoặc lòng người...

Chương thứ nhất

Loang lổ bóng cây loạng choạng chiếu vào trên cửa sổ xe BMW màu bạc.

Đoan Mộc Trữ ngồi trên ghế da mềm mại phía sau, đây là chiếc xe y thích nhất, an phận mà ưu nhã, giống như phong cách hành sự trước sau như một của y.

Đột nhiên, một cái thắng khẩn cấp làm cho y nhin không được thoáng nghiêng về phía trước.

Đeo bao tay trắng, lão Lý mặc đồng phục tài xế vội vàng quay đầu lại, lo sợ không yên nói: “Thực xin lỗi, nhị thiếu gia, phía trước có một thiếu niên đột ngột xông ra giữa đường cái...”

Lão Lý đối với Đoan Mộc nhị thiếu gia này thập phần khách khí cung kính, cũng không bởi vì mẫu thân y là bà nhỏ người khác, không có gia thế hiển hách so được với bà lớn mà vượt qua bốn phận.

Đoan Mộc Trữ đúng là thoả mãn ông ấy ở điểm này.

Cuộc sống trong gia tộc quá phức tạp, tuyệt không có thiếu tiết mục tranh quyền đoạt lợi của vài gia đình giàu có như trong kịch truyền hình.

Bất quá nhà y không phải nhà giàu có, mà là hắc đạo, hắc đạo Đoan Mộc gia tộc.

Phụ thân Đoan Mộc cưới hai người vợ, một người là thiên kim duy nhất của Nhật Bản Thiên Diệp kiếm đạo quán; người còn lại là mẹ của y, một vũ nữ nhỏ nhen. Hắc bang lão đại ai không có mấy người nữ nhân, nhưng vấn đề bà lớn có dung được hay không lại là một chuyện.

Tối thiểu thì từ khi y hiểu chuyện liền biết rõ, mình vẫn là cái đinh trong mắt người khác.

Mỗi một bước đi đều rất gian nan, cần tự suy xét, lại tự suy xét. Dù sao những thứ phải cố kỵ có quá nhiều.

Thuận miệng an ủi lão Lý vài câu, đối phương liền một bộ dáng cảm ơn không thôi.

Đoan Mộc trữ minh bạch, lão Lý là đang lấy mình cùng đại ca Thiên Diệp Diệu so sánh.

Thiên Diệp Diệu là trưởng tử của Đoan Mộc gia, nhưng đằng sau cuộc hôn nhân đầy lợi ích quyền lực đó, trong lòng tất cả mọi người biết rõ, là Đoan Mộc gia trèo cao với đối phương, cho nên đứa con đầu tiên phải đi theo họ vợ.

Mà điểm này, làm cho Đoan Mộc trong những năm gần đây thế lực càng ngày càng lớn mạnh phi thường mất hứng.

Dù sao, bất luận kẻ nào đều chỉ hy vọng được chứng kiến thời khắc xuân phong đặc ý của mình.

Cho nên, hôm nay cái họ Thiên Diệp này ngược lại từ ân nhân trong quá khứ biến thành một hạt cát trong mắt, nhu cũng nhu không được, bỏ cũng không xong, chỉ có thể nhịn, thu lưu.

Đại ca Thiên Diệp Diệu nghiêng mi nhập tẩn, mũi cao, tuấn mỹ vô trù (không pha tạp). Nhất là khi mặc y phục kiếm đạo tuyết trắng chính thống, đem mái tóc đen tôn lên, thời điểm đứng dưới cây anh đào đón gió thái đao huy vũ, dáng người tiêu sái như lân thạch kính trúc (đá chạm chùng trúc trắng), cứ như một bức tranh duy mỹ tinh xảo cùng gió, tản ra một loại khí khái nam tử tà tử mà đường hoàng, làm cho người thần phục.

Loại hình ảnh Đoan Mộc Trữ gặp qua lần đầu tiên.

Chỉ cần liếc mắt, liền biết trên đời này không một người có thể so sánh...

Bất quá được xưng là hắc đạo truyền kỳ Thiên Diệp Diệu, tính tình âm tình bất định, thật không hảo hảo hạ. Lão Lý đã từng dưới sự giận dữ của hắn, thiếu chút nữa bị khai trừ.

Theo lý thuyết, người như vậy Đoan Mộc Trữ sẽ không lưu dụng (thu lưu sử dụng).

Cho đại ca một loại cảm giác y đang cùng hắn đối nghịch thật là không tốt, để bác gái Thiên Diệp Mỹ Hạnh biết rõ chuyện này, lại càng không tốt.

Thiên Diệp Mỹ Hạnh là phụ nữ Nhật Bản điển hình.

Mỗi khi cúi đầu xuống từ trong cổ áo kimono tinh xảo rộng thùng thình lộ ra cái cổ trắng nõn duyên dáng như thiên nga, dịu dàng động lòng người, lúc cười cũng sẽ như đầu xuân điểm xuyến bởi hoa anh đào, cũng chính là người không chút do dự đem đao đâm thẳng vào bụng thủ hạ không nghe lời.

Lúc trước vợ chồng lão Lý khóc cầu mẹ của y, nói nhà bọn họ có ba đứa bé phải nuôi, cuộc sống rất gian nan, nghe xong mẹ Từ Lộ Lộ liền mềm lòng.

Thế cho nên, Đoan Mộc Trữ có chút nghi ngờ.

Mẹ dễ dàng mềm lòng như vậy như thế nào ở trong gia tộc sóng ngầm mãnh liệt như Đoan Mộc mà sống sót ?

Cũng có lẽ, thật sự nàng là muốn cùng bác gái đối nghịch, cũng thuận tiện đưa y đẩy vào trong chiến trường người thừa kế đầy khói thuốc súng của Đoan Mộc gia, cho dù, y chưa bao giờ có phần dã tâm này...

Có nhiều thứ có thể muốn hay không muốn đều là tự nhiên. Điểm này, y rất rõ ràng, vô cùng rõ ràng, thậm chí so với mẹ càng thêm thanh tỉnh.

“Thiếu niên kia thế nào?”

“Tôi xuống xe nhìn xem.” Lão Lý giọng điệu còn mang theo vài phần tức giận, như là đối với loại thiếu niên xông loạn ra đường cái này rất căm tức.

Đoan Mộc Trữ khẽ gạt đầu, vài sợi tóc thanh lệ rủ xuống, làm cho trên người y có thêm loại khí chất điềm tĩnh.

Hai tay của y giao nhau đặt trên đầu gối, tư thế ưu nhã mà xinh đẹp, cứ như một cây lan quân tử dưới ánh trăng, mọi cử động đều có loại dư âm hành vân lưu thủy (nước chảy mây trôi- thuận nhã).

Nếu như nói Thiên Diệp Diệu tựa như một cây thái đao có khắc rồng uốn vẩy, mục quang hoa mắt, tà khí lẫm lẫm, cả người có loại đao phong chói mắt cùng sắc bén, như vậy Đoan Mộc Trữ sẽ giống như ánh trăng trong gió đêm chiếu vào trên thân đao, nhu mà nhẹ, thấu (hiển lộ/trong suốt)mà mỏng.

“Con mắt người rốt cuộc nhìn như thế nào ! Không phát hiện là đèn đỏ sao?” thanh âm lão Lý truyền vào trong xe.

“Ta, ta không phải cố ý ! Thực xin lỗi!” thanh âm rất thanh thuần, rất anh khí, nghe ra hẳn là thiếu niên cá tính sáng sủa.

Có chút do dự, Đoan Mộc Trữ liếc mắt nhìn ra ngoài xe, lập tức ngây ngẩn cả người.

Dĩ nhiên là hẳn!

Dung mạo thiếu niên lơ mơ có bóng dáng người kia.

Mặc dù khuôn mặt này xem qua vô số lần trong báo cáo khi phái người điều tra mang về, bất quá này lại là lần đầu tiên chứng kiến ngoài đời.

Ánh mắt Đoan Mộc Trữ hí hí, lộ ra cửa sổ xe đánh giá đến thiếu niên , khóe miệng cong lên một độ cong nghiền ngẫm.

Ánh mắt đối phương rất sáng, rất có thần, đường cong khóe mắt rõ ràng có chút thất. Cứ như thú con hoang dại, sáng ngời sinh động, rạng rỡ sinh huy, tràn đầy hiếu kỳ đối với thế giới này.

Đại khái liên quan đến việc thường xuyên ở dưới ánh mặt trời vận động chạy bộ, thân thể tuy đơn bạc lại che đi cơ thể cân xứng thon gọn, làn da màu mạch khỏe mạnh, mồ hôi sáng long lanh dưới ánh mặt trời hiện ra ánh sáng nhạt, như là da lông cao cấp sáng bóng trên người thú con.

Thiếu niên mặc quần áo thể thao đơn giản, nổi bật lên đường cong bắp vai xinh đẹp mà lại thẳng tắp, chân rất dài, cả người tinh thần sáng láng, phần chân bồng bồng.

Tuy quần áo thể thao không phải kiểu dáng mới nhất, nhưng cũng là hàng hiệu, đối với một học sinh trung học mà nói xem như là xa xỉ phẩm .

Người nam nhân kia, đương nhiên sẽ không để cho đứa con tư sinh của hắn chịu một tia ủy khuất...

“Nhị thiếu gia, sao ngài xuống xe rồi?” Lão Lý có chút kinh ngạc.

“Vốn chuyện này chúng ta cũng có sai, chạy có hơi nhanh một chút.” Đoan Mộc Trữ mỉm cười, ánh mắt loan thành đường vòng cung đẹp mắt, một bên hướng lão Lý nhẹ nhàng nói, một bên nâng dậy thiếu niên còn đang kinh ngạc đến ngây người trên mặt đất, lễ phép hỏi: “Không sao chứ?”

“Không có, không có việc gì!” Đối phương sững sốt một hồi, tựa hồ không kịp phản ứng, cười ngây ngô gãi cái ót.

“Người chảy máu.” Đoan Mộc Trữ chăm chú quét mắt thiếu niên một vòng, sau đó tầm mắt tập trung ở trên đầu gối đối phương, nhú nhú mảy, xuất ra khăn tay, ngồi xổm xuống đem đầu gối thiếu niên băng bó lại.

Từ sau khi ở trong gia tộc dần dần có địa vị của mình, tư thái của nhị thiếu gia y trong nội tâm hạ nhân cũng chậm chậm thành hình. Dù so không được với đại thiếu gia huyết thống cao sang, trời sinh quý khí, bất quá cũng không đến tình trạng xoay người thay người bằng bó miệng vết thương...

“Nhị thiếu gia, ngài không cần, không cần làm loại sự tình này.” Lão Lý ở một bên lo lắng nói, những chuyện này hạ nhân bọn họ làm là được rồi!

“Trước tạm thời cầm máu như vậy, chúng ta lập tức đưa người đi bệnh viện.” Đoan Mộc Trữ không chút để ý.

Điểm ấy không chút quan tâm đến thể diện, hạ thấp giá trị với y mà nói, cũng không phải là việc khó gì.

Y từ nhỏ đã hiểu được chữ nhẫn, hiểu được an tĩnh, khắc chế an phận, như là bẩm sinh, là bản năng tiềm giữ của y trong gia tộc tinh phong huyết vũ này.

Đôi mắt sáng ngời như thú hoang của thiếu niên lộ ra vài phần kinh ngạc, vài phần chột dạ, nhìn nhìn khăn tay trên đầu gối của mình, lại nhìn nhìn Đoan Mộc Trữ, giương giương môi, tựa hồ muốn nói cái gì đó.

Cái dạng này xác thực ngốc nghếch đến đáng yêu...

Đoan Mộc Trữ mặt mỉm cười, mục quang nhu hòa hỏi: “Có thể chứ?”

“A, a? Có thể, có thể.” Thiếu niên giật mình, quả thực là bị Đoan Mộc Trữ nắm mũi dẫn đi, thẳng đến khi sắp bước vào cửa xe mới vỗ mạnh đầu một cái, “không phải! Đây không phải xe đựng!”

Đoan Mộc Trữ có chút nghi hoặc chớp chớp hàng mi tuấn dật.

Tầm mắt của thiếu niên cùng y trên không trung chống lại.

Lại cao so với y không sai biệt lắm, y năm nay hai mươi hai, nếu như không có tính sai, đối phương hẳn là so với chính mình nhỏ hơn bốn, năm tuổi. Hiện tại hài tử như thế nào lớn lên nhanh như vậy?

Mặt thiếu niên không biết như thế nào lại đỏ lên.

“Àn, đầu gối... là ta vừa mới chơi bóng rổ ngã bị thương, không có liên quan đến các người!”

Hắn nghiêng mặt qua, gãi gãi cái ót, tựa hồ có chút không có ý tứ.

Khóe mắt có chút thất, đường cong rõ ràng mà thon gọn. Có lẽ là hoàn mỹ di truyền từ mỹ mạo của mẫu thân hắn và ... tuần vĩ của phụ thân, lại có loại sắc bén trộn lẫn ngây thơ xinh đẹp.

Không chỉ không khiến người có cảm giác áp bức, ngược lại cảm thấy đã tính động lòng người, loại đặc tính hào phóng hoạt bát không chút nào giả dối, có loại lực hấp dẫn đặc biệt.

Thực tế đối với loại người sống lâu trong thế giới hắc ám như bọn họ mà nói, quả thực như là loài cây hướng dương khát vọng ánh mặt trời, trong nội tâm không khỏi sinh ra chút nhiệt liệt, lại lo lắng sợ hãi bị tổn thương.

Đoan Mộc Trữ không nói gì, chỉ là cong lên đôi mắt, mím môi cười cười.

Hai tay của y cầm ở trong túi áo, một động tác đơn giản lại làm y có loại mỹ cảm ưu nhã hồn nhiên. Trên đường hai bên hàng cây, bóng lá loang lổ, nụ cười này của y phảng phất như hoa đào tháng ba, có loại thanh nhã xuân sắc được nhu phong đề cao.

Y ưu nhã, mị lực của y cho tới bây giờ cũng không phải đường hoàng.

Lại khiến người xem tự sinh hổ thẹn.

“Bóng rổ của ta lăn đi mất, vừa rồi ta vội vàng đi nhặt, không thấy được xe của các người. Rất xin lỗi!” vành tai thiếu niên có điểm đỏ lên, thái độ thành khẩn xin lỗi.

“Nhị thiếu gia, đúng vậy a, rõ ràng chính là hắn loạn chạy ra đường cái.” Lão Lý cũng nói.

“Lần sau nhất định phải chú ý.” Đoan Mộc Trữ vỗ nhẹ vai của hắn, thanh âm ôn nhu, thiếu niên thoảng sững sờ nhưng không có rụt về lại.

Cái này, là một hiện tượng tốt.

Đoan Mộc Trữ hai mắt cong lên độ cung làm sâu sắc một chút, một hồi gió nhẹ thổi qua, đưa mái tóc nhuyển đen của y nhẹ nhàng phát lên.

“Bóng còn có thể mua lại, kiếp sống bóng rổ thì chỉ có một lần.”

“Àn.” Thiếu niên cúi đầu, có chút xấu hổ.

“Điện thoại.” Đoan Mộc Trữ mỉm cười hướng hắn vươn tay.

“A?” Thiếu niên phát ra một cái âm tiết đơn giản, lại nghe lời nói đưa điện thoại di động ra.

“Tốt lắm, cái này là số di động của ta.” Đoan Mộc Trữ nhập dãy số vào, “nếu thân thể không thoải mái, nhất định phải trước tiên gọi điện thoại cho ta!”

“Ta... Thực xin lỗi... Cảm ơn người.” thiếu niên đơn thuần hiển nhiên không thường dụng phải loại tình huống này, trong mắt hiển hiện một tia cảm kích, ngôn ngữ lại hỗn loạn.

“Tốt lắm, ta đi trước. Nhớ rõ lúc trở lại đi xử lý miệng vết thương.” Đoan Mộc Trữ hướng hắn cười cười, so đo miệng vết thương trên đùi.

“Hảo, được.” Thiếu niên lại nghênh ngang phát phát tay, con người đen giống như tiểu động vật hồn nhiên, trên đầu gối còn buộc lên khăn tay làm hắn cảm thấy ấm áp.

BMW bạc tiếp tục chạy.

“Nhị thiếu gia, người chính là quá hảo tâm! Cả Đoan Mộc gia, người nào không biết người tính tình tốt nhất, ai không thích người, tôn kính người, theo ta thấy, vị trí trưởng tộc nên truyền cho người.” Lão Lý hiển nhiên là đối với chuyện vừa rồi sinh ra cảm động.

“Lão Lý, Đoan Mộc gia là làm cái gì, người vô cùng rõ ràng.” Đoan Mộc Trữ nhắm lại mắt, tựa ở trên chỗ ngồi phía sau, ôn nhu nói: “Thích hợp nhất ngồi vị trí này, là đại ca. Điểm này người phải hiểu được, từ nay về sau cũng không nên nói loại lời này, cho ta nghe thấy thì không có việc gì, để người khác nghe được sẽ không tốt.”

“Dạ, dạ.” Lão Lý kinh sợ gật đầu. Thanh âm Đoan Mộc Trữ tuy rất nhu hòa, nhưng hắn lại một câu cũng không dám nói thêm nữa.

Hảo tâm?

Cái từ này dùng ở trên người ai, đều thích hợp hơn so với dùng trên người y.

Đoan Mộc Trữ mi mắt hé lên, khóe miệng câu dẫn ra một đường cong, trên cánh môi như có nguyệt quang tràn đầy, như sương mù mê người.

Nếu như không phải biết rõ thiếu niên vừa rồi kia chính là đứa con tư sinh của phụ thân Đoan Mộc, y cũng chẳng muốn xuống xe xem thử.

Bất quá, đối phương thật sự là một điểm cảnh giác đều không có, sáng sủa đơn thuần, hào phóng thẳng thắn. Dù cho miệng vết thương không phải là bị xe đụng cũng thành thành thật thật nói ra, mà không phải cố ý giấu diếm, nhân cơ hội lừa bọn họ một vỏ...

Thiếu niên như vậy thật là đứa con tư sinh của phụ thân lãnh khốc lại giáo hoạt kia sao?

Hay là, hắn và mình đồng dạng.

Trong khu rừng huyết tinh phức tạp này, cũng nguy trang thành một tiểu động vật khờ dại lại chất phác, lặng lẽ thu hảo nanh vuốt sắc bén của chính mình ——

Sau đó, tùy thời mà động.

Chuyện này Đoan Mộc Trữ đã gần như quên đi.

Chỉ cần không uy hiếp được địa vị của y, uy hiếp được mẹ của y, sự tình gì y cũng có thể dễ dàng tha thứ. Ngoài ý muốn hết lần này tới lần khác tới nhanh như vậy.

Giữa trưa lúc ăn cơm.

Phụ thân Đoan Mộc ngồi ở chủ vị, bác gái cùng đại ca ngồi ở bên tay trái, y và mẫu thân thì ngồi ở bên tay phải. Vị thế có giá trị thế nào, bàn ăn dài đều phân biệt rõ ràng.

Thiên Diệp Mỹ Hạnh trang điểm đậm nhạt thích hợp, cách ăn mặc cực kỳ cao quý.

Một thân kimono thanh nhã phiền phức, tím nhạt khảm nền trắng thêu đồ vân phong hoa lưu thủy, vân sắc đoan chính thanh nhã cứ như núi Phú Sĩ, cao cao tại thượng, xa không thể chạm, xác thực rất có phong phạm chủ mẫu đương gia, uy khí mà trang nhã.

Mà mẹ của mình thì điểm như đào, vũ mị mê người, mặc một bộ gấm sườn xám hồng sắc sáng lạn. Trên mặt thêu tơ bạc như mây bay di động, tà váy xẻ cao hở hững, đùi ngọc trắng nõn mê người như ẩn như hiện.

Đoan Mộc Trữ đem hết thấy xem ở đáy mắt.

Giữa hai nữ nhân này cạnh tranh đã đến tình trạng giương cung bạt kiếm, dù cho chỉ là một bữa cơm rau dưa cũng tranh đấu gay gắt.

Lúc cùng ăn bọn họ rất ít nói chuyện phiếm, bảo trì lễ nghi ‘thực vô thuyết’ (ăn không nói).

Nhưng mà lúc này đây, phụ thân lại đột nhiên đề đề đưa xuống, ngân đưa dài nhỏ ở trên bàn đá cẩm thạch dài phát ra thanh âm rất vang dội, người nghe được có chút kinh tâm động phách.

“Ta có chuyện muốn tuyên bố —— cuối tuần này, ta muốn đón tiểu Viễn về nhà.”

“Tiểu Viễn? Là ai? Nữ nhân người mới nhìn trúng sao?” Từ Lộ Lộ vội vàng hỏi, liễu mi xinh đẹp vắn lên.

Đoan Mộc thoáng giận, trừng liếc nàng, “Tiểu Viễn là con trai ruột của ta.”

Đối với loại người sống trong quyền lực tranh đấu hết sức miễn cảm như bọn họ mà nói, tiếp sau một cơn gió thổi cỏ lay biểu thị một hồi cuồng phong mưa rào, nhất là động tác đem đứa con tư sinh bên ngoài chính thức đón về nhà lớn như vậy, càng như bom nổ dưới nước, “Oanh” một tiếng, trong đáy lòng tất cả mọi người bị tạc cho sóng to gió lớn, dù cho có người trên mặt bất động thanh sắc, trong nội tâm cũng nhất thời kích nổ ngàn tầng lãng (sóng nước).

Vừa dứt lời, người đầu tiên làm khó dễ chính là Thiên Diệp Diệu tính tình luôn không tốt.

“Đứa con? Người rốt cuộc có mấy đứa con? Dứt khoát một lần toàn bộ đón trở về luôn đi!” lông mi đen như mực liếc xéo, trên khuôn mặt tuần tú so với sắc mặt bất thiện ở đằng kia càng có vẻ tà khí mà sắc bén.

Nếu như nói trước đó gặp phải đứa con tư sinh kia kế thừa tuần vĩ từ phụ thân Đoan Mộc, như vậy đại ca Thiên Diệp Diệu chính là kế thừa huyết mạch chảy xuôi tàn khốc trong Đoan Mộc gia —— khí phách làm hắc Đạo gia tộc.

Chỉ là có một chút.

Hắn hoàn toàn không có di truyền được sự bất lộ tài năng cùng bất động thanh sắc của Thiên Diệp Mỹ Hạnh.

Đoan Mộc Trữ chậm rãi thả ra cái thìa bạc trong tay.

Từ lúc sinh ra đến lớn lên, y biết mình và đại thiếu gia trong nhà này không phải là người cùng một thế giới.

Đối phương từ nhỏ đã được mặc theo hình thức tây trang Paris đính trang sức, hoặc là kimono thủ công tinh xảo, trang bị tiểu thái đao sang quý. Lời nói cử chỉ không chỉ có trải qua huấn luyện tinh anh nghiêm khắc của Đoan Mộc gia tộc, mà còn tiếp nhận huấn luyện từ Bắc Thần kiếm đạo Nhất đao lưu của Nhật Bản.

Nhớ rõ lúc còn là tiểu hài tử, y từng lén đi tới võ đạo trường.

Sàn nhà dày đặc gỗ lim, hiện ra ánh sáng màu trầm ỗn xưa cũ, có vẻ trang nghiêm túc mục (trang trọng).

Kéo ra một nửa cửa giấy màu trắng lịch sự tao nhã, dương quang xuyên thấu qua nửa cuốn màn trúc rậm rạp nhu hòa tán trên sàn nhà, trong không khí tràn đầy hương khí nhàn nhạt của tiên trà.

Thiên Diệp Diệp mặc y phục kiếm đạo màu đen, gương mặt lạnh lùng, hữu mô hữu dạng (có quy tắc bài bản) vung một thanh tiểu thái đao. Tiểu thái đao trên không trung kéo lê tạo nên tiếng xé gió, mũi đao là hình án mây cuộn sóng.

Lông mày đen rậm thẳng tắp, con ngươi đen nhánh tràn đầy quật cường, cái cằm kéo căng.

Mồ hôi không ngừng theo trán của hắn chảy xuống, kiếm đạo phục màu đen bị thấm ướt một mảng lớn, hắn lại không rên một tiếng, chỉ là chăm chú ngạo nghễ vung kiếm, hạ xuống, lại vung..

Đoan Mộc Trữ nhìn đến thất thần.

“Uy, xem xong chưa?” Đối phương rút cục buông tiểu thái đao, cau mày, không kiên nhẫn nhìn y.

“Ca, ca ca...” Không nghĩ tới mình sẽ bị phát hiện, y vừa quẩn bách vừa thẹn thùng.

“Hừ, đừng gọi ta ca, mẹ của ta nói ngươi không xứng theo ta ở cùng một nhà.”

Câu nói đầu tiên đem loại biểu hiện huynh hữu đệ cung giả dối đậm nét.

Khi đó Đoan Mộc Trữ mới hiểu được, nguyên lai bác gái vẫn luôn ở trước mặt y mỉm cười ưu nhã như hoa anh đào, lại là đối đãi y cùng mẫu thân y như thế này .

Thiên Diệp Diệp ngày thường tuấn mỹ phong lưu, mị không thể so, một thân kiếm thuật cũng đủ để làm cho bất luận kẻ nào tâm thần chập chờn.

Mà hắn cũng đầy đủ hưởng thụ loại mị lực mang đến ưu thế này, sinh hoạt cá nhân phóng dăng không ngừng, vô luận nam nữ một mực không cự tuyệt.

Nữ nhân duy nhất tôn trọng, đại khái chỉ có mẹ của hắn – Thiên Diệp Mỹ Hạnh.

Nếu như người muốn vào cửa chỉ là nữ nhân phụ thân mới nhìn trúng, vậy còn có thể coi như là tầm hoan tác nhạc, bản tính nam nhân. Nhưng là có nguyên phối (cưới hỏi đảng hoàng), nạp vợ nhỏ, lại còn ở bên ngoài có con tư sinh, hơn nữa đứa con tư sinh này đã hơn mười tuổi, đây không chỉ là công kích hắn, mà còn là cho mẫu thân hắn một cái tát!

Hiện tại cư nhiên còn muốn đem đứa con tư sinh kia mang về nhà! Thiên Diệp Diệp híp híp mắt, hừ lạnh một tiếng.

“Diệp!” Trước khi Đoan Mộc nổi giận, Thiên Diệp Mỹ Hạnh đã dẫn đầu quát bảo đứa con ngưng lại.

Nàng là nữ nhân vô cùng có lí trí, biết rõ khi nào thì nói cái gì nên nói, nói cái gì không nên nói.

Hôm nay nàng vờ tức giận khẽ quát một tiếng, nhưng thật ra là tiên hạ thủ vi cường, làm cho chồng mình không có lý do gì lại giận dữ mắng mỏ đứa con. Bởi vì nên nói , nên trách cứ , nàng thân là mẹ đã làm rồi.

Hiện tại cả trên bàn cơm, cũng chỉ có hai người Đoan Mộc và Thiên Diệp Mỹ Hạnh không có phản đối chuyện này.

Trên thực tế, dù cho phản đối cũng không hữu dụng.

Năm đó Đoan Mộc cùng Nhật Bản Thiên Diệp gia kết thông giao chính là vì khuếch trương thực lực của mình cùng địa bàn.

Xuất ra các loại thủ đoạn, làm cho Thiên Diệp Mỹ Hạnh khi đó được xưng là “Hắc đạo thực nữ” hăm sâu vũng tình, như thiêu thân lao đầu vào lửa gả cho mình.

Mấy năm trước, Đoan Mộc còn có thể kiêng kị đối phương, nhưng những năm gần đây, thực lực càng ngày càng phát triển an toàn, ngay cả thể lực sau lưng Thiên Diệp Mỹ Hạnh cũng không cách nào ngăn chặn hắn.

Hiện tại lời nói của Đoan Mộc, chính là thánh chỉ.

Cho nên, Thiên Diệp Mỹ Hạnh mới đưa hy vọng kỳ thác vào trên người đứa con, vị trí người thừa kế của Đoan Mộc gia tộc thế nhất định phải lấy.

Thật là dụng tâm lương khổ.

“Tóm lại, sự tình cứ như vậy mà định.” Đoan Mộc ngữ khí dày đặc, “cuối tuần ta đem tiểu Viễn mang về nhà. Mẹ của nó đã qua đời, các người hãy đối tốt với nó nhiều hơn.”

Thiên Diệp Diệu dẫn đầu vòng đưa rời tiệc.

Từ Lộ Lộ cũng không tiếp thụ được tin tức này, sinh khí ly khai.

Chỉ còn lại có Đoan Mộc và Thiên Diệp Mỹ Hạnh gật gù đầu, rồi lại trong khung cảnh bất động thanh sắc, liếc nhau một cái.

Đoan Mộc Trữ đột nhiên ý thức được, có lẽ không chỉ một mình y biết rõ —— đứa con tư sinh của phụ thân tồn tại. Chỉ là phụ thân một mực không có đưa hắn mang về nhà, cho nên ông và Thiên Diệp Mỹ Hạnh đều không có lựa chọn gây chiến.

Dù sao, chỉ cần không mang về nhà thì ở bên ngoài dù phụ từ tử hiếu thế nào, ân ái ra sao, đều sẽ không ảnh hưởng đến ích lợi của bọn họ.

Nhưng hiện tại rất khó nói.

2. Chương 2

Chương thứ hai

Đoan Mộc trước nay tâm ngoan thủ lạt, nhưng đối với tiểu nhi tử Đoan Mộc Viễn lại dung túng giống như là đứa con mà phụ thân đời này thương yêu nhất.

Chỉ là chuyện đem con tư sinh đón về nhà, lại làm đến cực kỳ long trọng.

Tất cả thành viên Đoan Mộc gia tộc toàn bộ trình diện, ngay cả Từ Lộ Lộ cùng Thiên Diệp Mỹ Hạnh cũng bị dặn phải trang phục long trọng.

Đoan Mộc trữ chọn lấy tây trang màu trắng, đường nét quần áo tây trang nổi bật lên thân hình thon dài mà cao ngất của y, đôi mắt hình trăng lưỡi liềm thoắt nheo lại càng có vẻ thần thiết, như là vương tử nhỏ nhã lễ độ, toàn thân có loại khí chất cao quý ưu nhã.

Từ Lộ Lộ ở bên cạnh thì mặc một thân lễ phục dạ hội thấp ngực màu tím sậm cao nhã, hoa tai hình giọt nước kim cương ở trên vành tai xinh đẹp của nàng chớp chớp tỏa sáng.

Hai người đứng ở bên trái Đoan Mộc dựa vào một vị trí phía sau, không giống như là mẹ con, ngược lại như là chị em.

Đương gia chủ mẫu Thiên Diệp Mỹ Hạnh vẫn như trước mặc một bộ kimono truyền thống phiên phức đến từ Nhật Bản, một tầng một tầng vải, trên vạt áo tím thêu đồ vân trắng hồng, ưu nhã mà đoan chính thanh tao.

Nhìn ra được Đoan Mộc thật sự yêu mến đứa con tư sinh này, từ lúc Đoan Mộc Viễn vừa vào cửa, hắn đã luôn vui mừng nường mày, cười đến rạng rỡ.

“Tiểu Viễn, tới đây, vị này chính là hai chú bác của ngươi.” Đoan Mộc nhiệt tình nắm tay con, lần lượt lần lượt giới thiệu.

“Vị này chính là Tổng thúc, Đoan Mộc gia có thể đi tới hôm nay, ông ấy đã chiếm công lao rất lớn!”

“Người này... là bác gái, con từ nay về sau gọi dì Thiên Diệp là được.” Giới thiệu đến người vợ nguyên phối, nhìn ra được Đoan Mộc vẫn còn có chút xấu hổ.

“Dì Thiên Diệp hảo!” ánh mắt Đoan Mộc Viễn sáng ngời lộ ra chút ít ngại ngùng, thanh âm cũng hơi có chút khẩn trương, tựa hồ là đối với loại cảnh tượng này rất không được tự nhiên.

“Nào có,” Thiên Diệp Mỹ Hạnh lộ ra một đường tiểu dung ôn hòa, đoan trang cũng không thiếu phần thân cận, rồi sau đó quay đầu đối với chồng nói: “Đứa nhỏ này lớn lên thật giống người!”

Đây là câu nói rất bình thường, nhưng giờ này khắc này nói ra lại có vô số loại phương thức để lý giải, có thể là thật tình tán thưởng, cũng có thể là loại châm chọc vi diệu.

Làm nhất gia chi chủ Đoan Mộc neho neho mắt, trong ánh mắt nhiều năm tôi luyện xẹt qua một vòng thâm trầm, nhếch khóe miệng giống như cười mà không phải cười. Đây chính là nguyên phối ôn nhu hiền thực của hắn, Thiên Diệp, Thiên Diệp... Thật là, khi nào thì đã giống như một hạt cát nơi đáy mắt, luôn muốn làm cay mắt hắn.

“Diệu?” Đoan Mộc ngữ khí biến đổi, ánh mắt sắc bén quét mắt một vòng, “Hôm nay là ngày em trai của hắn trở về! Đến lúc nào rồi, như thế nào còn không thấy bóng người!”

Thiên Diệp Mỹ Hạnh sắc mặt lúc này mới biến hóa.

Hai vợ chồng tại gia tộc này đã tương kính như tân, rồi lại tranh đấu gay gắt lâu như vậy. Nàng như thế nào lại không rõ, bởi vì nàng vừa mới nói ra câu nói kia, nên chồng nàng liền cố ý mượn chuyện này làm khó dễ.

“Con buổi sáng nghe đại ca nói, hôm nay là ngày đầu tiên đệ đệ về nhà, hắn muốn đưa phần lễ vật, nói không chừng bây giờ còn đang chọn lễ vật.” Đoan Mộc Trữ mỉm cười chen vào nói.

Tựa hồ là lơ đãng thay bác gái giải vây, đồng thời lại đang vì đại ca nói tốt. Ánh mắt của y chuyển qua trên người thiếu niên, nhàn nhạt cười, “Cũng không biết lễ vật mua về, người có thích hay không?”

“Người, người là người ngày đó...” Đoan Mộc Viễn thanh âm vừa mừng vừa sợ, ánh mắt có chút tối lúc này mới thực sự sáng lạng, ngữ khí cũng hưng phấn rất nhiều.

Như là trong một đám người xa lạ không hợp nhau đột nhiên nhìn thấy tri kỷ.

Hắn vốn là không thích ứng, cũng cảm giác mình không thích hợp hoàn cảnh như vậy, bây giờ nhìn thấy người quen, dù cho chỉ có duyên gặp mặt một lần, cũng hiểu được thân thiết vô cùng, trong nội tâm có chút nho nhỏ nhảy nhót như chim sẻ.

Nói nói, thậm chí không tự giác di động hướng về bên Đoan Mộc Trữ.

“Đúng vậy a, trùng hợp thật! Không nghĩ tới người lại là đệ đệ của ta, khó trách lần đầu tiên trông thấy người, ta liền có loại cảm giác quen thuộc.”

Đoan Mộc Trữ mục quang mỉm cười, bất quá không có biểu hiện kích động như Đoan Mộc Viễn. Y vẫn như trước đứng tại vị trí của mình, tư thế ưu nhã thanh nhàn, chờ đối phương tự động đi tới.

Bất luận có gì về sau, y cũng biết như thế nào bất động thanh sắc nắm giữ quyền chủ động, tỷ như hiện tại.

Y đúng là muốn tạo tình huống cho Đoan Mộc Viễn chủ động tới gần y, làm nên hiệu quả cùng hắn quan hệ không thể tầm thường.

Do đối phương chủ động biểu hiện thân mật, tại loại thời khắc đặc thù hiện tại này, vô luận là ở trong mắt Thiên Diệp Mỹ Hạnh, hay là trong mắt phụ thân Đoan Mộc, cũng sẽ là loại tín hiệu đặc biệt.

“Ta cũng không nghĩ tới, ta, ta thậm chí có ca ca! Cũng là người!” Thiếu niên cực kỳ hưng phấn, con mắt lóe sáng, hoa chân múa tay vui sướng. So với vừa rồi phụ thân giới thiệu các trưởng bối cho hắn nhận thức, có phần hao tâm tổn trí vì hắn trải đường trong bang, Đoan Mộc Viễn hiển nhiên đối với chuyện mình có thêm một vị ca ca như vậy càng thêm cao hứng.

“A? Các người đã sớm nhận thức?!”

“Đúng, đúng, lần kia con bị xe đụng phải, không nghĩ tới ——” thiếu niên cao húng muốn kể ra duyên phận giữa hai người.

“Tiểu Viễn lúc kia bị xe đụng phải, lần đó đúng lúc con cũng ở trên đường , mới kêu lão Lý lái qua xem. Không nghĩ tới tiểu Viễn lại là đệ đệ của con, may mà tiểu Viễn chỉ là xước ngoài da, không có gì trở ngại.” Đao Mộc Trữ thanh âm thanh sắc so với Đao Mộc Viễn nhanh hơn một bước, bình tĩnh đem sự tình từ đầu đến cuối nói rõ.

Tiểu Viễn ở đáy lòng phụ thân trọng yếu như vậy, vậy không cần phải nói ra là lão Lý lái xe đụng phải hẳn.

“Là thế này phải không?” Đao Mộc khoe miệng chứa đựng ý cười, một bộ dáng từ ái, mục quang lại hướng tiểu nhi tử.

“Ân, chính là như vậy . Không nghĩ tới người hảo tâm giúp con lúc trước, lại cũng là ca ca! May mắn có ca ca ở đó, hơn nữa y còn giúp con băng bó miệng vết thương.”

Dù sao cũng còn trẻ, Đao Mộc Viễn rất dễ dàng bị Đao Mộc Trữ nắm mũi dẫn đi.

“A Trữ làm được không tệ.” Đao Mộc tán thưởng một câu.

Thẳng đến khi ăn cơm tối xong, Thiên Diệp Diệu còn không có hiện thân. Dù cho ngoài sáng không nói, sắc mặt Đao Mộc đã có vẻ rất khó coi, nhưng ngại có con nhỏ ở đây, lại là vừa trở về ngày đầu tiên, đành phải ẩn nhẫn mà không phát.

Từ Lộ Lộ mượn chuyện này ở trên bàn cơm nói móc Thiên Diệp Mỹ Hạnh vài câu, Đao Mộc cũng rõ ràng buông tay mặc kệ.

“Mỹ Hạnh, người đã là bà lớn trong nhà, như vậy phải có bộ dạng bà lớn.” sau khi ăn xong bữa tối, Đao Mộc đột nhiên mở miệng.

Trên bàn cơm trong nháy mắt an tĩnh lại, cơ hồ tất cả mọi người phát giác được đây là một câu hàm ẩn huyền cơ. Chỉ có Đao Mộc Viễn gãi gãi cái ót, nhất thời có chút không rõ tình huống.

“Tiểu Viễn mấy ngày nữa sẽ chuyển trường, sau này công tác bảo vệ ngày thường sẽ giao cho người cùng Diệu phụ trách ! Một nhà Thiên Diệp các người mỗi người đều là tinh anh trong tinh anh, loại chuyện này nhất định có thể làm tốt! Nếu ngay cả an toàn của đệ đệ cũng không thể bảo đảm... Diệu cũng không cần làm người thừa kế cái nhà này.”

Một câu cuối cùng, ám hiệu uy hiếp rất mạnh .

Nếu như tiểu Viễn an toàn, đứa con của nàng mới có khả năng lên làm gia chủ, nếu tiểu Viễn phát sinh sai sót gì, Thiên Diệp Diệu cũng đừng muốn làm người thừa kế vị trí này!

Từ lúc vừa mới bắt đầu đem đứa con đón về nhà, Đao Mộc cũng rất lo lắng vấn đề an toàn của nó.

Loại uy hiếp này thực tế đến từ nguyên phối cùng trưởng tử...

Thiên Diệp Mỹ Hạnh nghe vậy không có phản đối, chỉ là dùng sức nắm chặt đũa bạc.

.....

Nửa đêm hai giờ.

Trong phòng khách trên mặt đỉnh sáu cái đèn nhỏ tinh xảo vẫn sáng, ánh sáng vàng hoa mắt, cả gia cụ phòng khách đều bật kín một tầng hoàng sa mập mờ mà mê người.

Một đạo thân ảnh cao lớn mà kiêu tráng thoáng hiện từ cửa ra vào, toàn thân tản ra mùi rượu cùng mùi nước hoa nữ nhân, như là dã thú vừa qua giao cấu, phá lệ đậm mỹ biếng nhác.

Rất rõ ràng, loại tình huống này chỉ có thể là vừa từ trên giường nữ nhân thức dậy.

“A, đã trở lại?” Đao Mộc Trữ khoác một kiện áo ngủ trắng, bên hông chỉ buộc lên một cái dây lưng lỏng lẻo, cổ áo chặt vật, xinh đẹp tuyệt trần lại che giấu sắc bén.

“Như thế nào? Đặc biệt chờ ta về?” Thiên Diệp Diệu xuy cười một tiếng, hai chân thon dài hữu lực hướng về Đoan Mộc Trữ, chỉ là bước đi có chút lảo đảo. Mỗi một lần bước đi, mùi rượu phát ra trong không khí càng đậm đặc thêm một phần.

Dưới thời khắc ngọn đèn mập mờ trong đêm khuya, mùi rượu thơm nồng đậm tinh khiết giống như là một chất xúc tác...

“Ta chỉ là xuống uống nước mà thôi.” Ánh mắt Đoan Mộc Trữ loan thành một đường cong, vươn tay kéo ra tủ lạnh, từ ngăn tủ lạnh lấy ra một chai nước khoáng.

Thời điểm y cúi người, thân thể cũng thành một đường vòng cung cực kỳ xinh đẹp, dĩ thường mê người.

Đèn tủ lạnh sáng lên chiếu vào trên người y, ngọn đèn từ cái cổ thon nhỏ trắng nõn một đường soi xuống tiểu thối(bắp chân) dưới áo ngủ. Bởi vì vừa mới rời giường nên áo ngủ có chút rời rạc, cổ áo rộng mở lộ ra mảng lớn da thịt trắng, dưới ánh đèn càng hiện ra sáng bóng như bạch ngọc mê người.

Đoan Mộc Trữ lấy ra nước khoáng, hướng Thiên Diệp Diệu đang dần dần tới gần cười cười, sau đó chậm rãi xoay mở nắp chai nước khoáng.

Động tác của y không nhanh, ở cái loại trong đêm khuya này, hoặc là ở trong mắt Thiên Diệp Diệu, càng nhìn như thông thả.

Chai nước suối bị Đoan Mộc Trữ ngậm trong miệng.

Dưới ánh sáng vàng mê ảo, môi có vẻ như bị nước thấm ướt mà tỏa sáng, gần như trong suốt, có loại xúc động làm cho người ta muốn hưng hăng hôn cắn.

Giọt nước trong suốt ở giữa môi y chảy xuôi, bởi vì đang uống nước nên hầu kết khéo léo xinh đẹp cao thấp nhấp nhô, cứ như cây thuốc phiện tách ra trong đêm, dĩ thường hấp dẫn.

Thiên Diệp Diệu lẳng lặng nhìn y, như là một đầu dã thú dò xét con mồi.

Trong đầu...thậm chí có một khắc hiện lên, Đoan Mộc Trữ có khả năng làm Blow job... (khụ...từ này rất rộng nghĩa...nghĩa trong này là khẩu x = =)

Có thể hay không cũng là như thế này ngẩng lên cái cổ duyên dáng, dùng đôi môi nhan sắc cân xứng gợi cảm hàm chứa đối phương ... Nâng lên đôi mắt xinh đẹp híp lại hình trăng lưỡi liềm?

Cảnh tượng như vậy, nhất định rất kích thích...

Ý nghĩ như vậy tức thì bị gạt bỏ.

Trữ làm sao có thể đối với một người nam nhân làm loại sự tình này? Hắn vừa rồi như thế nào đem Trữ cùng những nữ nhân thay hắn khẩu x liên tưởng đến một chỗ rồi?

Thiên Diệp nheo nheo con ngươi chói mắt, lắc đầu.

“Lão nhân lại ở sau lưng nói ta cái gì?” Hắn mập mờ tới gần Đoan Mộc Trữ, cánh tay rắn chắc hữu lực nửa khoát lên trên tủ lạnh, hình thành một nửa vòng cung, đem đối phương vây trong cánh tay cùng thân thể của mình.

Thở ra mùi rượu phun đến trên mặt Đoan Mộc Trữ, mang theo cỗ mùi độc hữu cuồng dã tà tứ của Thiên Diệp Diệu.

“Hắn không phải là lão nhân gì đó, là phụ thân của ngươi, tuy tuổi đã trên năm mươi, nhưng vẫn đang còn có rất nhiều nữ nhân đối với hắn nhìn chăm chăm, muốn bò lên giường của hắn.” Đoan Mộc Trữ đem chai nước suối nắm ở trong tay, mang tiểu ý nói ra.

“Hừ, từ đầu tới đuôi hắn chỉ yêu mẹ của tên tiểu quỷ kia a.” Thanh âm Thiên Diệp Diệu khinh thường giễu cợt, hàng lông mi đen dày càng có vẻ thực bất tuân. Tuy loại dục vọng cùng quyền lực này là vô phương khống chế, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới người bị lừa gạt lợi dụng là mẹ của mình, cho dù là ai cũng không cách nào chịu được.

Đoan Mộc Trữ cười mà không nói.

“Tiểu quỷ vẫn là đến đây rồi?” Thiên Diệp Diệp nói xong từ trong tay Đoan Mộc Trữ rút đi chai nước, hướng tới miệng bình uống xuống, tuyệt không để ý đối phương vừa mới uống qua.

Động tác hắn uống nước rất hào sảng, có vài giọt nước tràn ra, dọc theo cái cổ quấy rũ của hắn, trượt đến trên xương quai xanh tràn ngập dương cương khí. Dáng người tinh tráng, cơ thể hoàn mỹ, mỗi một đường cong đều là hữu lực như vậy, đầu độc như vậy.

Đoan Mộc Trữ bắt động thanh sắc mà nhìn.

Nhìn xem đối phương hàm chứa miệng chai mình vừa mới uống qua, khí tức của mình cùng mùi rượu đối phương đan vào, nhan sắc trong con ngươi của y thoáng thâm chút ít.

“Như thế nào? Lại muốn xoay qua bộ dáng kia của ngươi, với câu danh ngôn chúng ta không có tư cách ở với người dưới cùng một mái hiên?”

Đôi mắt hình trăng lưỡi liềm chống lại con ngươi đen thẳm như dã thú của Thiên Diệp Diệp, thanh âm Đoan Mộc Trữ miễn cưỡng nói, mang theo ẩn ẩn tiểu ý.

Nếu như Đoan Mộc Viễn hoặc là Từ Lộ Lộ có ở đây, bọn họ nhất định sẽ phát giác lúc này Đoan Mộc Trữ cùng ban ngày có chỗ bất đồng, phi thường bất đồng.

Ban ngày y hiển lộ ra ngoài là thanh lệ, tinh thuần, có loại bộ dáng phong độ nhã nhặn của người trí thức, như là đứa con tối có hiểu biết. Mà y về đêm, tuy vẫn như trước biểu tình lo âu, nhưng trên người lại lơ đãng lộ ra phong tình hấp dẫn, như đóa hoa trắng nở rộ trong đêm khuya.

Nếu như Thiên Diệp Mỹ Hạnh có ở đây cũng nhất định rất giật mình, quan hệ của đứa con cùng Đoan Mộc Trữ lại trở nên hòa hợp như vậy.

Trong ngày thường, lúc mọi người có ở đây, hai người trên cơ bản không cùng đối phương nói chuyện với nhau, nhất là Thiên Diệp Diệp tính tình không tốt, có khi thậm chí chẳng muốn dò xét đối phương.

“Chuyện kia ngươi còn nhớ rõ a.” Thiên Diệp Diệp khước miệng câu dẫn ra một vòng cung, thanh tuyến bởi vì uống rượu mà khàn khàn ở ban đêm phá lệ giễu người...

Khi đó hắn mặt lạnh, cố ý hung dữ mở miệng.

“Hừ, đừng gọi ta ca, mẫu thân của ta nói, ngươi không xứng theo ta ở cùng một nhà...”

Lời còn chưa nói hết, trong đôi mắt đẹp của Đoan Mộc Trữ đã lập tức chứa đầy nước mắt.

Từng giọt từng giọt nước mắt không ngừng rơi trên sàn nhà gỗ lim, hắn lập tức sợ tới mức luống cuống tay chân. Hắn từ nhỏ tiếp thụ giáo dục chính là bất luận chuyện gì về sau cũng không thể rơi lệ, dù một mảy, dù đau nhức đều phải nhẫn nại, đây mới thực sự là nam nhân!

Nhưng giờ phút này, tiểu hài tử xinh đẹp hóa thành “Tiện nhân” trong miệng mẫu thân, lại ở trước mặt hắn khóc đến thê thảm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm có thể véo ra nước, bởi vì khóc mà trở nên đỏ bừng.

“Uy... Đừng khóc.” Hắn lạnh lùng ôm cánh tay, giả bộ không thèm để ý, ánh mắt lại vụng trộm liếc nhìn đối phương.

Ánh mắt Đoan Mộc Trữ rưng rưng, rất ủy khuất nhìn hắn.

Ánh mắt như vậy, khuôn mặt đáng yêu như vậy, làm hại hắn rốt cuộc nói không nên lời nói nặng. Ngày bình thường mẫu thân luôn nói, nữ nhân kia và đứa con của nàng thân phận đề tiện, ngay cả đầu ngón chân của bọn họ đều so ra kém hơn.

Chính là, bây giờ nhìn đứa nhỏ này, hắn lại cảm giác bộ dạng đối phương không giống như là tiểu bại hoại.

Nhất là cặp mắt đen nhánh tỏa sáng sau khi khóc, như là bồ đào ngâm trong nước đáng yêu thông minh như vậy.

Hắn lần đầu tiên trong đời gián đoạn luyện tập kiếm đạo, đem một mảnh khăn tay lụa đưa cho đối phương.

“Thối thối.” Đoan Mộc Trữ lau hết nước mũi xong, lên tiếng nho nhỏ oán trách một câu. (= =|||)

“Hừ.” Hắc cũng hiểu được rất khó ngủ, khăn tay bị mồ hôi thấm ướt sao có thể thơm được, nhưng biểu hiện ra lại còn muốn ác thanh ác khí bĩu môi nói: “Cho người lau cũng không tệ!”

“Đúng vậy nha.” Đoan Mộc Trữ ngây ngốc gật đầu, bĩu môi nói.

“Người muốn ăn đường không? Chỗ này của ta có đại bạch thủ.” Bàn tay nhỏ bé của y ở trong túi áo mở ra, móc ra hai hạt đường, cứ như hiến vật quý đưa tới trước mặt đại ca.

“Đường a ——” Thiên Diệp Diệu kéo dài âm, tựa hồ cố mà làm bộ, “Vây ăn một viên a! Nhưng người không cho nói cho mẹ người biết, còn có ba ba, còn có mẹ ta, còn có...” Tựa hồ còn có một chuỗi dài người.

“Sẽ không.” Đoan Mộc Trữ cong lên đôi mắt trắng lười liêm, cười meo meo, “Đây là bí mật giữa chúng ta.”

“Đúng, bí mật!” Đối phương cũng thật đáng yêu làm sao.

“Vây người còn chán ghét ta, chán ghét ta ở nhà này của người không?” hàng lông mày mảnh khảnh vắn lên.

“Kỳ thật...” Thiên Diệp Diệu mở mạnh giấy gói kẹo, hàm chứa vị đường sữa trong miệng, mơ hồ không rõ nói. Loại đường này hắc đã muốn ăn từ lâu, nhưng mỗi lần đều bị mẹ giáo huấn, thực phẩm không khỏe mạnh không thể ăn.

Giống như bị giáo huấn, đối phương không xứng cùng mình dưới một mái hiên.

“Đó là lần đầu tiên ta gián đoạn luyện tập kiếm đạo, cuối cùng bị sư phó phát hiện, còn bị phạt huy kiếm hai ngàn, cánh tay suốt một tuần lễ đều nâng không nổi.” Thiên Diệp Diệu nheo lại đôi mắt lười biếng, từ đôi môi gợi cảm phun ra những lời này.

Cũng về sau, quan hệ của hắc cùng với Trữ dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Trữ luôn lén mang điểm tâm nhỏ cho hắc ăn, những thứ đều là khi còn bé hắc muốn ăn cũng luôn bị mẫu thân không cho phép. Có đôi khi hắc sẽ nhớ tới “Dạy bảo” ngày thường của mẫu thân, chuẩn bị hung dữ cự tuyệt đối phương.

Nhưng mà Trữ mang tới, hết lần này tới lần khác đều là những thứ hắc lúc trước muốn ăn nhất. (không có tiền đồ = =)

Quan trọng hơn là, đối phương tựa hồ thật sự giữ kín bí mật này.

Vô luận là mẹ hắc, hay là mẹ Trữ, hoặc là phụ thân, giống như cho tới bây giờ đều không có phát hiện những sự tình này...

Loại quan hệ này một mực kéo dài đến hiện tại.

Ngoại nhân đều cho là bọn họ không hợp, mẹ cũng đều một mực giáo huấn bọn họ, đối phương là người cực kỳ có lực cạnh tranh, hoặc là đối phương không có hảo ý, còn không biết bọn họ vẫn luôn ở trong đáy lòng bảo trì quan hệ như vậy, có khi thậm chí còn thay đổi đối phương làm lá chắn.

“Ta cũng bởi vậy mà thiếu rất nhiều kẹo cùng điểm tâm.” Đoan Mộc Trữ khời mào khoe mi tuần tú, trên mặt bởi vì nhớ lại mà lộ ra thần sắc xinh đẹp.

Y khi đó bốn sự gì cũng đều không có, chịu giáo dục không tốt như đối phương, đánh nhau cũng đánh không thắng đối phương.

Duy nhất so với đối phương nhiều hơn, chính là chút ít điểm tâm nho nhỏ. Phương diện này mẫu thân chọn lựa phương thức bỏ mặc, không giống bác gái nghiêm khắc như vậy, cho rằng những thứ thực phẩm này không khỏe mạnh.

Tiểu hài tử đều là mẫn cảm.

Dù cho khuôn mặt nhỏ nhắn của đối phương lạnh như một tờ giấy, hắc cũng phát giác tìm được, thời điểm mỗi lần mình ăn kẹo, luôn luôn có một đạo tâm mắt rơi ở trên người mình...

Chỉ là, chiêu dùng kẻo thu phục Thiên Diệp Diệu này chỉ có thể tồn tại khi còn bé.

Đội lớn lên, sau khi đã trải qua càng nhiều hấp dẫn, càng thêm minh bạch quyền lực cùng tài phú, quan hệ của bọn hắn đã dần dần bất hòa.

Những đoạn hồi ức ngắn ngủi mà âm áp kia, trong lúc vô tình trở nên nhỏ bé mà yếu ớt... Đáy lòng phòng bị lại một lần nữa bay lên.

Không cần mẫu thân nhắc nhở, hai người cũng đã minh bạch, đối phương, là chướng ngại vật lớn nhất của mình. Dù cho ở trong đáy lòng duy trì lấy hài hòa mặt ngoài, trong nội tâm lại là nghĩ như thế nào ...

Y hiện tại, phải dùng cái gì phục tùng con dã thú kiện tráng mà cường hoành (mạnh và ngang ngược) này?

“Ta muốn đi ngủ.” Đoàn Mộc Trữ nhẹ nhàng đẩy cánh tay đối phương ra, từ trong giam cầm của nam nhân nhìn như mập mờ kì thực vô tâm này đi ra, trước khi lên lầu quay đầu nói: “Đúng rồi, phụ thân nói, an toàn của tiểu Viễn từ nay do người phụ trách, nếu có sai lầm... Chính người mình bạch.”

“Shit!”

>>Hết

3. Chương 3

Chương thứ ba

Hài tử thân phận đặc thù như bọn họ, rất nhiều người đều là lựa chọn học viện quý tộc, phương tiện đầy đủ, thầy giáo không tồi, từ nhà trẻ cho đến đại học đều là thống nhất giáo dục, huynh đệ bọn họ cũng là cùng một trường.

Đoàn Mộc Viễn sau khi chuyển trường, người tiếp xúc nhiều nhất ngược lại chính là Thiên Diệp Diệu.

Vì phòng ngừa hấn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bình thường đưa đến trường lẫn đón tan học đều là xe của Thiên Diệp Diệu, được bọn bảo tiêu tinh anh của Thiên Diệp gia tộc cẩn thận bảo hộ.

Lúc đầu Đoàn Mộc Viễn cũng rất sợ vị đại ca dung mạo tuấn lãng này.

Nhưng có một lần, đám bạn cùng tuổi bọn họ tổ chức trận đấu bóng rổ, hắn đã quên nói cho Thiên Diệp Diệu, không nghĩ tới đối phương lại tìm được sân bóng rổ. Khi đó bởi vì đội bạn ác ý phạm quy mà đội bọn họ thua trận đấu.

Thiên Diệp Diệu đứng tại chỗ cái gì cũng chưa nói, sau khi thi đấu xong lại đem đám người kia chặn trong ngõ hẻm. Thân thủ suất khí ngoan lệ, dung mạo tà tứ, giống như hắc báo trong rừng Đông Nam Á, lấy một địch mười, hung hăng giáo huấn đối phương.

Từ một khắc đó, Thiên Diệp Diệu trong nháy mắt trở thành thần tượng trong lòng Đoàn Mộc Viễn.

Hắn ở trước mặt đối phương dần dần buông tay buông chân, sinh động, thường xuyên cùng Thiên Diệp Diệu giảng chuyện lý thú trong đội bóng rổ bọn họ, có khi nói đến chỗ đắc ý, còn kim lòng không được ở đầu ngón tay xoay xoay bóng rổ.

Mặc dù đối phương vẫn là miễn cưỡng tựa ở trên ghế sa lon, không dám xía tới cầm lấy thái đao tùy thân mang theo lau sạch, căn bản chẳng muốn phản ứng đến hắn, nhưng về sau số lần nhiều hơn, Đoàn Mộc Viễn hoạt bát cũng trở nên da mặt dày, dường thành thói quen ở trước mặt Thiên Diệp Diệu lằm bằm lằm bằm, tuyệt không cảm giác tiếng của mình gây ồn ào.

Trong lúc nhất thời, Đoàn Mộc gia hình thành một loại cục diện vi diệu.

Nguyên bản Đoàn Mộc Viễn tựa hồ hẳn là cùng một phía với Đoàn Mộc Trữ, bởi vì bọn họ đều là con do bà nhỏ sinh ra, thân phận địa vị hoàn toàn không thể cùng Thiên Diệp Diệp so sánh, lúc mới bắt đầu, Đoàn Mộc Viễn cũng từng biểu hiện ra cùng Đoàn Mộc Trữ phi thường tốt.

Nhưng hiện tại, hẳn lại cùng Thiên Diệp Diệp dần dần đến gần.

Trên hai đầu cán cân cơ bản ngang hàng giữa Thiên Diệp Mỹ Hạnh và Từ Lộ Lộ, đứa con mà nhất gia chi chủ Đoàn Mộc gia đau lòng nhất—— Đoàn Mộc Viễn như cá chạy kiếp con ngựa, làm cho cán cân nguyên vốn là tràn đầy nguy cơ lắc lư bất định này tùy thời đều có khả năng nghiêng lệch một bên...

....

“Tên gia hỏa ăn cây táo, rào cây sung! Uống cho ta trước kia đối với hẳn tốt như vậy!” Từ Lộ Lộ nổi bạo tính tình, vung tay đem khung thêu chữ thập ném qua một bên.

Đó là một bức phú quý mẫu đơn dài ước chừng hai thước, mẫu thêu rực rỡ lóa mắt, nhưng giờ phút này kim chỉ lại tán đầy đất.

“Thêu không tồi, là đưa cho phụ thân a.” Đôi mắt Đoàn Mộc Trữ ôn nhu loan thành một vòng cung, xoay người từ trên mặt đất nhặt lên mẫu đơn đã thêu một nửa.

Hiện tại làm phu nhân tuy nữ công không còn cao thủ giống như trước, gấm Tô Châu, Thục thêu (tranh thêu Tứ Xuyên), Tương thêu (tranh thêu Hồ Nam), Viêt thêu (tranh thêu Chiết Giang) tinh thông vô cùng, nhưng có thể từ cách thêu chữ thập mà đơn giản hoá cho việc tìm thú vui. Cuối cùng từng lớp từng lớp có vẻ trắng lè, cũng vẫn có thể xem là một loại biểu hiện đa tài đa nghệ.

“Lại ở đó giả ngu.” Từ Lộ Lộ nũng nịu một tiếng, tay ngọc thon thon khẽ điểm lên đầu y, “Cái gì tiểu Viễn, đều đứng ở bên Thiên Diệp Diệp rồi! Chúng ta làm sao bây giờ? Đến lúc đó chắc là phải bị ả nữ nhân chết tiết kia cười chết.”

” Nữ nhân chết tiết ” trong miệng nàng, đương nhiên là chỉ Thiên Diệp Mỹ Hạnh.

Hai nữ nhân này tựa hồ từ nhỏ đã không ngừng đối địch, một người kiểu Trung Quốc, một người kiểu Nhật, mỗi người mỗi vẻ, cũng đều có các cách hành sự.

Dùng lời của Từ Lộ Lộ mà nói, có nhiều thứ chính là bẩm sinh của nữ nhân các nàng, tỷ như tranh giành tình nhân, tỷ như ganh đua sắc đẹp.

Đoàn Mộc Trữ nhìn qua mẹ, ôn nhu mỉm cười, cái gì cũng không nói.

Y tự nhiên là hiểu rõ mẹ mình .

Nếu như có sự tình gì có thể xếp ở phía trước so với đứa con trai của nàng, vậy nhất định là sủng ái của phụ thân Đoàn Mộc.

Nhưng đều là nam tính, y và đại ca cũng biết, người phụ thân yêu nhất không phải mẹ Từ Lộ Lộ của y, cũng không phải mẹ Thiên Diệp Mỹ Hạnh của đại ca, mà là mẹ của tiểu Viễn.

Nam nhân có thể đem trí và yêu phân chia rất rõ ràng, nhất là nam nhân có dự vọng đối với quyền lực dĩ thường mãnh liệt.

Phụ thân cưới bác gái khuếch trương thế lực, lại đem mẹ y mang về nhà, xáo trộn tai mắt, bảo vệ mẫu tử tiểu Viễn.

Từ đầu tới đuôi, hẳn đều không có chính thức yêu hai nữ nhân này.

Điểm này, có lẽ mẹ tinh tường, hoặc là giả vờ dưới cái danh vì yêu, những điều này cũng không trọng yếu, có thể giả bộ hồ đồ, chỉ cần đối phương còn ở bên cạnh mình.

“Chẳng lẽ ngươi không lo lắng sao?” Từ Lộ Lộ dùng sức đem bức màn nhung thiên nga lôi kéo, ánh sáng cửa sổ sát đất “Bá” hiện ra, vườn hoa phía sau thanh thanh sở sở (rõ ràng) hiện lên trước mắt hai người.

Cây hương chương (tên khoa học: Cinnamomun Camphora- là giống cây được liệt vào danh mục gỗ quý, xưa dùng đóng tủ bàn và trang trí nội thất trong các nhà quyền quý) cao lớn cành lá rậm rạp, trên mặt đất rơi xuống bóng râm nồng đậm mà rõ ràng, màu xanh hoa cỏ tươi mát lòng người.

Hai nam tử trẻ tuổi đang ở trong sân bóng rổ mới được xây dựng ném bóng, người công ta phòng, không ai nhường ai, quả bóng màu nâu linh hoạt từ trong tay một người nhảy đến trong tay tên còn lại.

Thiên Diệp Diệu thần tình kiệt ngạo mặc quần áo thể thao màu lam, có thể thấy được dáng người thon dài cao lớn cùng cơ thể rắn chắc của hắn. Động tác hắn nhanh nhẹn, kỹ thuật bóng cao siêu, ánh mắt chăm chú tập trung vào vòng rổ, dưới sự phòng thủ của Đoàn Mộc Viễn, một cái bậc cao nhảy lên, dùng lực lớn ném tới rổ.

Bóng hung hăng rớt vào rổ!

Vòng rổ mãnh liệt chấn động, cự đại tiếng vang tựa hồ cũng nhanh xuyên thấu qua cửa sổ sát đất, truyền vào trong tai Từ Lộ Lộ cùng Đoàn Mộc Trữ.

Trên thực tế, bọn họ cái gì cũng không nghe thấy, hiệu quả cách âm của kiến trúc nhà này thật sự quá tốt.

Nhưng tâm Đoàn Mộc Trữ, lại giống như cái vòng rổ kia, hung hăng chấn động.

Đoàn Mộc Viễn thì ở một bên hoan hô, con mắt sáng hữu thần trợn to, miệng khe khẽ nhếch. Dương quang nhỏ vụn rơi trên gương mặt tươi trẻ của hắn, vui sướng mà sáng ngời như vậy.

Thiên Diệp Diệu càng cười đến tà khí, khóe miệng mân lên, quả thực mê chết người không đèn mạng.

Tay hai người trên không trung vỗ vào lẫn nhau.

Đoàn Mộc Viễn không biết nói gì đó, Thiên Diệp Diệu sảng khoái cười, dùng một cánh tay kẹp lấy cổ của hắn, cười lớn vuốt vuốt đầu thiếu niên...

Đoàn Mộc Trữ yên lặng đứng ở trước cửa sổ sát đất, dáng người rất đẹp, bức màn nhung thiên nga màu tím bị gió thổi động nhẹ nhàng nghịch qua vạt áo y, yên tĩnh giống như một cây trúc cao ngất thanh nhã nơi thâm cốc.

Y nheo lại đôi mắt, lông mi dài mà tinh xảo xinh đẹp làm cho người khác tâm động, chỉ là trên mặt bao phủ một tầng bóng tối.

“Người xem xem, quan hệ bọn họ đã tốt thành như vậy!” Từ Lộ Lộ ngữ khí oán hận, móng tay thật dài xẹt qua bức màn, hàng móng tay thủy tinh vừa làm tốt không lâu bị phá thành mảnh nhỏ.

Đoàn Mộc Trữ không nói gì.

Con mắt dần dần loan thành một đường vòng cung lạnh như băng, lộ ra một vài tia lưu ly thâm trầm.

Đoàn Mộc Trữ nghiêm túc cũng không biết làm cái gì, chỉ đang âm thầm lẳng lặng quan sát.

Thiên Diệp Diệu vẫn biểu hiện ra một tờ mặt lạnh đối với Đoàn Mộc Viễn như trước, nhưng loại ánh mắt nhiều hứng thú lại thường xuyên xuất hiện, số lần câu dẫn ra khóe miệng cũng dần dần nhiều hơn.

Mà Đoàn Mộc Viễn càng giống như tiểu động vật tìm được đối tượng sùng bái, hận không thể vây quanh đối phương.

Có lẽ nguyên nhân là trên thân hai người chảy xuôi cùng loại máu dã thú.

Ở trong mắt Đoàn Mộc Trữ xem ra, Thiên Diệp Diệu như là hắc báo Đông Nam Á trưởng thành trong khu rừng rậm rạp, độc lập, có năng lực săn bắt, móng vuốt sắc bén vô cùng. Biết mình muốn cái gì, như thế nào đạt được.

Mà Đoàn Mộc Viễn kế thừa đồng nhất huyết mạch, lại giống như con báo con. Hắn sinh cơ bưng bưng, con mắt lóe sáng mà hữu thần, đối với thế giới này tràn ngập hiếu kỳ. Trên người mang theo đáng yêu cùng hoạt bát như miêu, cùng với sức bật của tiểu báo. Nhưng mà, dã thú dù sao cũng là dã thú, dù cho chỉ là trong giai đoạn còn nhỏ, loại bản tính của dã thú chắc chắn sẽ không quên.

Một màn chơi bóng giữa Thiên Diệp Diệp cùng Đoàn Mộc Viễn tại vườn hoa, ở trong lòng Đoàn Mộc càng giống như là trong rừng rậm, lưỡng báo một lớn một nhỏ chơi đùa lẫn nhau. Bọn họ là đồng loại, đều là con của phụ thân Đoàn Mộc, thân chảy xuôi cũng là huyết mạch Đoàn Mộc gia tộc...

Cùng với y, bất đồng như vậy.

Có nhiều thứ, mặc dù y nhiều lần tự suy xét lại tự cố gắng, cũng là xa không thể chạm.

.....

Đoàn Mộc Trữ sau khi cùng đồng học cáo biệt đang chuẩn bị về nhà, không nghĩ tới lại trông thấy Thiên Diệp Diệp.

Thiên Diệp Diệp có tính tình của một đại thiếu gia.

Chỉ có người khác đợi hắn, chưa từng có đạo lý hắn đợi người khác. Nhưng lúc này, hắn không chỉ là đang đợi người, hơn nữa còn là tự mình lái xe tới trường học .

Khu cao trung...

Cũng chỉ có Đoàn Mộc Viễn .

Đoàn Mộc Trữ neho neho mắt, đi hướng về phía Thiên Diệp Diệp, nhàn nhạt cười, “Như thế nào, đang đợi tiểu Viễn?”

“Tiểu tử kia!” Thiên Diệp Diệp nhìn thấy y, thần sắc ban đầu là có chút giật mình, lập tức cười nói: “Hắn bảo ta chờ ở chỗ này, bản thân mình lại nửa ngày đều chưa đi ra, thả bỏ câu ta nha!”

“Đợi thật lâu sao? Muốn gọi điện thoại hỏi một chút không?” Đoàn Mộc Trữ mỉm cười đề nghị.

“Đại khái là thầy thể dục lưu lại hắn luyện tập a! Tiểu tử đó đánh bóng rổ không tệ , lập tức được kết nạp vào đội tuyển thi đấu, hơn nữa còn là tuyển thủ trước tuổi.”

Tuy như là mang theo trách cứ, nhưng thời điểm Thiên Diệp Diệp nâng Đoàn Mộc Viễn lên, trên trán nổi lên thần thái kiêu ngạo che lấp không được.

Đoàn Mộc Trữ cười theo, mí mắt lại nhẹ nhàng rủ xuống. Năm đó trong cuộc thi đàn dương cầm mình đạt được hạng nhất cả nước, cũng không thấy hắn tự hào như thế ...

Thiên Diệp Diệp từ nhỏ luyện tập kiếm đạo, mà Từ Lộ Lộ thì muốn đưa con học tập thứ có tính chất hoàn toàn bất đồng, tỷ như đàn dương cầm.

“Xem ra người rất quan tâm hắn .” Đoàn Mộc Trữ câu dẫn ra khéo môi.

Rõ ràng là anh em cùng cha khác mẹ, đối phương trở lại bốn gia vẫn chưa tới mấy tháng, mẫu thân đối phương thậm chí còn là nữ nhân phụ thân yêu nhất, dưới loại tình huống này, hắn còn có thể không hề khúc mắc cùng Đoàn Mộc Viễn đi được gần như vậy...

“Nói như thế nào đây?” Thiên Diệp Diệp hai tay dút vào trong túi, dáng người thon dài vĩ ngạn (cao lớn), cứ như đang nhớ tới cái gì, khóe miệng còn mang theo một tia tiếu ý, “Tiểu tử đó không giống với chúng ta, chưa thấy qua loại người đơn thuần khờ dại ngốc nghếch như thế, lần trước ta cố ý làm cho hắn chạy theo ta, hắn còn mừng rỡ như được cái gì.”

Đoàn Mộc Viễn, xác thực là người bất đồng với loại từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh hắc đạo như bọn họ...

Đoàn Mộc Trữ nhàn nhạt mỉm cười nhìn Thiên Diệp Diệp giảng thuật chuyện của Đoàn Mộc Viễn.

Bản thân hắn không biết, luôn tự cho mình rất cao, rất ít đưa người để ở trong mắt như Thiên Diệp Diệp, lại đối với “Đệ đệ” nhận thức vẫn chưa tới mấy tháng để bụng như thế...

Ngay cả y – người sinh sống dưới cùng một mái hiên hai mươi mấy năm, đều chưa từng có đái ngộ như vậy.

Gió nhẹ thổi bay, lại làm cho người ta cảm thấy có chút lạnh... Bạn đang ?

Trận luyện tập bóng rổ của Đoàn Mộc Viễn cuối cùng cũng kết thúc.

Đoan Mộc Trữ cười đưa mắt nhìn hai người bọn họ đi xa, sau đó lấy điện thoại di động ra, ấn một tổ dãy số...

Chính mình đợi ở bên cạnh dã thú xinh đẹp tà ác đã hai mươi mấy năm, làm một tuần thú sư (người huấn luyện thú), cùng dã thú bồi dưỡng ăn ý lẫn lộn nhiệm. Khi còn bé y sử dụng chính là kẹo, hiện tại có nên thay đổi bằng roi?

Nếu như dã thú kia tùy ý làm bậy vẫn còn bị những vật khác hấp dẫn, không chịu ngoan ngoãn đợi ở bên cạnh y.

Như vậy y sẽ thả cho dã thú kia tự do...

Đương nhiên, là sau khi thần không biết quỷ không hay xử lý trở ngại vật kia xong.

Trở ngại vật biến mất, dã thú ở bên ngoài lưu lạc mệt mỏi, y tin tưởng, đầu dã thú kia cuối cùng có một ngày, sẽ lại lần nữa trở lại bên cạnh y.

.....

“Hỗn trưởng! Người tốt cuộc là như thế nào bảo vệ tiểu Viễn!”

Đoan Mộc Trữ vừa đuổi tới bệnh viện, ở thật xa đã nghe thấy thanh âm phụ thân giận tím mặt từ phòng bệnh bên kia, tựa hồ lửa giận ngút trời, ngôn ngữ không chút lưu tình.

Càng đến gần càng có thể cảm nhận được không khí áp bách, như là dây cung kéo căng tới cực điểm, hết sức căng thẳng.

Hơn mười người thủ hạ tây trang màu đen, kính râm màu đen đứng ở ngoài phòng bệnh nghiêm chỉnh thủ vệ, toàn thân tràn ngập khí khắc nghiệt, thâm trầm uy nghiêm.

Đoan Mộc Trữ híp híp mắt, liếc thấy trong lúc này không có một người đến từ Thiên Diệp gia tộc, đều là tâm phúc phụ thân tự mình huấn luyện bồi dưỡng.

Y trông thấy Thiên Diệp Diệu bên ngoài phòng bệnh gục đầu tựa hồ không để ý lắm, mái tóc động lại như mực rủ xuống, che khuất ánh mắt bình thường khí phách kiêu ngạo của hắn, mũi vừa cao vừa thon, ẩn ẩn lộ ra cổ chấp.

Đoan Mộc còn đang tức giận, “Bảo các người bảo vệ tiểu Viễn, đây là kết quả bảo vệ? Vì cái gì người không có việc gì, tiểu Viễn lại bị trúng đạn! Người, còn người nữa Thiên Diệp Mỹ Hạnh, ta muốn các người cho ta một cái công đạo!”

Ánh mắt âm trầm lợi hại như thanh chuỷ thủ hàn quang bức người đâm về phía nguyên phối dịu dàng hiền thực ở một bên.

Thiên Diệp Mỹ Hạnh trên mặt nhìn không ra thần sắc gì, không có lo lắng sợ hãi, cũng không có giải thích phản bác. Nàng chỉ là ánh mắt nhân nhật nhìn thiếu niên trên giường bệnh, tựa hồ tuyệt không để ý đối phương tốt cuộc là sinh hay là tử.

Hai mẹ con nhất trí trầm mặc ngược lại ở phía sau biểu hiện vô cùng tĩnh tế, đối mặt nhất gia chi chủ nghiêm khắc trách cứ, hai người đều chọn lựa thái độ hờ hững, không trả lời, cũng không vì mình biện hộ.

Đoan Mộc Trữ phát hiện, mẹ của mình đã ở đó.

Tuy Từ Lộ Lộ ngày thường biểu hiện ra thích tính toán chi li, tâm ghen ghét cũng rất cường, thích khiêu khích quyền uy với vợ cả Thiên Diệp Mỹ Hạnh. Nhưng lúc này, lại nghe không thấy thanh âm nàng nùng nịu.

Không có nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, cũng không có quá nhiều an ủi chồng

Nàng cho tới bây giờ đều là một nữ nhân thông minh.

Lúc trước có thể từ trong nhiều tình phụ (tình nhân của cha) trở hết tài năng như vậy, tránh được nhân tuyển giám thị của Thiên Diệp Mỹ Hạnh, thuận lợi vào ở Đoan Mộc gia. Hiện tại ở trong bảo tổ, nên ứng đối bo bo giữ mình như thế nào, nàng càng tinh tường...

Đoan Mộc Trữ từ chỗ của bảo tiêu, hơn nữa trong lời nói phụ thân tức giận, đại khái minh bạch chuyện gì đã xảy ra.

Vài thiếu niên đầu đường hẹn bọn họ “Đấu ngư” (đấu bóng rổ).

Đoan Mộc Viễn muốn đi, Thiên Diệp Diệu ngầm đồng ý. Đại khái nằm ở nguyên nhân bởi vì quá tự tin, không mang vài người bảo tiêu.

Nào biết đâu rằng “Đấu ngư” chỉ là cái bẫy, chờ đến lúc bọn hắn đánh bóng rổ đến mỗi mệt kiệt lực, một đám người đột nhiên lao đến. Không biết là từ nơi nào, đoàn người huấn luyện nghiêm chỉnh, mà thái đao Thiên Diệp Diệu nhiều năm mang theo lại không cánh mà bay! Chỉ có thể rơi vào kết cục tay đeo găng nhưng không có vũ khí.

Mặc dù dưới sự bảo vệ của bảo tiêu, hắn mang theo Đoan Mộc Viễn rất nhanh rút khỏi, nhưng vẫn là bị đối phương bắn trúng một phát. Viên đạn bắn vào đùi Đoan Mộc Viễn, kích phát thần kinh.

Hiện tại bác sĩ mới từ đùi Đoan Mộc Viễn lấy ra viên đạn, đợi gây tê qua đi, người sẽ thanh tỉnh.

Đoan Mộc tức giận suốt một buổi chiều.

Thẳng đến sau khi Đoan Mộc Viễn tỉnh lại, hắn vội vàng ngồi vào trước giường bệnh, an ủi đứa con hắn đau lòng nhất. Cho dù là Đoan Mộc tàn khốc vô tình, cũng có thời điểm mềm lòng yếu ớt.

Đoan Mộc Trữ và Thiên Diệp Diệu yên tĩnh đứng ở ngoài cửa, loại hình tượng phụ thân mềm lòng, bọn họ chưa từng thấy qua.

Trong ấn tượng của bọn hắn, Đoan Mộc vẫn luôn là gia chủ tư thái cao cao tại thượng.

Đoan Mộc Viễn lộ ra tiểu dung rạng rỡ, “Không nên trách đại ca! Đại ca đã thay con trúng không ít quyền cước, nếu không có đại ca, con có thể sớm đã bị người đánh bầm dập!”

Thiếu niên cực lực vì Thiên Diệp Diệu giải vây.

Càng như vậy, càng dễ dàng làm cho lòng người sinh áy náy.

Đoan Mộc Trữ phát hiện, tầm mắt Thiên Diệp Diệu vẫn một mực tập trung ở trên đùi phải bị súng bắn của thiếu niên...

>>Hết

4. Chương 4

Chương thứ tư

Sau lần tập kích kia, thái độ của Thiên Diệp Diệu đối với Đoan Mộc Viễn đã xảy ra biến hóa vi diệu.

Mặc dù ở trong mắt người khác, hắn có thể vẫn là một bộ dáng lưu manh tà khí xa cách, nhưng Đoan Mộc Trữ lại cảm giác được, tầm mắt đối phương phóng ở trên người Đoan Mộc Viễn so với trước kia nhiều hơn.

Đối với Thiên Diệp Diệu cho tới bây giờ chỉ chăm chú vào kiếm đạo, chuyện khác đều ôm thái độ không sao cả mà nói, đây đã là biểu hiện phi thường không giống bình thường.

Mà sự sùng bái của Đoan Mộc Viễn đối với Thiên Diệp Diệu một chút cũng không bị lần tập kích trước đó ảnh hưởng, vẫn như trước hướng to đôi mắt kính ngưỡng, chỉ kém không có ở bên người đối phương vậy thôi.

Đoan Mộc Trữ mặc y phục kiếm đạo tuyết trắng, tựa ở cạnh cửa giấy, huých sáo.

Ngoài cửa mở một mảng lớn hoa anh đào, tầng tầng lớp lớp, phấn phấn điểm điểm, làm cho người không khỏi nhớ tới cảnh sắc tuyết rơi.

“Tay cử động cao một chút!” Vô đạo quán truyền đến tiếng nói của Thiên Diệp Diệp, trầm thấp mà tà mị. Hắn có thiên phú kiếm thuật cực cao, từ hồi thiếu niên đã thành danh, thái độ là trước sau như một kiêu ngạo tùy ý, không để mắt tới người mới học, nhưng giờ phút này lại nắm trức đao, nén xuống tính tình mà chỉ đao.

“Dạ!” Đoan Mộc Viễn thần tình tràn đầy chăm chú, một bộ dáng lo lắng mình không có ở trước mặt thần tượng biểu hiện tốt.

Từ lúc khỏi hẳn sau trận Đoan Mộc Viễn bị súng bắn đả thương một tháng trước, Đoan Mộc đã giao cho Đoan Mộc Trữ và Thiên Diệp Diệp một nhiệm vụ, đó là tự mình huấn luyện Đoan Mộc Viễn, thẳng đến khi hắn có năng lực cơ bản tự bảo vệ mình.

Quyết định này rất hiển nhiên là nhằm vào sự kiện Thiên Diệp Diệp bảo vệ bất lợi, Đoan Mộc Viễn trúng đạn.

Thiên Diệp Mỹ Hạnh lại có toan tính bất đồng.

Bắc Thần Nhất đao lưu được xem như xuất hiện sớm nhất lịch sử thời đại giang hồ của Nhật Bản, với thuyết pháp “Kỹ chi Thiên Diệp, vị chi đào tể, lực chi tề đẳng” (kỹ thuật như Thiên Diệp, hương như hoa đào, cứng như cây đẳng), Thiên Diệp kiếm đạo quán là một trong tam đại kiếm đạo quán thanh danh hiển hách lúc ấy. Tuy nhiên rất nhiều bộ kiếm pháp đến nay đã thất truyền, liên quan chủ yếu là không truyền cho người ngoài, chỉ có người Thiên Diệp bốn gia mới có thể tập được, Thiên Diệp Diệp đã là trường hợp đặc biệt.

Hôm nay mặc dù là ra lệnh cho Đoan Mộc Trữ và Thiên Diệp Diệp, nhưng trên thực tế chính là để cho trưởng tử đem Bắc Thần nhất đao lưu kiếm pháp truyền thụ cho Đoan Mộc Viễn. Đoan Mộc Trữ chỉ cần chỉ đạo cách bắn súng là được.

Ngoài ý muốn chính là Thiên Diệp Diệp từ trước đến nay luôn đứng ở bên mẹ lại không có phản đối.

“Bước chân mở ra, phải trầm phải ổn!”

Trúc đao “Ba” một cái đánh vào trên đùi thiếu niên, đại khái là vì súng bắn đả thương vừa khỏi nên Đoan Mộc Viễn trọng tâm thoáng chốc không ổn, thiếu chút nữa muốn té ngã trên đất.

Thiên Diệp Diệp tay mất lạnh lẽo kéo lại đai lưng đối phương, lực đạo đột ngột thay đổi, Đoan Mộc Viễn thoáng cái đâm vào trên người của hắn.

Đoan Mộc Trữ đã một chân bước ra, nhưng nhìn thấy tình cảnh này lại chậm rãi thu trở về.

Trong con người hắc lưu ly của y...Nam nhân cao gầy tuấn mỹ đang ôm một thiếu niên tinh thần phấn chấn rạng rỡ, nam nhân tràn ngập tà khí cùng thiếu niên khí chất như dương quang sáng ngời làm cho người ta có cảm giác hòa hợp kỳ dị.

Một hình ảnh phi thường đẹp mắt.

Đoan Mộc Trữ nheo mắt, dừng lại hai giây mới đứng tại chỗ mở miệng, “Như thế nào? Có bị thương hay không?”

Thiếu niên trì độn lúc này mới phát hiện mình đang ngã vào trong ngực Thiên Diệp Diệp, quần áo đối phương bị hắn lôi kéo hở rộng, lộ ra vùng ngực gợi cảm mà rộng lớn...

Thiên Diệp Diệp lười biếng trừng mắt nhìn, ngón tay thon dài hữu lực nâng lên cằm của hắn.

Đoan Mộc Viễn cả kinh, cả khuôn mặt lập tức đỏ bừng, ngay cả khóe mắt đều không dám liếc nhìn đối phương.

“Ta, ta đi luyện tập bắn súng.”

“Cần ta cùng ngươi đi không?” Đoan Mộc Trữ nhìn bóng lưng vội vội vàng vàng chạy đi hỏi.

“Không, không cần.” Cơ hồ là chạy trời chết.

Thẳng đến khi bóng lưng thiếu niên biến mất, Đoàn Mộc Trữ mới chậm rãi quay sang, cười nhạt, “Người hù đến hần.”

“Chỉ là đùa một chút mà thôi.” Thiên Diệp Diệu không đếm xỉa tới nhặt lên trúc đao trên sàn nhà hướng không trung quơ quơ, lập tức phát ra thanh âm phá không, “Thứ đồ hư, vẫn là thái đao cũ của ta tốt hơn.”

Thái đao mà hần nói đúng là thanh đao trong lần tập kích kia vô cơ biến mất.

Thanh thái đao kia theo hần mười năm, ràng buộc sâu sắc, đã trở thành một bộ phận của hần. Trong sự kiện tập kích kia không nghĩ qua là mất đi, như thế nào cũng tìm không thấy, trong lòng của hần luôn luôn có chút không thoải mái. Cứ như cảm tình mười năm bị quăng vào trong nước, ngay cả bóng dáng cũng không còn.

Hần tùy ý đưa trúc đao trong tay xem như rác rưởi vứt bỏ ở một bên.

“Nếu như... Có hảo đao ?” Đoàn Mộc Trữ vẫn như trước nghiêng người tựa trên cột hành lang khoanh tay, đôi mắt cong lên, hơi thần bí cười.

“A?”

Một cái hộp gỗ khắc hoa được đưa tới trước mặt.

Cái hộp vừa mở ra khiến hai mắt Thiên Diệp Diệu tỏa sáng, ánh mắt của hần trở nên chăm chú, hai tay từ trong hộp nâng ra một thanh thái đao dài ước chừng ba thước.

Vỏ đao toàn thân sơn bóng, có khắc lá diệp đỏ, huyền thảo (cỏ huyền, còn gọi là vong ưu), lưu thủy (nước chảy), nguyệt quang, phù vân (mây bay), long và lân, xuy tuyết (tuyết thổi), vỏ đao huyền hắc ám trầm lại thêm hoàng sắc cũng không mất đi vẻ anh khí, nhưng là tản mát ra một loại khí tà tứ khắc nghiệt. Chỉ có bảo đao truyền lưu ngàn năm, trải qua vô số huyết tinh giết chóc mới có cảm giác cùng khí thể ngưng trọng như vậy.

“Vụt” một tiếng.

Thiên Diệp Diệu một tay rút đao ra, lưỡi đao dùng bí thuật tôi rèn trong lửa, mũi nhọn sắc bén, hàn quang lấp loè, giống như Tà Thần lợi hại bức người. Mũi đao lưu thủy cuộn sóng, càng cho thấy nghề đúc của thợ tinh xảo hoàn mỹ cỡ nào!

Thái đao nắm ở trong tay, một cỗ cảm giác sung mãn đột nhiên sinh ra, tựa hồ có được cả sức mạnh bề nghề thiên hạ. Cây đao này cứ như là vì hần chế tạo ra, tà khí tùy ý, tung hoành thiên hạ!

Thiên Diệp Diệu tà tà vung, lưỡi đao trên không trung phát ra tiếng xé thật nhỏ, tốc độ cực nhanh, giống như lưu tinh(sao băng).

Con người đen lóe quang mang hưng phấn, tràn ngập đã tâm cùng khí phách bật sáng lên cả người hần như vậy càng tà khí tới cực điểm, có loại lực hấp dẫn khó nói lên lời.

“Cây đao này tên gọi là gì?” Ngữ khí của hần kích động khó có thể bị đè nén.

“Vương giả xứng danh đao. Người đoán.” Đoàn Mộc Trữ nhẹ nhàng cười.

“Hồng diệp, huyền thảo, lưu thủy, nguyệt quang... Long và lân, xuy tuyết, tổng cộng tám cảnh, chẳng lẽ...” Dù là Thiên Diệp Diệu kiến thức rộng rãi lúc này trên mặt cũng không khỏi toát ra một tia khiếp sợ, không thể tin nhủ vậy, “Tà nghê bát cảnh!”

Tà nghê bát cảnh, một trong mười đại danh đao Nhật Bản!

Nhưng từ trước đến nay chỉ nghe kỳ danh không thấy đao, rất nhiều học giả cảm thấy cây đao này chỉ là bịa đặt mà thôi, cũng không truyền lưu hậu thế.

Con người đen lóe của Thiên Diệp Diệu dừng ở đôi mắt hắc lưu ly của đối phương.

“Đúng vậy, đúng là Tà nghê bát cảnh.” Đoàn Mộc Trữ mỉm cười.

“Ha ha ha ha, không nghĩ tới sẽ là một tuyệt thế danh đao như thế này.” Thiên Diệp Diệu đứng lên, tinh thần đại chấn, gương mặt cười dài, đi chân trần đứng trên sàn nhà.

Hắn mặc một thân kiếm đạo phục màu đen trang trọng, dáng người cao ngất, mái tóc đen mực dùng một sợi dây da buộc lên, tiêu sái mà gọn gàng. Bất luận kẻ nào chỉ cần liếc cũng sẽ bị loại lực rung động này làm cho tâm gãy...

Hắn xoay người nhặt lên trúc đao vừa rồi ném ở một bên, tiện tay ném cho Đoan Mộc Trữ, “So một hồi!”

Vừa dứt lời, Đoan Mộc Trữ vừa mới tiếp được trúc đao thì hắn đã hai tay cầm đao, bỏ tới!

Một chiêu này của hắn tốc độ cực nhanh, không để người kịp thấy, mặc cho ai cũng không nghĩ ra sau khi hắn tìm được danh đao, người đầu tiên muốn so lại chính là Đoan Mộc Trữ chỉ có chạm tới trúc đao!

Lưỡi đao phát ánh sáng bạc, sắc bén vô cùng, mũi đao là hình vân cuộn sóng, lóe ra hàn khí khắc nghiệt tà tứ.

“Thương —— ”

Mặc dù thể công của hắn làm cho người vội vàng không kịp chuẩn bị, nhưng Đoan Mộc Trữ như đã sớm biết được, trở tay chấp một đao vượt qua.

Chỉ là trúc đao ở trước mặt Tà nghênh bát cảnh quả thực yếu ớt đến mức không chịu nổi một kích, trong nháy mắt bị chém thành hai khúc, còn lại bộ phận chuôi đao bị chấn động đến bay ra ngoài.

Gặp thần sát thần, gặp quỷ giết quỷ.

Cái này chính là Tà nghênh bát cảnh vô kiên bất tồi (không cứng không xứng danh)!

Dưới đôi mày rậm của Thiên Diệp Diệp là ánh mắt lợi hại mà tà khí, thoăn thoắt cứ như dã thú vận sức chờ phát động. Là một loại ánh mắt tràn đầy khí phách, hôm nay cầm trong tay Tà nghênh bát cảnh dài ước chừng ba thước, càng có loại mị lực rung chuyển núi sông khó nói lên lời.

“Quả nhiên là danh đao!” Hắn câu dẫn ra một vòng tiểu dung tà tứ, mực quang lưu luyến ở trên lưỡi đao mỏng như cánh ve.

Đoan Mộc Trữ mắt nhìn trúc đao bị chém thành hai khúc, nhẹ nhàng lắc đầu, cười nhạt cầm một nửa còn lại trong tay ném đi, xem như đầu hàng.

“Bá —— ”

Cũng đã làm ra tư thái đầu hàng, Thiên Diệp Diệp lại không có ý buông tha y. Thoáng vung tay lên, lưỡi đao lập loè ngân quang mang theo cảm giác vô cùng áp bách, nhắm ngay Đoan Mộc Trữ.

Thái đao dừng ở trước mặt, không đến một thước.

Loại cảm giác bị người lấy đao chỉ vào này tuyệt không thoải mái, Đoan Mộc Trữ bất động thanh sắc híp híp mắt, mỉm cười nói: “Đây là...”

Thiên Diệp Diệp không có trả lời, mà là nở nụ cười.

Hắn nở nụ cười, làn môi mỏng quyến rũ nhìn về phía trên vạt phần tà khí.

“Người là người cực kỳ có lực cạnh tranh vị trí gia chủ với ta.” Tiếng nói trầm thấp từ tính giờ khắc này ở trong võ đạo quán trống trải, nghe ra có loại cảm giác kinh tâm động phách, “Nếu như hiện tại giết người, người cảm thấy như thế nào?”

Trước khi tiểu Viễn đến, toàn gia tộc chỉ có hắn cùng với Trữ có được quyền kế thừa.

Nhưng vị trí gia chủ chỉ có một, tuy huyết thống của mẹ cao quý, thể lực sau lưng hùng hậu, hắn có 0,99% nắm chắc ổn thỏa vị trí này. Nhưng Trữ luôn an phận bên cạnh cũng không thể khinh thường, có lẽ, sẽ có 0,01% kinh biến...

Đoan Mộc Trữ thần sắc không đổi, chỉ là cong lên hai mắt, nhàn nhạt cười, “Đối thủ mạnh mẽ nhất của người cũng không phải là ta, mà là một người hoàn toàn khác.”

Mặc dù tiểu Viễn cùng y không có bối cảnh thể lực, nhưng mà có được hậu phương cường ngạnh nhất —— phụ thân Đoan Mộc.

Nếu như phụ thân thật sự không niệm một tia tình cũ, cố ý muốn đến đỡ tiểu Viễn , ngay cả bác gái cũng không khỏi không kiêng kị, cuối cùng nai chết về tay ai còn rất khó nói.

Diệu là người thông minh, dừng ở một điểm như vậy là đủ rồi .

Nhưng mà ——

Mũi đao vẫn là đang gần Đoan Mộc Trữ trong gang tấc.

Chậm rãi di động tới, theo trán, mũi, môi, rồi đến cái cổ mảnh khảnh, cuối cùng khi dừng lại trước ngực y, loại di động cực kì chậm này ngoại trừ mang đến cho người ta cảm giác kinh hãi áp bách ra, còn có một tia ái muội...

Bình tĩnh mà xem xét, Đoan Mộc Trữ tướng mạo rất thanh lệ, dáng người cao thon gầy, bất luận gặp cái gì đều có thể không sợ hãi.

Loại cảm giác ưu nhã tựa như một chai rượu nho quý báu giấu ở trong hầm rượu, có màu sắc xinh đẹp mê người, hương khí thuần hậu nồng đậm...

Thứ Thiên Diệp Diệu ham mê cũng không nhiều, hảo danh rượu và người đẹp là hai trong số đó, Đoan Mộc Trữ hiển nhiên chiếm toàn bộ.

Mũi đao nhao lên trên một cái, chỉ là một động tác phi thường nhỏ, dây lưng kiếm đao phục của Đoan Mộc Trữ đã bị cắt đứt, vạt áo buông lỏng, lộ ra một mảnh da thịt trần trụi.

Thiên Diệp Diệu mục quang động lại trên da thịt đối phương.

Trữ lớn lên rất trắng, rất có ý nhị, da thịt phần ngực cũng là trắng muốt , như đoá hoa bạch sắc nở rộ, hiện ra sáng bóng nhàn nhạt hấp dẫn.

Thiên Diệp Diệu nheo lại đôi mắt, màu sắc trong con ngươi càng đậm, khóe mắt có vẻ đặc biệt hẹp dài.

Hắn thay đổi góc độ càng thoải mái, tư thế càng tùy ý, mà mũi đao vẫn như trước mập mờ chống đỡ trước vạt áo đối phương, thậm chí còn dùng mũi đao đem vạt áo đẩy ra thêm một chút, một lớp, hai lớp... (*rú lên* bỏ dê núi a

)

Làn da bóng loáng trắng muốt như ôn ngọc sáng lên, dưới vạt áo trắng nửa che nửa đầy, có thể nhìn thấy hai điểm sắc đỏ trước ngực, mỹ hảo mà nhu hòa, cứ như vài cánh hoa đào điểm trên Tuyết Sơn.

Vài sợi tóc trượt xuống trán Đoan Mộc Trữ, lông mi dày mà tinh xảo, ánh mắt của y rất nhạt, phong khinh vân đạm như chỉ là một trận gió nhẹ thổi bay vạt áo, gợn sóng không sợ hãi. Không có một chút né tránh, không có một chút ngưng ngùng.

Đối phương càng là bình tĩnh như vậy, khóe môi Thiên Diệp Diệu câu dẫn ra lại càng là tà khí.

Hắn cử động thái đao, mũi đao phản xạ quang hoa sáng ngời, chống đỡ ở trên cổ trắng nõn duyên dáng của Đoan Mộc Trữ.

Hai người sát lại gần như vậy, hơi thở rất nhỏ đều phun đến trên gương mặt đối phương, nhưng giữa hai khuôn mặt tuần mỹ này lại cách một bả thái đao lợi hại vô cùng.

Thiên Diệp Diệu đối với Đoan Mộc Trữ có loại cảm giác rất kỳ dị.

Đối phương là đứa con của người đàn bà hắn không thích gặp nhất, là uy hiếp tiềm tàng trong kế hoạch nắm quyền kế thừa của hắn, thế nhưng hắn lại không nỡ dùng phương thức vô cùng tàn nhẫn đối phó y.

Thiên Diệp Diệu hắn không phải là loại người không mềm lòng, không dứt khoát, chỉ là, chỉ là... Hắn nguyên lai tưởng rằng Trữ nhu nhược, ưu mĩ như hoa anh đào , cần hắn bảo vệ , nhưng đến khi hắn phát hiện, kỳ thật đối phương vẫn luôn thâm tàng bất lộ, cơ trí ưu nhã làm cho người khác kinh tâm, chỉ bằng sức một mình cũng có thể đơn giản tan rã một bang phái nhỏ, loại tâm tình nghĩ muốn bảo vệ của hắn dần dần trở nên phức tạp.

Thiên Diệp Diệu nheo lại con ngươi, nắm chặt thái đao trong tay.

Hắn đối với chuyện giết người cũng không xa lạ gì, chỉ cần dùng lực thì cái đầu xinh đẹp này sẽ theo tâm tình phức tạp của hắn cùng một chỗ rơi xuống...

Ngoài cửa sổ, gió mát nhẹ thổi, một đóa anh đào hồng nhạt rơi rụng đầu cành.

“Phanh ——” thái đao bị ném bỏ.

Cùng lúc đó, Thiên Diệp Diệp thô bạo đem Đoan Mộc Trữ đặt trên ván gỗ, áp ở dưới người mình, phát ra tiếng trầm đục nặng nề mà ái muội.

Trong động tác gần như dã man, kiếm đạo phục của Đoan Mộc Trữ bị Thiên Diệp Diệp kéo rời. Áo đơn tuyết trắng mất trật tự trải trên sàn nhà, màu trắng loang ố như là bị chà đạp qua, tản ra một loại phong tình mỹ lệ.

Thiên Diệp Diệp nắm chặt cổ áo người dưới thân, thanh âm như là từ trong kẽ răng nặn ra, “Người hận ta như vậy sao? Hận không thể để ta chết như vậy? !”

Đoan Mộc Trữ trong nháy mắt trợn to.

Con người hắc lưu ly dưới ánh mặt trời chiếu sáng xuyên thấu qua màn cuốn, lưu động một loại màu sắc hổ phách.

Y có một vạn loại lý do có thể giải thích, cũng có thể mặt không đổi sắc, không chút do dự phản bác sự kiện kia không phải y làm.

Nhưng là... y không có.

Y chỉ là dùng một loại tư thế yên tĩnh bảo trì trầm mặc.

“Người có biết hay không, viên đạn là bắn về phía ta! Là tiểu Viễn thay ta ngăn cản.” Thiên Diệp Diệp gần như hung ác chăm chăm vào đôi mắt xinh đẹp kia.

Hắn tuy kiêu ngạo, cuồng vọng, nhưng hắn cũng không ngốc.

Thiên Diệp nhất tộc của bọn họ đã được hiến dâng tính mạng bảo vệ tiểu Viễn, nếu như gặp chuyện không may, người được lợi lớn nhất là ai?

Thái đao của hắn tại sao không cánh mà bay? Ai hiểu rõ sở thích tiểu Viễn nhất? Ai có thể chuẩn xác đoán đo cũng cẩn thận bố trí hết thấy? Trong những người hắn quen biết, có thể tính toán hết thấy chuyện này —— chỉ có Trữ!

Ánh mắt Thiên Diệp Diệp thâm trầm mà phức tạp, lại lưu giữ một loại cảm xúc nói không rõ.

“Ta biết rõ người kỳ thật rất hận phụ thân. Người kia đối với chúng ta không có một chút tình thương của cha, chút thân tình duy nhất của hắn chỉ dành cho nữ nhân kia cùng tiểu Viễn...”

Đối phương cái gì cũng đều giấu ở trong lòng.

Nhưng mà, cùng một người dưới mái hiên hơn hai mươi năm, hai bên một mực bảo trì quan hệ vừa là địch vừa là bạn, kỳ phùng địch thủ. Dù cho không có tận lực đi chú ý, nhưng nhất cử nhất động của đối phương, từng hành vi lại dần dần hiểu rõ trong lòng.

Trữ hiểu rõ từng biến hóa rất nhỏ của hắn, hắn cũng chưa chắc không rõ ràng lắm suy nghĩ trong lòng của y.

Ngoại nhân đều biết hắn mười lăm tuổi ở trên đường thành danh, một bả thái đao kinh diễm hắc đạo, càng có tuyệt kỹ Bắc Thần nhất đao lưu, chính là những điều này cũng có thể bồi dưỡng mỗi ngày. Chỉ cần có kế hoạch bồi dưỡng tinh anh xuất sắc, còn có thể có Thiên Diệp Diệp thứ hai, thứ ba.

Bạn đang ?

Nhưng Đoan Mộc Trữ lại bất đồng.

Càng là hiểu rõ đối phương, càng là tình tường mẹ con bọn họ trước kia ở Đoan Mộc gia tộc là địa vị như thế nào, hiện tại lại là địa vị như thế nào, dưới đáy lòng hắn liền càng âm thầm bội phục đệ đệ cùng cha

khác mẹ này. Dù cho ở vào vị thế hèn mọn, cũng có thể ngậm cá xoay người, cá chép nhảy lên hóa thân thành rồng.

Đây cũng là Đoan Mộc Trữ.

Có thể trong vô thanh vô tức thay đổi hết thảy.

Chờ đến lúc mình phát giác, hẳn mới phát hiện, nguyên lai mình đã chú ý y lâu như vậy...

“Có cái gì hướng về phía ta là được rồi. Chỉ cần người không nhằm vào tiểu Viễn, ta liền... không truy cứu.”

Tiểu Viễn chỉ là gốc tiểu tử cái gì cũng đều không hiểu.

Tại hắc đạo đợi thời gian quá lâu, người trước trung thành và tận tâm, người sau lại đâm dao, hẳn thật sự thấy quá nhiều, nhiều đến mức hẳn đều sắp cảm thấy ngán. Cứ nhìn tại Đoan Mộc gia, mẹ của mình cùng mẹ Trữ cũng là cả ngày lục đục với nhau.

Duy chỉ có Đoan Mộc Viễn.

Không có hậu phương, không có tâm cơ. Trong mấy tháng ở chung, hẳn cũng làm khó dễ qua nó, nhưng tiếp xúc lâu ngay cả hẳn cũng đều kinh ngạc, không nghĩ tới loại người như phụ thân lại nuôi ra hài tử phẩm tính (đức tính tốt) như vậy.

Hẳn đối với mẹ tiểu Viễn không ưa, ngược lại thật sự có vài phần xem đối phương coi như thân sinh đệ đệ.

“Các người... Không thể không chết sao?”

Sau nửa ngày, Đoan Mộc Trữ mở miệng, thanh âm nhàn nhạt lại nói ra lời nói vượt ngoài ý liệu của Thiên Diệp Diệp.

Không nghĩ tới mình tính toán chuyện cũ sẽ bỏ qua, đối phương lại không lĩnh tình. Nghe được lại là lời nói lạnh lùng như thế, hẳn muốn tức giận ——

Đoan Mộc Trữ đột nhiên chế trụ cổ tay của hẳn, Thiên Diệp Diệp vội vàng ngăn cản.

Đối phương lại thừa cơ dùng phía sau lưng hơi có vẻ đơn bạc chống đỡ lồng ngực của hẳn, vùng dậy một cái liền đưa hẳn ngã văng ra ngoài!

Hết thảy chuyện này chỉ bất quá một, hai giây! Người thường lúc này có thể sớm đã ngã hôn mê, nhưng thân thể Thiên Diệp Diệp vừa mới hất lên không đã phản ứng cực nhanh một tay chống đỡ, một cái linh hoạt trở mình về sau, nhanh chóng khôi phục thành tư thế đứng thẳng vững vàng, động tác kiêu tráng mà dứt khoát.

“Người làm cái gì vậy?” Thiên Diệp Diệp nổi giận, không có ngờ tới đối phương lại xuất ra hành động phản kháng.

“Người đã không thích cây đao này, ta đây sẽ đưa người khác.” Đoan Mộc Trữ không trả lời câu hỏi, thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc nhìn hẳn, đi qua nhặt lên Tà nghênh bát cảnh trên sàn nhà, dùng vật áo đơn chà lau qua mới thả lại trong hộp gỗ tử đàn khắc hoa.

Một sát na (chỉ khoảng thời gian rất ngắn) kia, đáy lòng Thiên Diệp Diệp hiện lên một loại cảm giác kỳ quái.

Tà nghênh bát cảnh trên quý vô cùng, nhưng hẳn vẫn cảm thấy, chính mình giống như mất đi thứ gì đó còn quý giá hơn.

>>Hết

5. Chương 5

Chương thứ năm

Đoan Mộc Trữ và Thiên Diệp Diệp chính thức quyết liệt.

Trước kia ở trước mặt mọi người, bọn họ mặc dù không thích đáp trả qua lại, bắt quá vãn lén bảo trì một loại quan hệ vi diệu.

Hiện tại, hai người lại chính thức trở thành kinh địch tranh đấu gay gắt.

Phụ thân Đoan Mộc chỉ thị Đoan Mộc Trữ đi giải quyết vài tên nháo sự ở sông bạc, Thiên Diệp Diệp sẽ đi trước một bước đem người đánh cho mặt mũi bầm dập, ngay cả bò đều không đứng dậy được.

Mà Đoan Mộc Trữ không chắc biết sự tranh phong rõ rệt như thế, vẫn bảo trì tư thái an phận.

Nhưng Thiên Diệp Diệp lại một mực chắc chắn, lần trước hấn rửa tiền thiếu mất mấy trăm vạn là “Có người” động tay chân. Đoan Mộc tra xét mấy lần, cũng không tra ra chứng cứ gì, cuối cùng dùng một câu “Hồ đồ” cho xong việc.

Trên đường bắt đầu có đồn đãi, đây là dấu hiệu hai người bọn hấn bắt đầu vì vị trí người thừa kế mà vung tay.

Từ thời kỳ đóng băng trước kia hiện tại tiến vào thời kỳ núi lửa bộc phát.

Vì thế Từ Lộ Lộ đối với Đoan Mộc Trữ đau lòng vô cùng, trực giác biết đứa con chịu khi dễ, vì vậy mỗi lần nhìn thấy Thiên Diệp Diệp đều không có hảo sắc mặt gì.

Mà Thiên Diệp Mỹ Hạnh vẫn như cũ hào phóng đoan chính thanh nhã, cứ như đối với chuyện giữa hai người càng ngày càng đậm mùi thuốc súng căn bản làm như không thấy...

Tối đêm.

Một chiếc xe thể thao mui trần màu hồng đẹp mắt xẹt qua một đường vòng cung như hỏa diễm, lái vào gara Đoan Mộc gia.

Đoan Mộc Viễn dẫn đầu nhảy xuống xe, trên mặt hưng phấn không tiêu, “Leo núi thật sự là quá thú vị! Lần sau chúng ta lại cùng đi chứ!”

Thiên Diệp Diệp miễn cưỡng đóng cửa xe.

“Không thành vấn đề.”

Tuy chiếm được câu trả lời khẳng định thuyết phục, Đoan Mộc Viễn lại ẩn ẩn cảm thấy đại ca chưa chắc là vui vẻ như vậy.

Kỳ thật không chỉ là hôm nay, hơn một tháng nay hấn đều cảm giác được tâm tình của đối phương tựa hồ không tốt lắm. Trước kia hai người chơi bóng rổ đều đánh đến kịch liệt, nhưng gần đây đại ca rất ít tận hứng.

Như buổi leo núi hôm nay, cả tâm tư cũng không ở trên mặt.

“Đại ca, người giống như không phải rất vui vẻ...” Mặc dù có chút do dự, Đoan Mộc Viễn liếc Thiên Diệp Diệp vài lần, vẫn là cắn cắn dục dục hỏi lên.

“Ta? Như thế nào lại vậy? Ha ha.” Thiên Diệp Diệp chợt dạ, lập tức ra vẻ tiêu sái cười ha ha.

“Chính là, người một tháng này rất ít cùng nhị ca nói chuyện.”

“...” Thiên Diệp Diệp dừng vài giây, rồi sau đó mới hừ nhẹ một tiếng, “Ta lại không cần vướng một đệ đệ như y.”

Hơn một tháng nay, Trữ quả thực xem hấn là không khí.

Đôi lúc vờ tình cờ bắt chuyện có chút lấy lòng, hy vọng khôi phục quan hệ trước kia, cũng bị y không đếm xỉa tới. Đối với loại thái độ này của Trữ, hấn vừa giận vừa náo, lại không thể bắt đối phương làm gì.

May mắn bên cạnh hắn còn có một Đoan Mộc Viễn.

Chỉ là, hắn vốn cho là sau khi có đệ đệ tiểu Viễn này ở bên người thì hắn có thể xem nhẹ Trữ. Nhưng trên thực tế, giống như vô luận cùng tiểu Viễn làm cái gì đều nhớ tới Trữ, sau đó trong nội tâm sẽ không thoải mái.

Càng như vậy, bộ dạng thật giống như mình so với đối phương càng thêm để ý...

Thiên Diệp Diệp hắn mới không phải loại người này.

Thiên Diệp Diệp cố ý thân mật vòng qua cổ Đoan Mộc Viễn kéo lại, xấu xa cười, đại chưởng ở trên đầu đối phương xoa nhẹ một trận, đem kiểu tóc nguyên bản hảo hảo vò thành tổ chim.

“Người, người...” Đoan Mộc Viễn sắp bạo phát .

“Ha ha, có đệ đệ đáng yêu như thế ở đây. Ta như thế nào lại không vui!” Thiên Diệp Diệp đem tóc mái đen bóng rồi tung trên trán nghịch qua một bên, “so với Đoan Mộc Trữ, ta càng ưa thích một đệ đệ nhu thuận nghe lời, tùy thời có thể bị ta chà đạp.”

Hắn vừa nói, đôi mắt vừa mỉm cười nhìn Đoan Mộc Viễn.

“Thiệt! Ta mới không cần bị người chà đạp.” Ánh mắt thú con của Đoan Mộc Viễn sáng rọi rạng rỡ trừng hắn.

Thiên Diệp Diệp cảm giác bộ dạng này của đối phương rất buồn cười, lại đi chọc nó. Hai người cãi nhau âm ỉ, một bức tranh thân mật khăng khít.

“Ha ha, vậy thì thật là không có ý tứ, thật sự ta không phải là đệ đệ nhu thuận lại nghe lời...”

Ngay khi hai người còn chưa có động thủ, một đạo tiếng nói thanh lệ liền từ rừng cây bên kia truyền đến — Đoan Mộc Trữ đứng tại đó.

Đối mặt lúc này đây là huynh đệ ra ngoài leo núi không trở lại ăn cơm tối.

Trên bàn cơm chỉ có y, phụ thân, bác gái và mẹ bốn người. Hai nữ nhân lại bởi vì một bàn thịt bò mà nổi lên tranh chấp, phóng ra lãnh tiễn lẫn nhau.

Y thật vất vả nhẫn nại dưới loại hào khí lạnh lùng chanh chua ăn cơm tối xong, sau đó ở phía sau vườn tản bộ. Không nghĩ tới lại nghe nam nhân nói rằng so với mình, thì càng ưa thích một đệ đệ nhu thuận nghe lời...

Đoan Mộc Trữ mang theo mỉm cười, một tia đắc ý vi diệu, mục quang thẳng tắp dừng ở Thiên Diệp Diệp.

Thiên Diệp Diệp trước sững sờ một hồi, đang chuẩn bị giải thích nhưng nhìn thấy ánh mắt giống như cười mà không phải cười kia, lời nói đến bên miệng lại thu trở về.

“Đúng, ta thích nhất đệ đệ tiểu Viễn này.”

Thiên Diệp Diệp ngoài miệng cố ý nói như vậy, trong giọng nói cũng hàm chứa loại vị đạo thị uy.

Đoan Mộc Trữ híp híp con mắt, không đợi Thiên Diệp Diệp kịp phản ứng đã hừ lạnh một câu, “Vậy người hãy cùng hảo đệ đệ này một bên đợi đi thôi!”

Nói xong phẩy tay áo bỏ đi.

“Nhị ca sinh khí...” Đoan Mộc Viễn lần đầu tiên nhìn thấy hai ca ca phát sinh cãi vã, có chút lo lắng nhìn bóng lưng Đoan Mộc Trữ.

“Có quan hệ gì với ta.” Thiên Diệp Diệp cố ý làm ra một bộ thần thái không sao cả.

.....

Đoan Mộc Viễn gặp Đoan Mộc Trữ một lần nữa là ở khóa tập bắn súng.

Bả vai của đối phương đều mà thon gầy, đường cong phi thường xinh đẹp. Ngón tay vững vàng chế trụ một cây súng ngắn đường kính nhỏ, đôi ngón tay rất trắng, khớp xương thon dài mà lại mảnh khảnh, cứ như bạch ngọc mỏng manh, trên mu bàn tay lộ ra gân xanh nhàn nhạt, có loại sức mạnh xinh đẹp vô thanh.

Đoan Mộc Trữ hôm nay mặc một bộ quần áo hưu nhàn màu trắng.

Đoan Mộc Viễn chưa thấy qua một người thích hợp với màu trắng như vậy, có thể đem sắc trắng xuyên ra một cổ ưu nhã làm cho người hít thở không thông.

Hắn còn nhớ rõ khi lần đầu tiên nhìn thấy nhị ca này, đối phương từ trong chiếc BMW sáng bạc đi xuống, đầu tiên là quần tây trang trắng thẳng tắp, đó là một đôi chân phi thường thon dài, phi thường thẳng tắp, rồi sau đó là áo khoác trắng cắt may vừa người, cuối cùng là một đôi mắt xinh đẹp hình trăng lưỡi liềm.

Lá cây Hương chương dưới ánh mặt trời tản mát ra hương khí nhẹ nhàng khoan khoái.

Hắn lại cảm thấy trên người nam tử ưu nhã mà thanh lệ này, có loại hương vị càng thêm động lòng người.

Mà vị ca ca khác, Thiên Diệp Diệu.

Tựa như một bả danh đao chói mắt bắn ra bốn phía, đường hoàng, tùy ý. Ngay cả mái tóc đen như mực đều tản ra một loại tà khí đầu độc ánh sáng. Dù cho đứng ở trong đám người, loại khí phách cùng khí thế đặc biệt này đều bắt mắt vạn phần, quả thực trời sinh chính là làm cho người ta sùng bái .

Loại cảm giác này cùng Đoan Mộc Trữ thanh nhã như ánh trăng, là hoàn toàn bất đồng .

Một người như loại vương giả trời sinh làm cho người ta sùng bái , đuổi theo; một người khác chỉ thích hợp trong đêm yên tĩnh, mang theo thâm tình mỹ hảo mà nhộn nhạo lạnh lẽo thưởng thức...

“Thử xem xem?” Đoan Mộc Trữ xoay người, mỉm cười đem súng trên tay đưa cho hắn.

“Ách... Hảo, hảo.” Đoan Mộc Viễn từ trong dòng suy nghĩ của mình phục hồi tinh thần lại, có chút khản trương ứng hai tiếng.

Nếu như nói hắn ở trên khóa kiếm thuật của Thiên Diệp Diệu là sợ hãi chính mình không có đạt yêu cầu của đối phương, bị thần tượng của mình xem nhẹ. Như vậy ở trước mặt Đoan Mộc Trữ, hắn thì là có loại tâm tính muốn làm được tốt nhất!

Cho dù hắn là đứa con tuổi nhỏ nhất trong nhà, nhưng hắn cũng hy vọng có một ngày mình có thể làm cho gia tộc lấy làm kiêu ngạo. Có thể cùng đại ca Thiên Diệp Diệu chạy song song, có thể bảo vệ nhị ca Đoan Mộc Trữ thanh nhã ôn nhu...

Đoan Mộc Viễn tiếp nhận súng, thân súng đen bóng còn mang theo nhiệt độ trong lòng bàn tay đối phương.

“Mười viên. Tỷ lệ trúng mục tiêu phải hơn sáu phần.” Đoan Mộc Trữ cong lên hai con ngươi, thối lui đến một bên, ôn nhu nói đến yêu cầu huấn luyện này.

“A?” Đoan Mộc Viễn gãi gãi sau gáy, trong nội tâm có chút chột dạ.

“Như thế nào? Quá nghiêm khắc rồi?” Đôi mắt Đoan Mộc Trữ nhìn về phía Đoan Mộc Viễn.

“Không, ta, ta sẽ hết sức .” Đoan Mộc Viễn nhìn nhìn súng ngắn trong tay, mặc dù giả bộ tự tin nhưng thật sự không có gì lo lắng.

“Phanh, phanh, phanh...”

Một vòng bắn xong.

Đoan Mộc Viễn nhìn nhìn bia ngắm, kết quả vô cùng thê thảm, không khỏi có chút nhụt chí lắc đầu.

Hắn bắn mười phát tuy đều có trúng bia, nhưng thành tích tốt nhất cũng chỉ có tám viên. Càng không có trúng hồng tâm .

Đoan Mộc Viễn có chút hoảng sợ liếc nhìn nhị ca.

Đoan Mộc Trữ đứng vững, một tay nâng cằm lên, đầu khẽ chếch, đường cong của chiếc cằm có vẻ rất mê người, tầm mắt dừng lại ở trên tấm bia ngắm cứ như đang suy tư cái gì.

“Người có nghĩ tới hay không, tại sao bắn không trúng hồng tâm?”

“Cái này, đại khái là liên quan đến lực phản chấn, súng rất khó cầm chắc. Một khắc cuối cùng luôn luôn có ít nhiều rung động.” Đoan Mộc Viễn hồi tưởng đến lúc mình nổ súng, đem biến hóa trong nháy mắt đó cùng cảm thụ trong lòng trình bày ra.

Dưới trọng lượng không thay đổi của súng, lực phản chấn sẽ theo đường kính súng ngắn giảm nhỏ dần trên phạm vi, chuẩn độ cũng sẽ đề cao rất nhiều. Nhưng mục tiêu nếu như là mười viên, vậy cần trình độ chính xác đến không thể chính xác hơn. Một chút dụng lực nhỏ đều làm cho đường đạn bị lệch.

Mà Đoan Mộc Viễn lại không có cách nào khống chế loại lực phản chấn này.

“Nguyên lai là như vậy.” Đoan Mộc Trữ sau khi chăm chú nghe xong, gật gật đầu trầm ngâm, sau đó đứng ở sau lưng Đoan Mộc Viễn.”Tôi thử xem.”

Thanh âm ôn nhu từ bên tai vang lên, Đoan Mộc Viễn lúc mới phát hiện Đoan Mộc Trữ đã áp vào phía sau hắn, phần lưng của mình đang tựa vào lồng ngực đối phương.

Dù cho cách mấy lớp vải, nhiệt độ cơ thể đối phương vẫn truyền tới.

Đôi tay trắng nõn đang nắm chặt tay hắn, ngón tay thon dài mà mảnh khảnh phủ lên đốt ngón tay hắn, chỉ dẫn hắn làm ra động tác chế trụ cò súng.

Đoan Mộc Viễn trong nội tâm minh bạch, đối phương chỉ là muốn tự mình chỉ dẫn hắn, nhưng dưới loại trạng thái thân mật kề nhau thế này, hắn lại không khỏi có chút ý nghĩ kì quái...

Nguyên lai, mình so với nhị ca cao hơn nhiều như vậy.

Nguyên lai, đối phương so với trong tưởng tượng của mình còn gầy hơn, vòng eo càng mảnh khảnh, đại khái chỉ cần một cánh tay là có thể ôm trọn a... (đang tập bắn súng đó em)

“Lúc xạ kích không cần phải suy nghĩ cái gì lực phản chấn, chỉ để ý nhắm vào mục tiêu nổ súng là được.” Đoan Mộc Trữ nhẹ nhàng mở miệng, ngón tay kéo Đoan Mộc Viễn.

Thanh âm ôn nhu có loại sức mạnh đầu độc...

Có cảm giác gì đó từ trong đầu chợt lóe lên, một sát na kia xúc cảm hoàn toàn không giống với lúc trước, cứ như trong tối tăm có cái gì đó đang dẫn đường.

Đoan Mộc Viễn bóp cò.

“Phanh —— ”

Con người mỉm cười nheo lại, trong nội tâm dâng lên một loại cảm xúc vi diệu, hắn đột nhiên rất có lòng tin —— lần này sẽ là mười viên! Viên đạn rất nhanh mà thẳng tắp hướng phía bia ngắm vọt tới.

“Mười viên!” Hắn vui vẻ nói: “Là mười viên!”

Đoan Mộc Trữ cười vỗ vỗ bờ vai của hắn, tỏ vẻ làm không tồi, đôi mắt hình trăng lưỡi liềm ưu nhã loan thành đường vòng cung.

“Không ngừng cố gắng!” y nhẹ nhàng cười cười, “Thử lại lần nữa, vẫn là yêu cầu vừa rồi, mười viên, sáu phần tỉ lệ trúng mục tiêu.”

“Hiểu rõ.” Đoan Mộc Viễn nháy mắt sáng ngời, lông mi có chút nhướng lên, cánh tay phải cùng mặt đất song song, vững vàng giữ súng xạ kích, trên người có thêm một cỗ tự tin.

Trong con người màu đen, tấm bia ngắm hơn hai mươi lăm mét phá lệ rõ ràng!

Viên đạn liên phát (bắn liên tục), thân súng phi thường vững vàng, lúc chế trụ cò súng, thân súng cơ hồ là không chút chuyển động, Đoan Mộc Viễn nhìn không chớp mắt, vững vàng bóp cò...

Đoan Mộc Trữ nhìn chính giữa vị trí tấm bia.

Mặc dù yêu cầu chính là sáu phần tỉ lệ trùng mục tiêu, nhưng Đao Mộc Viễn cơ hồ đạt tới chín phần. Trong lòng của y hơi có chút kinh ngạc, trước kia hoàn toàn không có tiếp nhận qua huấn luyện xạ kích, hiện tại mới thời gian mấy tháng mà Viễn đã có thể đạt tới loại trình độ này.

Chẳng lẽ... thật sự có quan hệ tới thiên phú di truyền của Đao Mộc gia tộc?

“Ta làm được, ta làm được!” Đao Mộc Viễn hươ hươ sừng lực trong tay, mi phi sắc vũ, khoe mắt chớp động lên quang mang sáng ngời, như báo con lần đầu tiên thành công bắt được con mồi. Hắn thoáng chốc hưng phấn thậm chí ôm cả eo Đao Mộc Trữ, đem đối phương bế lên ở tại chỗ xoay ba vòng. Đao Mộc Viễn tâm tình rất kích động. (Trữ của tôi ôi= =)

Trong cái loại kích động này, hắn cũng loáng thoáng cảm giác được sau một sừng đó, có thứ gì đó đã được cải biến.

Nguồn :

Thật giống như, thật giống như...

Trước kia hắn thậm nghĩ đuổi theo đại ca, chính là giờ khắc này hắn đột nhiên cảm giác được, có lẽ... Đại ca làm được , hắn cũng có thể làm được.

“Làm rất tuyệt!” Tùy ý hắn ôm như vậy, Đao Mộc Trữ vươn tay vuốt vuốt đầu của hắn.

Thiếu niên tóc rất ngắn, có chút đậm tay. Kiểu tóc giống như trước kia, nhưng hiển nhiên có rất nhiều thứ đã không còn giống với lần gặp mặt đầu tiên của bọn họ. Thân thể của đối phương trong mấy tháng này dài ra nhiều, đã so với mình cao hơn một đoạn, chỉ là ôm thôi mà đã lơ đãng mang theo cảm giác áp bách.

“Là nhị ca dạy giỏi.” Đao Mộc Viễn nhe răng cười.

Đao Mộc Trữ tinh tế đánh giá hắn, thiếu niên trước mặt đã không còn nét trẻ con, hình dáng gương mặt thêm vài phần anh khí cùng tuấn lãng. Là bộ dáng xen lẫn giữa thiếu niên cùng thanh niên.

“Phải không?” Đao Mộc Trữ giỡn ra khỏi cái ôm của thiếu niên, đi đến khu nghỉ ngơi của phòng tập bắn chọn lấy cái ghế dựa ngồi xuống, “Người ở trong nhà này, thứ muốn nhất là cái gì ?”

Đao Mộc Viễn có chút khó hiểu cùng đi qua, ngồi đối diện với y.

Đao Mộc Trữ đối với hắn nhẹ nhàng cười, nói tiếp: “Thiên Diệp phu nhân thay đại ca đặt tên là Diệp, chính là hy vọng hắn có thể làm rạng rỡ tổ tông, vẻ vang gia đình, đại ca làm được như thế nào, người cũng thấy đấy.

“Còn người, Đao Mộc Viễn, Viễn là ý tiêu dao a?”

Đao Mộc Viễn gật gật đầu.

Đúng vậy, tên là do mẹ đặt vì hắn, chính là hy vọng hắn cả đời có thể trôi qua tự tại tiêu dao. Nhưng nhị ca nói những lời này rốt cuộc là có ý gì, hắn vẫn là không hiểu rõ.

“Vậy người tên Trữ, nhất định là Trữ trong Đạm bạc dĩ minh trí, trữ tinh dĩ trí viễn(đạm bạc thì sáng suốt, yên lặng thì nhìn xa) .” Hắn chỉ có thể theo logic của đối phương mà phỏng đoán.

“Ha ha, không phải. Ta là Trữ trong Tức sự trữ nhân (dàn xếp ổn thỏa).”

Đao Mộc Viễn thoáng sững sờ.

“Cho nên... Ta hiện tại ngược lại lo lắng, dạy người bắn sừng đến cùng có phải làm đúng hay không?” Đao Mộc Trữ cũng không có ý định giải thích nghi hoặc, mà là nhìn qua ánh mắt đối phương nói những chuyện khác.

“Dù sao nếu người hiểu được càng nhiều thì cách hắc đạo lại càng gần, cách hy vọng của mẹ người lại càng xa... Cái này, thật là cuộc sống người muốn trôi qua sao?”

Đao Mộc Viễn trong nháy mắt nói không ra lời.

Hắn chưa bao giờ lo lắng qua những chuyện này. Hết thấy tất cả tựa hồ cũng là theo trực giác của mình mà phát triển, cũng không phải mình muốn qua cái dạng cuộc sống này, mà là bản thân mình phải đi thích ứng cuộc sống như vậy...

Đoan Mộc Viễn trầm mặc vài giây, rồi sau đó chậm rãi mở miệng, “Như vậy ngươi thì sao? Nhị ca ở trong nhà này muốn cái gì? Lại là muốn qua dạng cuộc sống nào?”

Đoan Mộc Trữ rõ ràng chấn động, thậm chí so với vừa rồi sau khi Đoan Mộc Viễn nghe được vấn đề thì thần sắc càng thêm khiếp sợ.

Thứ y muốn là cái gì?

Y muốn trôi qua, chính là dạng cuộc sống nào...

>>Hết

6. Chương 6

Chương thứ sáu

Sau khi luyện bắn súng xong, hai người ở trong phòng tắm cách vách tắm gội.

Phòng tắm có ba gian tắm rửa, chuyên dành cho thành viên gia tộc tắm sau khi luyện qua bắn súng hoặc là kiếm đạo. Ván phòng ngăn cách không cao lắm, một mét hai gì đó, người đứng liền nhau có thể chứng kiến bộ vị bên trên lồng ngực đối phương.

Nước rì rào chảy ra.

Đoan Mộc Viễn nghiêng đầu, nhìn xem nhị ca đang tắm vòi sen bên cạnh.

Giọt nước sáng long lanh dọc theo hình dáng bên mặt ưu nhã thanh lệ của đối phương mà chảy xuống, làn da dưới lớp nước chảy trơn sạch đến gần như trong suốt, cái cổ thon dài mà duyên dáng, xương quai xanh xinh đẹp rõ ràng. Giọt nước theo khuôn mặt chảy xuống đến xương quai xanh, lại chảy xuống đến lồng ngực, sau đó tiếp tục mập mờ uốn lượn xuống dưới.

Bởi vì nước ấm, làn da Đoan Mộc Trữ bình thường trắng nõn ẩn ẩn hiện ra ửng đỏ. Y ngửa đầu, nhắm mắt, nước trôi ở trên mặt y, hàng mi dài mà dày rung động. Bởi vì ướt át nên có vẻ càng thêm tối tăm, thậm chí mang theo một vòng gợi cảm.

“Như thế nào?” Phát giác được mục quang đối phương rơi ở trên người mình, y có chút nghi hoặc mở to mắt.

“Sữa tắm của ta dùng hết rồi.” Đoan Mộc Viễn vội vàng dừng lại tắm mắt.

Đoan Mộc Trữ cười cười, lông mi tinh tế giương lên, “Đón lấy!” Một lọ sữa tắm ném tới.

Đoan Mộc Viễn hai tay vừa tiếp xúc, sữa tắm có chút nặng, cái nắp không có đập lại, bay ra một loại hương vị quen thuộc dễ ngửi. Đúng là loại trên người Đoan Mộc Trữ thường xuyên tỏa mát ra.

Trống ngực Đoan Mộc Viễn đột nhiên đập nhanh vài phần. (uy uy = =|||)

“Nguyên lai là loại hương vị này a.”

“Cái gì?” lời thì thào tự nói của hắn bị tiếng nước chảy áp đảo, Đoan Mộc Trữ nhất thời không nghe rõ.

“Không có gì.” Đoan Mộc Viễn thuận miệng đáp lại.

“Nguyên lai đều ở đây?” Một đạo thanh âm trong khí phách mang theo tiểu ý lưu manh từ cửa ra vào truyền đến. Phòng tắm bởi vì đột nhiên có thêm người mà trở nên có chút chen chúc.

Hạ thân Thiên Diệp Diệp bọc một cái khăn tắm lớn tuyết trắng, trên thân xích lỏa, vân da rõ ràng, bày biện ra màu mạch khêu gợi. Bởi vì huy kiếm nên cơ thể căng cứng đều chảy ra mồ hôi đầm đìa, khăn tắm quần có chút thấp, có thể trông thấy sáu khối cơ bụng rất rõ ràng, cơ thể rắn chắc xinh đẹp như nam châm hấp dẫn tầm mắt của người khác.

Đoan Mộc Viễn những ngày này tuy cao không ít, ngày thường cũng có vận động, nhưng so sánh với Thiên Diệp Diệp thì loại xóc vác nam tính khí khái của đối phương trong nháy mắt đã áp đi hẳn.

Đoan Mộc Viễn không biết nói cái gì cho phải, mắt nhìn Đoan Mộc Trữ.

Đoan Mộc Trữ lại hoàn toàn xem Thiên Diệp Diệp không tồn tại, phối hợp hướng về phía vòi mà tắm.

” Ba người chúng ta cùng nhau tắm a.” Thiên Diệp Diệp câu dẫn ra khoe miệng quyến rũ, lười biếng nhàn nhã hướng đến gian tắm rửa thứ ba, “Ai? Hư mất , không có nước?”

Tuy bộ dạng có chút kinh ngạc, nhưng Đoan Mộc Viễn lại cảm giác thấy đối phương cũng không có để ở trong lòng, ngược lại như là đã nằm trong lòng bàn tay của hắn.

“Làm sao bây giờ?” Thiên Diệp Diệp đứng ở tại chỗ, một bộ tư thái lười nhác, giống như cười mà không phải cười nhìn chăm chăm vào Đoan Mộc Viễn, “Người nói, làm sao bây giờ mới tốt?”

Đoan Mộc Trữ vẫn đang như là thật sự không nghe được, không nói lời nào.

Bị loại tầm mắt trong trêu tức mang theo uy hiếp của Thiên Diệp Diệp nhìn chăm chăm, Đoan Mộc Viễn hoàn toàn không có có một chút kinh nghiệm, “Ta, ta tắm nhanh là được. Tắm xong nhường cho người.”

“Người? A, người vừa mới hướng Trữ mượn sữa tắm, nhanh như vậy có thể tắm xong?” Thiên Diệp Diệp miễn cưỡng cong môi cười cười, thanh âm trầm thấp mà khàn khàn, không đếm xỉa tới nói.

Nhưng một câu nói kia lại làm cho Đoan Mộc Viễn trong nháy mắt đỏ bừng cả khuôn mặt, tay cầm khăn mặt đều không được tự nhiên.

Chẳng lẽ chuyện mình vừa rồi rình coi nhị ca bị đại ca nhìn thấy...

“Không sao, người tới tắm a! Ta trở về phòng lại tẩy.”

Không chịu nổi loại ánh mắt giống như cười mà không phải cười của Thiên Diệp Diệp, Đoan Mộc Viễn cầm lấy khăn tắm khê quần, vội vội vàng vàng vọt ra, như là động vật nhỏ đang chạy trốn.

Trong lúc nhất thời, trong phòng tắm chỉ nghe thấy thanh âm nước chảy rì rào, cùng tiếng vang ván phòng kế bên lắc lư.

“Chẳng lẽ là ta đem hắn dọa chạy?” khí tức quen thuộc tới gần.

Mặc dù đã để trống một gian, nhưng Thiên Diệp Diệp vẫn là xâm nhập gian tắm rửa của Đoan Mộc Trữ. (=)=

Bởi vì dán chặt lấy cái cổ nên hô hấp của đối phương đều phun tới, có loại cảm giác ngứa khiêu khích.

“Bên kia không phải có vị trí? Người có thể đi qua tắm.” Đoan Mộc Trữ không nhanh không chậm nói, hai tay xoa xoa tóc.

Vừa rồi tiểu Viễn hỏi lại những lời kia, làm cho tâm tình của y có chút phức tạp.

Y tự nhận trước kia mình là người nhìn thấu suốt, cũng đã sớm dự tính trước mà thành lập Noble, tương lai có chuyện gì thì y và mẹ cũng sẽ không phải không có đường lui.

Nhưng là, vẫn là thiếu chút gì...

Thứ y rất muốn nhất , đến bây giờ còn chưa ở bên cạnh của mình...

“A, một người tắm có ý nghĩa gì?” chủ nhân của thanh âm từ tính ái muội cười cười, đưa tay lên, chủ động thay đổi phương gọi đầu. Ngón tay với khớp xương thon dài ở phía trên, đầu ngón tay hơi chút dùng sức, lực đạo xoa bóp vừa phải.

Mấy ngày nay, Trữ thật sự đối với hắn hồ hững.

Cùng là người trong cuộc, vì cái gì thái độ đối với tiểu Viễn có thể giống như trước kia, đối với hắn lại không được?

Hắn cũng cố gắng không đem chuyện này gộp chung một sự việc, nhưng không được.

Cuộc sống dưới mái hiên của hắn và Trữ đã kéo dài quá lâu. Khi y ở bên người, cảm thấy đó là điều tất nhiên, thậm chí còn không phòng bị y. Nhưng khi Trữ triệt để xem nhẹ hắn, đáy lòng sinh ra một loại tức giận, vô luận làm cái gì đều cảm thấy không đúng...

Dù sao trước kia cùng Trữ cãi nhau, cũng là y hạ thấp tư thái trước.

Như vậy lúc này hắn xuống nước một lần, lại có quan hệ gì?

Thiên Diệp Diệu khẽ lắc đầu, hắn tuy chưa nói tới yêu ghét rõ ràng, nhưng cũng là người có nguyên tắc, nhưng những nguyên tắc này một khi đụng phải Trữ, lại một lần lại một lần phát sinh ngoại lệ.

“Phải không? Loại phúc khí này ta cho rằng chỉ có tiểu Viễn mới có tư cách hưởng thụ.” Đoan Mộc Trữ xoay người, mang trên đầu bọt biển dùng nước xối sạch sẽ, ngẩng đầu lên nhìn qua hắn.

Ánh mắt hai người chạm nhau trên không trung .

Tầm mắt Đoan Mộc Trữ thậm chí còn lóe ra khiêu khích.

“Làm sao có thể, ngươi cũng là đệ —— ”

Lời còn chưa nói hết, Đoan Mộc Trữ đã hừ lạnh một tiếng, “Thật xin miễn thứ cho kẻ bất tài.”

“Đoan Mộc Trữ!”

Thiên Diệp Diệu có chút giận, hắn đều đã xuống nước như vậy rồi, muốn cùng giảng hòa nhưng thái độ đối phương lại lãnh đạm như thế, còn khắp nơi giễu cợt.

“Dù sao người người thích nhất , không phải là đệ đệ vừa nhu thuận lại nghe lời kia sao?”

Thiên Diệp Diệu giận quá hóa cười, sau một khắc một cái khuỷu tay rẽ vào, Đoan Mộc Trữ vươn ngang tay đỡ.

Hai cánh tay xích lõa bóng loáng phát ra tiếng va chạm nặng nề.

Nước không ngừng nhỏ giọt ở trên cánh tay hai người, tản ra bốn phía.

Đoan Mộc Trữ hé mắt, cong chân vượt lên trước , công kích hạ bàn đối phương.

Thiên Diệp Diệu nghiêng chân cắm vào, đưa đầu gối đại lực va chạm, cường ngạnh hóa giải.

Đoan Mộc Trữ lập tức kêu lên một tiếng đau đớn, đầu gối mềm nhũn.

Thiên Diệp Diệu thừa cơ gấp cong lấy cổ tay của y, thoáng chốc phản thủ.

“Thân thủ của ngươi cho tới bây giờ sẽ không thắng qua ta.” môi mỏng khẽ mở, kìm ở cổ tay Đoan Mộc Trữ. Đồng thời lợi dụng ưu thế thân thể, đem đối phương hung hăng đụng vào vách tường gian tắm rửa, động tác có thể nói là thô bạo.

Đã xuống nước cũng vô dụng, vậy dứt khoát cường ngạnh đi.

Thiên Diệp Diệu dụng lực mười phần, trong nháy mắt cổ tay Đoan Mộc Trữ đã bị ghì đến ửng hồng.

Từng giọt nước nhỏ theo vòi hoa sen trên không trung xẹt qua đường vòng cung dài hẹp trong suốt, rơi xuống trên hai thân người trần truồng.

Gian tắm rửa vốn đã không lớn, bây giờ còn cường chế xâm nhập hai người.

Thiên Diệp Diệu dùng thân thể áp chế Đoan Mộc Trữ, cứ như là đang giam cầm. Giọt nước cọ rửa thân thể quang lõa, nước chảy mang đến nhiệt khí làm nhiệt độ giữa hai người càng thêm tăng cao, bộ phận gắt gao dán nhau cơ hồ cũng đang nóng lên.

Cánh tay Đoan Mộc Trữ bị bắt chéo sau lưng, vì thế mặt hướng về vách tường, đưa lưng về phía Thiên Diệp Diệu.

Thiên Diệp Diệu thì nặng nề đặt ở trên tấm lưng trắng nõn với đường cong ưu nhã của y.

Hai người không ngừng phản kháng cùng giam cầm, thân hình khi thì thô lỗ, khi thì ma sát rất nhỏ, quả thực như là nhóm lửa trên thân.

“Đừng... Đừng nhúc nhích !” Đoan Mộc Trữ rõ ràng cảm nhận được thứ giữa hai chân đối phương càng ngày càng cực nóng, cứng rắn chống đỡ giữa hai đùi y...

“Cái này được xem là gì? Người đầu hàng?” Thiên Diệp Diệu cũng phát giác loại trạng thái này, lại còn không biết liên sỉ cố ý dùng hạ thể mập mờ ma sát .

“... Ta đầu hàng.” Đoan Mộc Trữ sắc mặt ửng đỏ, cắn răng nói.

Thiên Diệp Diệu lúc này mới đắc ý buông tay. (ngu phết (``3``))

“Vương bát dẫn!” Chỉ là sau một khắc, Đoan Mộc Trữ vừa được buông ra lập tức áp dụng phương thức dĩ kỳ nhân chi đạo – hoàn tri kỳ nhân chi thân (dùng phương pháp của kẻ thù đối phó lại chính kẻ thù), một cái khuỷu tay vượt qua, thụi vào ngực Thiên Diệp Diệu.

Đánh lén đắc thủ, nương theo bọt nước rơi vãi xuống vũng nước lớn , có một đạo thanh âm buồn bực vang lên.

“Ta mới sẽ không đầu hàng, ngu ngốc.”

Đoan Mộc Trữ đi ra gian tắm rửa, chỉ chừa cho Thiên Diệp Diệu một đạo bóng lưng ưu nhã quang lỏa...

.....

Có chút dục vọng một khi bị trêu chọc , sẽ rất khó lại tiêu lui.

Thiên Diệp Diệu bực bội đi tới Noble.

Đây là quán bar xa hoa nhất, cách điệu cao nhất khu đông, có các loại hình ngư lang, dã tính , đáng yêu , xinh đẹp .

Sau khi thấy hần đi vào, không ít người quen biết trên đường đều hướng hần phát ra một tiểu dung ái muội ngầm hiểu lẫn nhau.

Thiên Diệp Diệu đem vạt áo vén lên, dù sao biệt danh của hần cũng đã lan xa, nam nữ ăn sạch, cũng không cần để ý cái gì là hình tượng.

“Gọi A Lâm tới.” Hần nâng chéo đôi chân dài, đầu ngón tay gõ lên cạnh bàn bóng nạm vàng, hướng quản lí phân phó.

A Lâm là ngư lang hần chọn qua mấy lần.

Tuy chưa nói tới đáng yêu, kỹ xảo cũng không được khá lắm, nhưng tính tình ôn hòa, nhất là lúc cười rộ lên, đôi mắt sẽ híp thành một đường vòng cung, cảm giác có điểm giống trăng lưỡi liềm.

Nếu như là dĩ vãng, quản lí tuyệt đối sẽ tận lực thỏa mãn nhu cầu khách nhân, thực tế đối phương còn lai lịch không nhỏ, nhưng đêm nay, phone tai của hần lại truyền đến tiếng phân phó của Boss.

“Thật sự là không hảo ý. A Lâm đã có khách nhân khác, bằng không ta thay ngài giới thiệu một thiếu niên xinh đẹp khác?”

“Thật phiền phức.” Thiên Diệp Diệu có chút không kiên nhẫn.

Không nghĩ tới quan hệ với Trữ chẳng những không có hòa hoãn, sau khi trải qua chuyện trong gian tắm rửa ngược lại càng ngày càng cương. Hiện tại đến quán bar, nam hài tử trước kia đã chọn cũng bị những người khác chiếm đoạt.

Nghĩ đến bộ dạng đôi mắt nguyệt nha kia ở dưới thân người khác dính vào tình dục, hần cũng có chút giận dữ.

“Vậy người đề cử một người a, ta đến gian phòng trên lầu chờ hần.”

“Được, được, ta nhất định thay ngài tìm hài tử xinh đẹp.” quản lí lập tức tỏ vẻ thân thiện.

Từ lúc Thiên Diệp Diệu vừa đi vào Noble, nhất cử nhất động của hần đều bị máy camera quản chế .

Những máy camera này nối với màn hình trong phòng nghỉ riêng của ông chủ phía sau Noble, mặc dù không đi ra ngoài kiểm tra, y cũng có thể đem hết thấy trong quán khổng chế trong tay.

Sàn phòng nghỉ dùng cẩm thạch xây nên, hiện ra ánh sáng nhạt bóng loáng, có loại quý khí cùng lạnh giá của phương đông.

Ở giữa bày một bộ sofa cao nhã xa hoa trải nhung thiên nga cho ba người ngồi, phía dưới trải thảm thủ công Ba Tư trang nhã, đối diện là một màn hình tinh thể lỏng cực lớn, dùng phương thức cửu cung cách mà phân chia, trong màn ảnh truyền phát tin đúng là tình hình các vị trí của Noble.

Đứng ở bên cạnh màn ảnh, Đoan Mộc Trữ bưng một ly rượu đỏ nhìn qua Thiên Diệp Diệu trong màn hình.

“Ta tránh đi người, không nghĩ tới người cũng muốn cường ngạnh đụng hướng bên đây của ta... Người nói, ta phải làm gì mới tốt?”

“Boss, ngài có gì phân phó?” Ở một góc khác của màn ảnh , quản lí đã đi tới một góc bí mật hơn, nói với tai nghe.

“Gọi tiểu Triển cho hần.”

“Tiểu Triển?” quản lí lập lại.

Tiểu Triển là hài tử vừa tới mấy ngày nay, vừa tròn mười tám tuổi, trên người còn giữ khí tức dương quang đơn thuần.

Cho hài tử như vậy đi cùng Thiên Diệp Diệu?

Mặc dù đáy lòng còn có nghi vấn, nhưng quản lí biết đúng mực cũng không lên tiếng hỏi, lập tức theo chỉ thị của ông chủ đi làm.

Phòng của Noble gần đây mắc đến kinh người.

Khách nhân bình thường cho dù yêu mến ngư lang trong này, cũng là sẽ trực tiếp dẫn hần xuất hiện. Trừ phi có nguyên nhân đặc thù, hoặc là tính thú đặc thù.

Thiên Diệp Diệu đang đợi có chút bực bội tức giận, muốn mở miệng mắng chửi người lại thấy một thiếu niên đẩy cửa phòng ra, trên mặt miễn cưỡng làm ra biểu lộ lấy lòng, trên trán lại lộ ra chút ít bất an.

Hần không có mặc chế phục, mà là phủ một kiện đồ ngủ, càng nhìn bộ đồ ngủ này hần càng thấy quen mắt — là trang phục tiểu Viễn thường xuyên mặc? !

Tưởng tượng như vậy, Thiên Diệp Diệu mới phát hiện trên mặt đối phương có khí chất đều cùng Đoan Mộc Viễn có chút tương tự.

“Người bao lớn?”

“Mười tám.”

“Làm sao tới chỗ này?” Tuổi tác đều cùng tiểu Viễn không sai biệt lắm.

“Mẫu thân bệnh cực kỳ nặng.”

Bình thường đến Noble làm việc đều là hài tử có lời khó nói. Lý do này tuy cũ nhưng có thể là thật, mẹ của tiểu Viễn cũng...

Thiên Diệp Diệu khí phách mười phần ngồi ở ghế sa lon bằng da thật, hai chân bắt chéo. Thiếu niên trước mắt này cùng tiểu Viễn có chỗ tương tự, còn thật không ít...

Suy nghĩ , thiếu niên đã tự động ngồi ở trên đùi hần, rụt rè ôm cổ của hần, đã muốn dâng lên cái hôn.

Càng hôn, Thiên Diệp Diệu lại càng không được tự nhiên.

Lúc đùa giỡn cùng tiểu Viễn còn không để ý, nhưng khi đối mặt thiếu niên với khí chất này, tuổi tác thậm chí bối cảnh đều cùng tiểu Viễn tương tự, hẳn thật đúng là cảm thấy không được tự nhiên.

Đối phương chủ động dâng cái hôn khiêu khích, hẳn muốn kéo đều kéo không được.

“Đủ rồi !” Hắn bỗng chốc kìm lấy cổ tay thiếu niên. Tiểu ngư lang này cũng quá chủ động a.

Tiểu Triển cả kinh, trên mặt rõ ràng hiện lên một chút sợ hãi.

“Ta sẽ cho người thỏa mãn . Vô luận người có yêu cầu gì, ta đều, cũng có thể đáp ứng...”

Những lời này quả thực nói như hắn là kẻ bức lương kỹ nữ, Thiên Diệp Diệp hẳn khi nào thì nhân cách trở nên thấp như vậy .

“Người đi đi!”

“Đừng, đừng đuổi ta đi...” Tiểu Triển cơ hồ sắp quỳ trên mặt đất cầu hắn, “Ông chủ phân phó, nhất định phải để ta hảo hảo chiêu đãi người!”

“Ông chủ?” Thiên Diệp Diệp hồ nghi nhíu mày. Chẳng lẽ ông chủ Noble đối với hắn có vài phần kính trọng?

“Đúng vậy a, đúng vậy.” Tiểu Triển liên tục không ngừng nói, “ông chủ nói ta nhất định phải so với A Lâm làm tốt hơn mới được, nhất định phải... phải với người...” Dù sao cũng là hài tử vừa tới chưa được vài ngày, câu nói sau cùng như thế nào cũng không mở miệng lưu loát nổi.

“A Lâm không phải có khách nhân sao?” Thiên Diệp Diệp càng nghe càng cảm thấy kỳ quái.

“A? Không có a, A Lâm đang ở phòng nghỉ...” thiếu niên một chút cũng không biết mình đã nhóm lửa lên đám củi lớn mờ mịt nói.

Hừ, là đang chơi hắn sao? !

Thiên Diệp Diệp vừa nghe lập tức hiểu được, hừ lạnh một tiếng, đứng người lên muốn đi tìm ông chủ Noble.

Đầu tiên là điều A Lâm đi, lại đưa tới một học sinh cấp ba có vài phần tương tự tiểu Viễn.

Ông chủ Noble kia xem mình là cái gì... Đợi đã, vì cái gì đối phương lại biết tiểu Viễn rõ ràng như vậy? Quán bar này sẽ không phải là do kẻ thù truyền kiếp của Đoan Mộc gia- Tiềm Hải bang kinh doanh a, cho nên mới biết hắn quá tường tận...

Càng nghĩ, càng cảm thấy nguy hiểm.

Hắn nhất định phải bắt được ông chủ Noble.

Thiên Diệp Diệp hung hăng chất vấn quản lý, đối phương tất nhiên là không chịu lộ ra.

Vì vậy sát khí mở rộng ra, động thủ đập bể mặt tiền. Loại sự tình này hẳn làm cực kỳ thuận tay, quả thực là việc rất nhỏ. (= =|||)

Noble đã lâu không có bị người đập bể qua.

Bảo vệ vội vàng chạy đến, nhưng làm sao có thể là đối thủ của Thiên Diệp Diệp từ lúc mười lăm tuổi đã làm khiếp sợ hắc đạo, trong khoảng thời gian ngắn, nhân viên lẫn vật phẩm tổn thất thảm trọng.

“Đủ rồi !”

Ngay lúc Thiên Diệp Diệp giơ lên ghế chuẩn bị đánh tới hướng quầy bar, một đạo tiếng nói thanh lệ không biết từ chỗ loa phóng thanh nào truyền hướng đại sảnh.

“Người không phải muốn gặp ta sao? Để quản lý mang người đến lầu ba .” Đạo thanh âm quen thuộc phân phó.

Đây là... thanh âm của Trữ?

Thiên Diệp Diệp đi nhanh đến gian phòng nghỉ xa hoa, chứng kiến một thân ảnh ưu nhã lại vô cùng quen thuộc đang đưa lưng về phía hắn.

Chủ nhân bóng lưng tựa hồ hoàn toàn không bị hành động phá hoại vừa rồi của hắn ảnh hưởng, điềm nhiên như không đảo ly rượu đỏ của mình. Đến bốn phút sau mới quay đầu, mỉm cười nói: “Như thế nào không ngồi?” Vừa nói, vừa rót một chén rượu khác đưa cho hắn.

Thật là... Trữ.

Thiên Diệp Diệu cảm thấy đầu của mình khẳng định chưa bắt kịp, như thế nào sẽ là Trữ ? Trữ như thế nào lại... mở loại gay bar này? Lại còn tại sao đối với hắn tạo ra loại ác liệt vui đùa này?

Đoan Mộc Trữ thấy hắn không nói gì, vì vậy cười cười, mở miệng nói: “Người đem mặt tiền của ta đập bể, theo quy củ, tiền bồi thường người giao, còn có khách nhân khác đã bị kinh hãi, có khả năng tạo thành tổn thất, người cũng phải chịu trách nhiệm...”

Đoan Mộc Trữ nhấp ngụm rượu.

Tại nơi này y một tay tạo nên Noble, y chính là chúa tể hết thảy, là người chế định quy tắc trò chơi.

“Người... Làm sao người lại là ông chủ phía sau Noble?” Thiên Diệp Diệu vẫn đang có chút không dám tin, “Vừa rồi tiểu ngư lang kia cũng là người phái tới?”

Trong lòng của hắn thật ra là muốn lớn tiếng chất vấn: người có biết hay không, tên tiểu ngư lang kia từ đầu tới đuôi đều mang theo khí chất rất giống tiểu Viễn?

Để cho hắn hôn môi tiểu Viễn, đối với đệ đệ khác mẹ của mình làm ra chuyện so với hôn càng thâm nhập sâu...

Thiên Diệp Diệu chỉ là mới nghĩ, đã cảm thấy da gà dựng thẳng lên.

“Bởi vì nghĩ, cho nên cứ như vậy làm.” Đoan Mộc Trữ nhẹ nhàng lắc ly rượu, ánh mắt cũng không nhìn về phía Thiên Diệp Diệu. Bộ dáng lạnh nhạt ra vẻ không sao cả của y, có một loại lưỡi nhắc khác làm lòng người dao động.

Nhưng câu trả lời thuyết phục như vậy, Thiên Diệp Diệu lại phi thường không hài lòng.

“Cái gì gọi là nghĩ, cứ như vậy làm.” Hắn muốn nổi giận với Đoan Mộc Trữ, nhưng lại có chút phát không ra, “Đưa tên ngư lang rất giống tiểu Viễn lên gian phòng ta bao, cũng là nghĩ, cứ như vậy làm?”

Hắn bị ngữ khí của Đoan Mộc Trữ kích lên.

Dứt khoát xé mở tầng giấy mỏng biểu hiện ra, đem hết thảy nói rõ.

Một mặt đỏ ửng không được tự nhiên nổi lên mặt Đoan Mộc Trữ, chỉ là một giây sau đã bị y che giấu đi, “Người nhiều lần đến Gay bar tìm A Lâm như vậy, còn không phải là nghĩ, cứ như vậy làm. Đương nhiên, Thiên Diệp đại thiếu gia người muốn ở Noble tìm vài ngư lang, muốn hình thức ngư lang gì, ta mới không có công phu đi quản!”

Người này, căn bản không biết khi mình lần đầu tiên từ camera chứng kiến hắn đến Noble đã kinh ngạc cùng ghen ghét thế nào.

Cũng bởi vì chọn A Lâm nhiều hơn, mình mới hoài nghi hắn đối A Lâm có cảm tình, vì cái gì đối với một ngư lang cũng dễ dàng để bụng như vậy, trái lại “Đệ đệ” như mình và hắn cùng ở dưới một mái hiên hơn hai mươi năm, vì để cho hắn lưu tại bên cạnh mình còn phải xuất ra “Kẹo và roi”, kết quả vẫn là địch không qua loại máu mủ tình thâm.

Cho nên, y mới quyết định đêm nay đổi lại một ngư lang cùng tiểu Viễn lớn lên tương tự đi phục vụ hắn. Dù sao, hắn không phải luôn yêu mến tiểu Viễn sao? Còn nói tiểu Viễn là đệ đệ hắn thương yêu nhất!

“Người...” Thiên Diệp Diệu thoáng sửng sốt, muốn nói cái gì lại chỉ phun ra một cái đơn âm. Nhưng mục quang hơi hơi hiếu kỳ mà lại lộ ra mừng rỡ cũng đang ở trên mặt hắn dạo qua một vòng, “Người thật ra là đang ghen à?” (Ộ_Ộ)

“Ta, ta làm sao có thể ghen.” Đoan Mộc Trữ từ trước đến nay ngữ điệu ưu nhã thoáng cái trở nên không bình tĩnh, cứ như có điểm giấu đầu lòi đuôi, lặp lại một lần, “Ta làm sao có thể ghen? !”

Y tự cho là phần bác của mình lí trực khí tráng (chỉ một người tính thẳng thắn, nghĩ sao nói vậy).

Nhưng Thiên Diệp Diệp sớm đã từ trên mặt y nhìn ra mảnh khỏe, phá lên cười.

Hắn càng cười, vành tai Đoan Mộc Trữ lại càng hồng.

Cuối cùng Đoan Mộc Trữ đành phải cắn giận, lại dẫn theo một chút thẹn ra lệnh: “Không cho cười!”

Trước loại quan hệ đóng băng của hai người, ở trong vui vẻ trường kỳ lẫn nhau cũng tìm không được đầu mối mà tan rã ...

Thiên Diệp Diệp lại buồn cười một hồi lâu mới yên tĩnh.

Hắn vẫn cảm thấy Trữ sự tình gì đều có thể làm được vững vàng, cẩn thận. Nhưng hiện tại phát hiện, nguyên lai đối phương cũng có thời điểm ghen, hắn đột nhiên cảm thấy, Trữ... thật sự rất thú vị, rất đáng yêu.

Hắn đuổi cánh tay ra, vòng lấy eo Đoan Mộc Trữ, đem đối phương kéo trước mặt.

Sau khi cười xong, ở cái loại tư thế ái muội này, thấp giọng hỏi: “Vì cái gì... Muốn thành lập Noble.”

Hắn thật sự không nghĩ ra, vì cái gì Trữ lại ở bên ngoài Đoan Mộc gia tộc, xây nên thế lực của mình. Chẳng lẽ... lần bắt cóc lúc trước tạo thành ảnh hưởng?

Cho nên, Trữ mới cảm thấy chỉ có khi có được thế lực của mình, mới là chân chính an toàn.

“Người... sẽ nói cho phụ thân sao?” Đoan Mộc Trữ không trả lời thẳng.

Thiên Diệp Diệp nhìn quanh bốn phía, sau đó mới gật gật đầu, “Người làm được rất thành công.”

Cũng không trả lời thẳng, nhưng hắn đã ám hiệu được rất rõ ràng, hắn sẽ giữ bí mật.

Hắn trước kia chưa bao giờ nghĩ tới Trữ sẽ ở phương diện kinh doanh có thiên phú, việc học của y rất tốt, lại có một tay đàn dương cầm giỏi, hắn vẫn cho là y sẽ hướng lĩnh vực học thuật hoặc âm nhạc phát triển.

Chính là, Noble xác thực rất thành công, thanh danh lan xa, cả khu đông không ai không biết.

Đoan Mộc Trữ hơi lo âu.

Mặc dù cùng nhau tại Đoan Mộc gia tộc ở hai mươi mấy năm, quan hệ bí mật của y và Diệp nhìn như thân cận...

Nhưng trong lòng của y, trên thực tế luôn luôn có một hố sâu, đặc biệt đem mình và Diệp tạo ra một chút khoảng cách—— bởi vì y chưa từng quên, đối phương là đứa con của Thiên Diệp Mỹ Hạnh, mà bản thân mình thậm chí còn không tính là đứa trẻ trong Đoan Mộc gia.

Nhưng lúc này, Diệp lại không có một điểm khúc mắc mà tán thưởng mình...

Đoan Mộc Trữ cảm thấy, lòng của mình tựa hồ bị cái gì đã động.

Khi còn bé, y tới chờ đợi tìm được khẳng định từ phụ thân Đoan Mộc, cho dù sau sự kiện bắt cóc trong lúc vô tình phát hiện thân thể cũng vậy.

Nhưng chẳng bao lâu sau, Diệp thay thế phụ thân, mỗi tiếng nói cử động đều đủ để ảnh hưởng y...

Đêm nay Noble bị nện mặt tiền, bất quá không phá thì không xây được, chính là vì chuyện đêm nay, quan hệ huynh đệ cũng tuyên cáo phá băng, lần nữa khôi phục thành trạng thái dĩ vãng.

Chỉ là tựa hồ lại thêm những thứ gì...

>>Hết

7. Chương 7

Chương thứ bảy

“Tay lại giờ lên cao một chút.” Thiên Diệp Diệp nắm kiểm trúc, điểm điểm cánh tay Đoàn Mộc Viễn, uốn nắn tư thế của hắn.

Cái tư thế đứng tấn này đến hiện tại đã luyện tập không dưới hai mươi phút, trên trán Đoàn Mộc Viễn chảy ra mồ hôi, cơ hồ đều sớm hoài nghi đại ca không phải là đang cố ý chỉnh hắn.

“Eo, nâng lên.” Trúc kiểm theo đường cong ở lưng, trượt đến bên hông Đoàn Mộc Viễn.

Trán Đoàn Mộc Viễn nhảy lên gân xanh, cuối cùng chỉ khẽ cắn môi, cái gì cũng chưa nói.

“Dáng người không tồi.” Thiên Diệp Diệp nheo lại con ngươi đen nhánh, tiếng nói có chút trêu tức. Nắm trong tay trúc kiểm, đưa mũi trúc kiểm vỗ vỗ lưng Đoàn Mộc Viễn.

“Nếu như tư thế của ta đúng, mau đem trúc kiểm lấy ra.” Đoàn Mộc Viễn bắt mẫn trừng hắn.

Gần đây tâm tình Thiên Diệp Diệp rất tốt, mỗi lần hào hứng đều sẽ trêu chọc người bên cạnh. Kết quả đám người bọn họ sẽ thành món đồ chơi đáng thương.

“Như thế nào, muốn cắn người?” Thiên Diệp Diệp cố ý không thèm để ý liếc xéo đối phương.

Ai bảo nó là đệ đệ của hắn, hắn là để hắn tùy thời tùy chỗ giải nghiệm cho đại ca.

Bất quá, Thiên Diệp Diệp cũng đã có chút nhận ra.

Hiện tại Đoàn Mộc Viễn không còn là hài tử vây quanh ở bên cạnh hắn, ngẫu nhiên được mình tán dương chỉ vài câu sẽ cao hứng đến vẩy đuôi, trong mắt tất cả đều là sùng bái.

Nó giống như, muốn cố gắng phát triển, cố gắng siêu việt chính mình.

Phát giác được hài tử trước kia thích vây quanh mình như con chó nhỏ đã có cách nghĩ này, Thiên Diệp Diệp có chút không thoải mái.

Hắn yêu thích vẫn là loại đệ đệ nhu thuận, toàn tâm toàn ý dựa vào mình.

Hắn có chút buồn bực đi tới gian phòng Đoàn Mộc Trữ.

“Thỉnh gõ cửa.” ngữ khí Đoàn Mộc Trữ mang theo nhẹ nhàng tiểu ý, ngồi ở bên cạnh bàn trà nhỏ hình tròn sát đất cửa sổ, bên trên đặt một vài quyển sách da trâu vỏ cứng, tư thế ngồi ưu nhã mà thanh thản.

“Như thế nào, không gõ cửa sẽ không cho vào?” Hắn đối với gian phòng của Trữ trình độ quen thuộc không thua gì của mình, trước kia đi vào đều là tùy tâm sở dục, hiện tại tiến đến ngược lại phải gõ cửa?

Đoàn Mộc Trữ lặng tĩnh nhìn hắn một cái, sau đó tiếp tục cúi đầu xem sách của mình.

Thấy tâm tư của y còn đang ở trên quyển sách đằng kia, mình đã bị vắng vẻ, Thiên Diệp Diệp có chút uể oải, chẳng lẽ mị lực của mình còn so ra kém một quyển sách?

“Bách khoa toàn thư? Bây giờ còn xem bách khoa toàn thư, ha ha.” Hắn cố ý từ trong tay Đoàn Mộc Trữ rút đi sách, chớp chớp mắt. Quyển sách này có điểm nhìn quen mắt, mở ra trang in tên sách —— là quà sinh nhật mình trước kia đưa cho Trữ.

Khi đó, hắn đối với Trữ còn dừng lại ở ấn tượng đáng yêu, thẹn thùng.

Thẳng đến sau khi bọn họ song song bị bắt cóc...

“Nguyên lai là ta tặng cho người quyển này, không nghĩ tới người còn giữ... Có mười năm đi?” Hắn cố ý giảm thấp xuống thanh tuyến, nhìn xem đôi mắt Đoàn Mộc Trữ, ngữ khí ái muội nói.

“Nếu như người muốn lấy lại, vậy trả lại người.” Đoàn Mộc Trữ lười biếng ngẩng đầu lên, hướng hắn cười cười.

“Không, ta càng muốn người giữ lại, lưu cả đời, cả đời đều nhớ rõ quyển sách này là ta tặng cho người.” Thiên Diệp Diệu duỗi ra hai tay, từ phía sau nhẹ nhàng nhốt chặt bả vai thon gầy làm cho người khác tim đập thình thịch của đối phương.

Đoan Mộc Trữ không có chống cự, khoe miệng mỉm cười, “Cả đời? Quá dài. Nói không chừng có lúc quyển sách này sẽ mất, hoặc là ta thấy ghét.”

“Không được!” Không biết vì cái gì, chỉ cần nghĩ đến loại khả năng này, Thiên Diệp Diệu đã cảm thấy cái này tựa hồ là ám chỉ quan hệ giữa mình và Đoan Mộc Trữ.

Hắn nhẹ nhàng vuốt xuống eo Đoan Mộc Trữ, ở bên tai đối phương khàn khàn nói: “Hảo hảo bảo quản cho ta, nếu sau này có hư hao hay không thấy, ta liền...”

“Người sẽ làm gì?” Đoan Mộc Trữ chớp chớp hàng mi thanh tú, giống như cười mà không phải cười.

Thiên Diệp Diệu cù y một cái, “Ta sẽ làm như vậy.”

“Đừng... Đừng cù, ha ha, hảo nhột...”

Hành động ngây thơ như vậy, bọn họ chỉ có khi còn nhỏ mới làm, nhưng hôm nay làm lại có một phen tư vị khác.

“Uy, cây đao kia đâu?” Náo loạn một hồi sau, Thiên Diệp Diệu banh người nằm ở trên giường. Hắn khí lực vĩ ngạn, hai cái chân vừa lớn lại thẳng tắp, nằm trên giường một cái đã chiếm cứ một khối lớn không gian.

Gra giường màu trắng rất trang nhã mềm mại, một chút vết bẩn đều sẽ thấy được, Đoan Mộc Trữ rất chú ý đến sạch sẽ, bình thường sẽ không có thứ kỳ quái gì đó dính vào. Nhưng Thiên Diệp Diệu đã không giống với lúc trước, hắn mặc áo khoác, quần jean, ở bên ngoài dính tro bụi toàn bộ cọ đến trên giường đơn.

” Dao gì?” Đoan Mộc Trữ thần sắc bất đắc dĩ nhìn gra giường của mình.

“Thanh đao lúc ấy người muốn tặng cho ta.” Thiên Diệp Diệu hai tay giao nhau gối dưới đầu, nâng chân bắt chéo, rõ ràng đối với phản ứng vừa rồi của Đoan Mộc Trữ rất không hài lòng, “Uy, uy, người đây là ánh mắt gì! Ta nằm ở chỗ này rất vũ nhục giường của người?”

“Sao có thể, người ngủ ở nơi này là vinh hạnh của cái giường.” Đoan Mộc Trữ đứng ở bên giường, hai tay cầm ở trong túi, chỉ là biểu lộ vẫn bất đắc dĩ như trước, “Ta nghe được nó đang đập đầu tạ ơn với ngài.” (=|||)

“Cáp, lúc này mới đúng.” Thiên Diệp Diệu tâm tình rất tốt, “Bả đao đã lấy ra! Đích thực là bả hảo đao!”

Đoan Mộc Trữ yên lặng đứng ở đó, không hề động, chỉ là ánh mắt nhìn qua Thiên Diệp Diệu như đang phân biệt rõ cái gì.

Qua nửa ngày, y mới nhàn nhạt cười nói: “Đây là một lần cuối cùng, nếu như người vứt cây đao kia xuống nữa, ta đây cả đời cũng sẽ không cho người.”

Đoan Mộc Trữ nói chuyện luôn ôn ôn hòa hòa, không mang theo uy hiếp chính diện, hiếp bách người khác.

Nhưng nếu như bởi vậy mà không thêm để ý, đến cuối cùng sẽ phát hiện, y kỳ thật đã sớm nói qua cho người hậu quả.

Thiên Diệp Diệu quá bá đạo, quá tự phụ.

Quan hệ phức tạp giữa bọn họ cùng huyết thống làm cho hắn chưa từng nghiêm túc đi tự hỏi qua tình cảm của mình.

Hắn làm việc tất cả đều dựa vào loại nhạy cảm trực tiếp thuộc dã thú của hắn, y đã từng tiếp cận qua, chỉ kém một cước đến cửa...

“Yên tâm a, yên tâm a, thứ người đưa cho ta, ta sẽ không cho người có cơ hội đưa cho những người khác.” Thiên Diệp Diệu tà khí cười.

Đoan Mộc Trữ cười theo.

Thiên Diệp Diệp nhìn đôi mắt đối phương, ánh mắt của Trữ là hình trăng lưỡi liềm, lúc cười lộ lên đặc biệt loan thành một đường vòng cung ưu nhã, lông mi thon dài mà nồng đậm rõ ràng, từ đáy mi tiem đến đầu nhếch lên đều hiện ra một tầng hơi nước sáng bóng.

Dù cho từ nhỏ sống cùng một chỗ, nhìn vô số lần, nhưng vẫn sẽ sợ hãi than như thế nào có người có góc cạnh mi tiem xinh đẹp thành như vậy...

Đoan Mộc Trữ xoay người, từ trong tủ lấy ra hộp gỗ tử đàn điêu bạch hoa, cái hộp trang bị Tà nghênh bát cảnh kỳ thật cũng là giá trị liên thành, dưới ánh đèn nhu hòa hiện ra cảm xúc cổ kính ý nhị cùng phong nhã. Thân hộp mang màu sơn vàng ánh, nắp hộp thủ công khắc hoa, hoa nở trông rất sống động, làm cho người ta không thể không cảm thán thủ nghệ tinh xảo tài ba của tượng sư.

Chỉ có cái hộp như vậy mới xứng đôi với tuyệt thế danh đao —— Tà nghênh bát cảnh.

Đoan Mộc Trữ ngồi vào bên giường, giường vốn không nhỏ, nhưng Thiên Diệp Diệp thật sự rất cao lớn, hai người ngồi cùng một chỗ ở trên giường lại có vẻ có chút chen chúc .

Hai người ngồi rất gần, gần đến ngay cả hô hấp của đối phương đều nghe thấy được. Thiên Diệp Diệp thậm chí có thể cảm thấy chỗ đùi ấm áp của Đoan Mộc Trữ.

Lúc Đoan Mộc Trữ mở hộp ra có chút cúi đầu, lông mi xinh đẹp che khuất đôi mắt hình trăng lưỡi liềm, sự yên lặng ưu nhã ý vị như bức tranh đồng dạng mê người.

Thiên Diệp Diệp thấy tim đập thành thịch. (= =)

Hắn vô ý thức vươn tay, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay đụng phải lông mi của Đoan Mộc Trữ. Lông mi của đối phương rất dài, rất mềm mại, sáng long lanh như là sợi lông vũ nhẵn nhụi nhất bị sũng nước qua .

Đoan Mộc Trữ khẽ giật mình, có chút mê hoặc ngẩn đầu.

Lông mi ly khai đầu ngón tay của mình, loại xúc giác mềm mại như cánh quạt nhỏ biến mất.

Trong nháy mắt Thiên Diệp Diệp lại cảm thấy có chút thất lạc, hắn cúi đầu nhìn nhìn đầu ngón tay của mình, sau đó câu dẫn ra cánh môi mỏng khô gợt, hướng phía Đoan Mộc Trữ cười, thấp giọng nói: “Thật dài.”

“Ân?” Đoan Mộc Trữ khẽ nghiêng đầu, một đôi mắt thanh nhã xinh đẹp nhìn qua hắn, không rõ hắn chỉ cái gì.

Thiên Diệp Diệp khẽ nở nụ cười vài tiếng, tiếng nói trầm thấp mà ái muội.

“Lông mi của ngươi rất dài... so với những nữ nhân trên giường của ta cũng còn dài hơn.” Đại khái là hiện tại ở không khí yên ắng lại dẫn theo chút miễn cưỡng, hắn không biết làm sao lại nghĩ đến đêm đó tại Noble phát hiện chuyện Đoan Mộc Trữ là ông chủ phía sau màn.

Noble là nơi như vậy...

Tuy cao cấp xa hoa, có thể thuộc về tiêu hồn động nhưng lại dâm loạn.

Nhiều khách nhân như vậy, nhiều năm chơi rẻ ngư lang mỹ mạo như vậy... Thậm chí còn có những đạo cụ tình thú đặc biệt kia.

Thiên Diệp Diệp nghĩ đi nghĩ lại, đã không tự chủ được mà hướng ý nghĩ đến phương hướng kỳ quái.

Noble như vậy, Trữ thân là ông chủ phía sau, rốt cuộc có gặp qua người khác tán tỉnh ân ái hay không? Lúc mình đi Noble chọn ngư lang làm bạn, Trữ đến tốt cùng đã từ máy camera nhìn thấy đến đâu...

Đang chìm trong mơ màng mang theo chút tình sắc, Thiên Diệp Diệp lại càng cảm thấy đôi môi của Đoan Mộc Trữ trắng nhạt trơn bóng, còn có lông mi so với nữ nhân còn dài hơn, quả thực là loại dụ hoặc đang kích động lấy hắn.

“A? Lần sau đem các nàng mang cho ta xem một chút.” Đoan Mộc Trữ cong lên đôi mắt, giống như cười mà không phải cười nhìn hắn một cái.

“Thấy rồi các nàng sẽ hồ thẹn .” Thiên Diệp Diệp tới gần bên tai y nói.

Thanh âm của hắn là loại thành thực của nam nhân, thanh tuyến một khi đề thấp sẽ như bóng đêm vờn người, tại nơi nhỏ nhỏ này cơ hồ là như thủy triều phô thiên cái địa (lũ lụt) vọt tới, lỗ tai người nghe được đều sắp tê dại .

Nhưng Thiên Diệp Diệp còn ngại không đủ, cánh tay giang rộng, thậm chí đem Đoan Mộc Trữ ôm lên giường.

Đó là một cái giường bình thường nhỏ hơn so với hai người, hai nam nhân ở phía trên tuy có chút chen chúc nhưng mà rất hợp với tâm ý Thiên Diệp Diệp.

Hơi thở của hắn phun ở trên cổ Đoan Mộc Trữ, hắn rất hài lòng trông thấy đối phương khẽ run rẩy, lộ ra vẻ ngây ngô cùng dự hoặc...

“Người không phải muốn xem thái đao sao?” thanh âm Đoan Mộc Trữ vờ trấn định.

“Đúng vậy.” Thiên Diệp Diệp miễn cưỡng đáp lại, vờ như không phải cố ý ở trên lưng Đoan Mộc Trữ sờ soạng một cái, “Dù sao đều đã lấy ra , như vậy cũng có thể xem ...”

“Bỏ tay của ngươi ra!” Đoan Mộc Trữ trừng mắt liếc hắn một cái, không hề để ý tới hắn nhất thời cao hứng trêu cợt, thẳng đem cái hộp mở ra.

Vạn tự vân vàng rực nổi bật lên, thái đao dài ước chừng ba thước lẳng lẳng nằm trong đó, tản ra một loại khí tức khắc nghiệt tà mị.

vỏ đao tối tăm trầm lượng có khắc hồng diệp, huyền thảo, thanh lưu, nguyệt quang, phù vân, long cùng lôi, tuyết thối, vô luận là xem bao lần đều có loại lực chấn nhiếp (sợ hãi) không thể địch nổi!

Ánh mắt Đoan Mộc Trữ như sóng nước chảy xuôi trên thanh tuyết thể danh đao cơ hồ mai táng trong loạn thế.

Đối với người học qua kiếm đạo mà nói, có thể thấy tận mắt qua thập đại danh đao trong truyền thuyết Nhật Bản thì đời này xem như không uống.

Mà có được một thanh trong đó, càng là chuyện rất nhiều người ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Năm đó y dưới cơ duyên xảo hợp, có thể nhìn thấy thanh Tà nghênh bát cảnh ngay cả truyền thuyết đều không thể khảo chứng, thứ khát vọng mãnh liệt đầu tiên sinh ra chính là —— cây đao này rất thích hợp với Diệp , nhất định phải giúp hắn lấy được!

“Cho ngươi.” Đoan Mộc Trữ hai tay đem Tà nghênh bát cảnh từ trong hộp nâng ra.

Chủ nhân của thanh thái đao này cực kỳ trân ái nó, nếu như không phải y hao phí khổ tâm, thành ý, cùng với ở phương diện khác tạo áp lực, đối phương thà rằng đem cây đao này đặt ở trong quan tài mang đi cũng không nguyện giao cho.

“Thiên Diệp Diệp, ” Đoan Mộc Trữ lần đầu tiên thận trọng hô tên đầy đủ của Thiên Diệp Diệp, “Thanh thái đao này, xin ngươi nhất định phải hảo hảo quý trọng.”

Chuyện tính toán với người khác, y làm được không ít.

Chỉ duy có lần này, bởi vì tư tâm của chính mình, từ bên người võ sĩ phẩm tính cực cao cướp lấy bội đao tình cảm chân thành của hắn, là chuyện duy nhất làm y cảm thấy áy náy .

Nhiệt tình đơn thuần đối với kiếm đạo nửa đời sau của đối phương, đều bị chính mình làm hỏng.

“Rõ rồi.” Thiên Diệp Diệp hướng Đoan Mộc Trữ cười cười.

Hắn vươn tay muốn tiếp nhận thái đao, đối phương lại không buông tay, hắn có chút dùng sức, Đoan Mộc Trữ vẫn không có dấu hiệu buông tay, chỉ là nhìn thẳng cặp mắt của hắn.

“Ta sẽ như thế.” Thiên Diệp Diệp hứa hẹn nói.

....

“Cái gì? ! Còn chưa có trở lại?” Đoan Mộc gấp đến độ vỗ bàn, giận dữ mắng mỏ mấy tên thủ hạ tiến đến báo cáo, “Các người như thế nào vô dụng như vậy! Tìm đến mấy giờ một chút tin tức đều không có!”

Những người khác toàn bộ đi theo cùng đứng, một ngụm thở mạnh cũng không dám.

Đoan Mộc Viễn ngày hôm qua vốn là ngồi xe Thiên Diệp Diệp trở về , nhưng tối buổi tối lúc mọi người không phát hiện, hắt lại một mình chạy ra.

Đến tận ngày hôm sau phải lên tiết học, người hầu cùng Thiên Diệp Diệp mới giật mình hắt cả đêm đều không về nhà.

Điện thoại gọi không thông, GPS định vị trang bị trong cổ áo hắt cũng bị gỡ xuống nhét vào trong thùng rác đầu đường.

Điều này hiển nhiên là thủ pháp hành gia (người chuyên nghiệp).

Cho nên Đoan Mộc mới lo lắng như vậy.

Hắt đang ở trong hắc đạo, thủ đoạn lại nổi danh là ngoan lệ (ngoan độc), tất nhiên là cừu gia không ít, vạn nhất thật là những cừu gia kia bắt tiểu Viễn đi ...

Hậu quả hắt quả thực không dám tưởng tượng.

” Bảo tiêu của Thiên Diệp gia đều làm ăn cái gì không biết! Ngay cả một người đều trông không được!” Mặc dù đã nhìn mấy tên bảo tiêu bị hung hăng giáo huấn nhưng Đoan Mộc vẫn là chưa hết giận, hai mắt xen lẫn hận ý kì lạ liếc nhìn mẹ con Thiên Diệp Mỹ Hạnh.

“Loại thời điểm này còn có tâm tư sửa móng tay?!” Hắt lại đem hỏa phát đến trên người Từ Lộ Lộ.

“Cái này, điều này cùng ta không có quan hệ gì a...” Từ Lộ Lộ có chút không phục quyết nâng cái môi đỏ tươi, “Muộn như vậy, một mình đi ra ngoài cũng không biết cùng mọi người nói một tiếng, thật sự là...”

Thanh âm mặc dù nhỏ, nhưng đã thực sự nói ra tình hình thực tế.

Tiểu Viễn buổi tối đi ra ngoài một mình, ai cũng không chào hỏi, hiện tại người không thấy, Đoan Mộc lại đem cơn tức phát trên thân người khác.

Đoan Mộc Trữ âm thầm đẩy cánh tay của mẹ, làm cho nàng đừng nói nữa.

“Câm miệng!” Đoan Mộc lửa giận càng tăng lên, một chưởng hung hăng đập trên bàn, huyết thái dương cơ hồ là thỉnh thỉnh nhảy. Trong đầu hắt hiện tại đều đang lo lắng cho đứa con, không cho phép người khác nói những lời đâm chọc này...

“Cái gì chứ.” Từ Lộ Lộ trở lại trong phòng, hờn dỗi đem giày cao gót dưới chân đá qua một bên.

Những năm gần đây nàng hao hết tâm tư ăn mặc xinh đẹp động lòng người, điểm quang tứ xạ (bốn bề chói sáng= =). Nhưng ở trong mắt người này, dù xinh đẹp thế nào cũng cùng bình hoa bày ở phòng khách không có gì khác biệt.

“Vì tiểu tử kia đối với chúng ta như vậy, vạn nhất tiểu tử kia thật đã chết rồi, người nói hắt có thể nổi điên hay không?” Từ Lộ Lộ lãnh tiểu, vừa nói vừa lấy qua tủ thuốc bên cạnh điểm thuốc hút lên.

Sống lâu tại Đoan Mộc gia tộc quý dị lãnh huyết này, không thay đổi thành oán phụ cũng sẽ trở nên mạnh mẽ lòng dạ ác độc.

“Nổi điên ngược lại sẽ không, bắt quá, hắt có buông tha cho người uy hiếp qua con của hắt hay không lại khác.” Cùng đi theo vào gian phòng, Đoan Mộc Trữ tĩnh táo phân tích.

Chuyện này tính nghiêm trọng tương đối lớn.

Tiểu Viễn đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Chỉ là đơn thuần ở bên ngoài chơi, hay bị người bắt đi? Nếu như là có người đứng sau, như vậy người tới bắt hắt muốn hắt sinh, hay là tử?

“Như vậy a...” vòng khói màu trắng từ trong đôi môi đỏ xinh đẹp của Từ Lộ Lộ phun ra, nàng khẽ gật đầu, “Vậy người cảm thấy chuyện lần này là ai làm ? Là bắt cóc, hay là trả thù?”

“Nếu như là bắt cóc, như vậy hôm nay nên gọi điện thoại yêu cầu tiền chuộc.” Đao Mộc Trữ nói đến một nửa thoáng dừng lại, mi tâm cứ như có chút phức tạp nhú nhú, “Chỉ là, Đao Mộc gia trên hắc đạo cũng coi như là có chút danh tiếng, ai dám công nhiên bắt cóc tiểu thiếu gia Đao Mộc gia?”

“Chính là khi người còn bé cũng đã bị bắt cóc qua!” Từ Lộ Lộ vội nói: “Cũng không nhất định không có khả năng a.”

“Hai sự kiện này tính chất không giống. Lúc trước bọn họ muốn bắt cóc chính là đại ca, bởi vì phân không rõ rốt cuộc đứa nào mới là mục tiêu chân chính, mới cùng nhau đem ta trói lại đi...”

“Khi đó Đao Mộc gia đối với Thiên Diệp gia là có cảnh giác, Thiên Diệp gia để cho hài tử đầu tiên mang họ Thiên Diệp, ngoài sáng tuy duy trì huyết mạch truyền thừa của Thiên Diệp gia, nhưng đồng dạng cũng đem đại ca từ trên vị trí gia chủ Đao Mộc gia đẩy xa. Đao Mộc gia tại sao phải làm cho một người họ Thiên Diệp đến đảm đương gia chủ đời tiếp theo?”

“Chẳng lẽ...” Từ Lộ Lộ mở to hai mắt nhìn qua đứa con, đáy lòng một hồi sợ hãi, muốn nói lại thôi, “Chẳng lẽ là Đao Mộc hắc...”

“Cũng không hẳn.” Đao Mộc Trữ bác bỏ suy đoán của nàng, “Không phải phụ thân làm. Đối phương rất rõ ràng là hướng về phía Thiên Diệp gia tộc, Thiên Diệp gia tuy có thế lực, nhưng xưng danh không được trên hắc đạo. Hơn nữa bốn gia ở tại Nhật Bản, ngoài tầm tay với. Bất quá phụ thân thật có chút mất ngủ mất ngủ, trong mắt hắc, lần kia hẳn là cơ hội tốt nhất cử lưỡng tiện a.”

“... Hóa ra là như vậy.” Từ Lộ Lộ có chút khiếp sợ, trong mắt dần dần tràn ra chút ít thất lạc, nếu như ngay cả đứa con với nguyên phối đều...

Nàng kia rốt cuộc tính cái gì? Con của nàng Đao Mộc Trữ tính cái gì?

Lòng của nàng từng đột phát lạnh.

Từ Lộ Lộ gục đầu xuống, thấp giọng lầm bầm lầu bầu, “Ngay cả bọn cướp đều lợi dụng...”

“Nếu như suy đoán của ta là đúng, tình huống ngay lúc đó hẳn chính là như vậy.” Đao Mộc Trữ khẽ gật đầu.

Tuy hẳn là một trong những người bị liên quan trong cuộc, bất quá phân tích lại trận bắt cóc năm đó mang đến cho tâm linh còn nhỏ của y cùng Thiên Diệp Diêu kí ức không thể xóa nhòa, ngữ khí lại thần kỳ bình tĩnh, bình tĩnh giống như là người ngoài cuộc không chút liên quan...

“..Hiện tại, nếu như bọn cướp gọi điện thoại đến đòi tiền, ngược lại không quá hợp lý sao?” Từ Lộ Lộ đột nhiên có chút bực bội hỏi.

“Cừu gia ngược lại có khả năng khá lớn.” Đao Mộc Trữ trầm ngâm, đầu ngón tay gõ lên bàn trà, “Nói đầu xa, năm gần đây huyền não tối hung đúng là đông phổ Tiềm Hải bang. Tiềm Hải bang bang chủ không có nữ tử, nhận nuôi một nghĩa tử rất là yêu thương, năm kia tranh giành địa bàn, lại bị phụ thân...”

“Cho nên, hiện tại phụ thân lo lắng nhất chính là lần này là do Tiềm Hải bang báo thù a. Hôm nay phụ thân phái rất nhiều thủ hạ đi Tiềm Hải bang điều tra, tạm thời chưa có được tin tức gì. Nếu như có thể xuất hiện một ít dấu vết để lại, hoặc là một điểm phong thanh cũng tốt, tối thiểu cũng xác thực chuyện này. Dù sao, người không có khả năng vô duyên vô cớ mất tích.”

“Đúng, đúng, nghe người phân tích như vậy, ta nghĩ cũng là Tiềm Hải bang làm.” Từ Lộ Lộ vội vàng đáp.

“Kỳ thật, đến tận cùng là ai làm không sao cả, chỉ cần tiểu Viễn không biết, phụ thân lòng bất không chuẩn, như vậy hết thảy còn có cơ hội quay đầu...” Đao Mộc Trữ hàm ẩn thâm ý nói.

.....

Trần an xong mẫu thân, Đao Mộc Trữ có chút mệt mỏi trở lại gian phòng.

Tay cầm cửa vừa mới vặn mở, một cổ ám kinh liền đánh úp lại, động tác rất mạnh mà lại bất ngờ.

Đoan Mộc Trữ không kịp ngăn cản liền bị người bắt lấy cổ tay, một cái sức nặng đè xuống, bị áp chế tại giường.

Y cố gắng giãy dụa, nhưng đối phương hiển nhiên là tên lão luyện đúng mực, lực đạo dẫn đo cực kỳ tinh chuẩn, y căn bản không thể động đậy.

Trong phòng không có mở đèn, chỉ có ánh trăng xuyên thấu cửa sổ bắn vào, ánh lên đôi mắt hẹp dài mà đen sâu của người nọ, như là hắc diệu thạch chôn giấu trong lòng đất.

Người nọ hung hăng theo dõi y, ánh mắt phức tạp, lộ ra ẩn ẩn nguy hiểm.

Hồ hấp của hai người tại nơi yên tĩnh nghe ra rất rõ ràng, thoáng cái hạ xuống, lâu dài mà bất động thanh sắc...

Người nọ không nói gì, Đoan Mộc Trữ ngược lại mở miệng trước .

“Ta nói rồi, đây là phòng ta, muốn vào thỉnh gõ cửa trước.” Y nhìn thẳng mắt Thiên Diệp Diệp, chậm rãi nói ra, sau đó một cái giãy dụa đưa cổ tay từ trong lòng bàn tay đối phương rút ra.

Đoan Mộc Trữ dùng lực đạo có chút mạnh, chẳng qua nếu như Thiên Diệp Diệp có chủ tâm muốn chế trụ y, y là không có cơ hội này .

Nhưng mà y xem đúng một điểm.

Đối phương chỉ là đang trong hoài nghi, cho dù là thật sâu hoài nghi cũng không có biện pháp ngăn y.

Thiên Diệp Diệp nâng lên hàng mi đen nhánh, mi tâm chính giữa vặn thành một chữ “Xuyên ()”, gương mặt từ trước đến nay tà khí lúc này ở dưới bóng đêm lại có vẻ có chút ngưng trọng.

“Ta nói rồi, không cần phải ra tay với tiểu Viễn!” Hắn đặc biệt giảm thấp xuống thanh âm nói.

Chuyện này rõ ràng cho thấy có nội tặc, tiểu Viễn làm sao có thể vô duyên vô cớ tự mình một người đi ra ngoài?

Lúc phụ thân ở phòng khách giận dữ, chuyện thứ nhất hắn lo lắng chính là sự việc lần trước Trữ phái người tập kích bọn hắn đã bại lộ, may mắn Trữ làm rất cẩn thận.

Nhưng chính là cẩn thận như vậy...

Có thể hay không lần này, cũng là Trữ làm?

Lần này không thể so với lần trước, lần bị thương trước chính là hắn và tiểu Viễn, tiểu Viễn không biết rõ tình hình, chỉ cần hắn không nói, hết thảy đều không quan hệ. Nhưng lúc này đây là nhằm vào tiểu Viễn.

Phụ thân lại cực độ sùng ái đứa bé này .

Vạn nhất... vạn nhất bị phát hiện, chuyện Trữ trước kia đã làm...

Hắn thật không dám tưởng tượng, dựa vào tính tình hung ác của phụ thân sẽ có phản ứng gì.

Chỉ là, lo lắng của Thiên Diệp Diệp lại không có truyền đạt đến nội tâm Đoan Mộc Trữ. Trong mắt Đoan Mộc Trữ xem ra, đối phương rõ ràng đã cảm thấy chuyện này là mình làm , cảm giác mình chỉ sẽ thương tổn Đoan Mộc Viễn.

Đúng vậy a, Đoan Mộc Viễn đơn thuần vô tội nhất, Đoan Mộc Trữ y lại tâm cơ thâm trầm...

Đoan Mộc Trữ nheo lại con mắt hình trăng lưỡi liềm, nhẹ nhàng hừ một tiếng, giống như cười mà không phải cười, “Người đã cảm thấy là ta làm, thì chính là ta làm được rồi.”

“Nếu thật là ngươi làm, ngươi hãy mau thả hắn.” Bằng không phụ thân càng nộ, ai cũng ngăn cản không được.

A, thật đúng là đối với Đoan Mộc Viễn không phải là quan tâm bình thường.

Mặc dù thần sắc trên mặt không thay đổi, nhưng Đoan Mộc Trữ càng nghe, trong nội tâm lại càng không thoải mái. Cũng khó trách, Diệu trước kia đã đối với tiểu Viễn bất đồng, thậm chí còn nói qua tiểu Viễn là đệ đệ hấn thích nhất?

Hiện tại đệ đệ không thấy, cho dù không có chứng cứ, tự nhiên sẽ đổ lên trên đầu của y ...

“Lúc nên xuất hiện, tự nhiên sẽ xuất hiện!” Đoan Mộc Trữ lạnh lùng cười, “Không tiễn!”

>>Hết

8. Chương 8

Chương thứ tám

Hai ngày trôi qua, còn chưa có bất luận tin tức gì về Đoan Mộc Viễn.

Tức giận của Đoan Mộc càng ngày càng tăng lên.

Mặc dù mặt ngoài khắc chế, nhưng trong nhà áp suất thấp cùng quang thâm dưới mắt hấn đồng dạng ngưng trọng.

Những người khác ngay cả lời cũng không dám nói, người hầu càng cẩn cẩn dực dực (cẩn thận), có thể trốn bao xa thì sẽ trốn bấy nhiêu xa, sợ rằng sẽ bị quét đến tâm bão.

Từ Lộ Lộ không kiên nhẫn ngồi ở phòng khách trên ghế sa lon tu bộ móng tay xinh đẹp hoa lệ.

Bởi vì liên quan đến Đoan Mộc Viễn, nàng phải cùng ở trong nhà đợi tin tức, mỹ dung đồ máu cũng không thể đi.

“Thiệt là, không biết loại ngày này phải trải qua tới khi nào? Chẳng lẽ tiểu Viễn một ngày không trở lại thì chúng ta phải như ngồi tù, một ngày không ra khỏi cửa?” Từ Lộ Lộ thối thối móng tay của mình, hướng tới Đoan Mộc Trữ nhỏ giọng lẩm bẩm.

Bọn họ đều bị Đoan Mộc dùng lí do quan tâm Đoan Mộc Viễn yêu cầu không thể ra ngoài, toàn bộ đợi ở phòng khách.

Đoan Mộc Trữ và mẹ đợi ở bàn tròn nhỏ phía tây uống trà, thêu chữ thập, nói chuyện phiếm, đọc sách; còn mẹ con Thiên Diệp Mỹ Hạnh ngồi trên đoàn bồ (đệm ngồi) ở phía đông, Thiên Diệp Diệu lau thái đao trong tay, Thiên Diệp Mỹ Hạnh thì đang dùng bữa.

“Đó cũng là chuyện không có cách nào, chúng ta cứ kiên nhẫn đợi a.” Đoan Mộc Trữ ngồi ở bàn tròn nhỏ kiểu Âu đối diện mỉm cười, kiên nhẫn trấn an mẹ. Y liếc nhìn Thiên Diệp Diệu, trong tay đối phương lau chùi đúng là Tà nghê bát cảnh mình đưa cho hấn.

Kỳ thật, dụng tâm của phụ thân y cũng có thể đoán được vài phần.

Tiểu Viễn mất tích, hoạ ngoại xâm có, nhưng nội tặc chưa hấn không có.

Bọn họ ở trong mắt phụ thân chỉ sợ toàn bộ đều có hiềm nghi, đơn giản đều đuổi tới phòng khách giám thị, nếu có chút gió thổi cỏ lay sẽ phi thường rõ ràng.

“Có tin tức, có tin tức!” Một thủ hạ đột nhiên vội vã tiến vào phòng khách.

“Nói!” Đoan Mộc lập tức từ trên ghế salon đứng lên, trên trán đầy trán vẻ lo lắng.

“Mấy huynh đệ của chúng ta hai ngày nay một mực canh giữ ở phụ cận Tiềm Hải bang, buổi trưa hôm nay lúc ăn cơm nghe được bên cạnh nói cái gì thiếu niên, hai ngày trước cái gì đó, hàm hàm hồ hồ.” Người nọ thở phào nói, mang theo một thân mồ hôi nhìn ra được hấn vừa nhận được tin tức đã tranh thủ thời gian trở về báo cáo, “không tốt chính là cùng thời gian tiểu thiếu gia mất tích đều phù hợp! Mấy người chúng ta vừa nghe cảm thấy khả nghi mới đem hai người kia bắt lại, hiện tại mang đi ra bên ngoài.”

“Tiểu Viễn ?” Đoàn Mộc vội vàng hỏi. So với mấy tên tiểu lâu la, điều hắn càng để ý chính là an toàn của tiểu nhi tử.

“Cái này...” Người nọ xoa xoa mồ hôi trên trán, “Chúng ta còn chưa có hỏi ra , tám phần là bị ném đến nơi nào.”

“Tiểu Viễn tội nghiệp! Ta muốn bọn họ sống không bằng chết!” Đoàn Mộc thông thả mà âm trầm nói.

Hắn lộ ra biểu lộ âm tàn đầu tiên sau những ngày này, ánh mắt kia như mũi dao nhọn lợi hại ở trên mặt mỗi người lướt qua, sau đó mới quay đầu hướng người nọ lạnh lùng nói: “Hảo hảo thẩm vấn cho ta!”

“Dạ!”

“A, A Trữ...” Từ Lộ Lộ rõ ràng bị biểu lộ âm tàn vạn phần vừa rồi của trượng phu sợ tới mức trong lòng run lên, ngay cả thanh âm đều mang theo chút run rẩy. Tay của nàng phủ ở trên mu bàn tay đứa con, lòng bàn tay hơi lạnh, “Chuyện tiểu Viễn lần này, hình như là Tiềm Hải bang làm...”

“Không có chuyện gì.” vài sợi tóc rủ xuống trên trán Đoàn Mộc Trữ, rơi vào trên ánh mắt hình trăng lưỡi liềm, rơi là tả một tầng thiên ảnh mông lung.

Tay kia của y phủ ở trên mu bàn tay mát lạnh của mẹ vỗ nhẹ nhẹ, an ủi dỗ dành: “Không có việc gì , có ta ở đây, không có việc gì .”

“Ừ...” Từ Lộ Lộ cầm thật chặt tay của y, như là liều mạng muốn hút lấy ấm áp trong lòng bàn tay đối phương.

Con của nàng, trong lúc vô tình đã trưởng thành thành người nàng có thể dựa vào.

Một người duy nhất tại căn nhà Đoàn Mộc lãnh huyết này, người có thể dựa vào.

Sau khi ăn cơm tối xong, Thiên Diệp Diệu đi vào phòng Đoàn Mộc Trữ.

Chuyện bây giờ có manh mối, tâm tình của hắn sung sướng chút ít.

Hai ngày này đáy lòng hắn kỳ thật một mực căng cứng như dây cung, tuy hắn tin tưởng đối phương, nhưng thân ở tại vị trí này, tín nhiệm là sự tình gian nan cỡ nào.

Có đôi khi, hắn tình nguyện để Trữ như tiểu Viễn , đơn thuần một chút, ngu một chút. (= = cái thằng này, ngu mà sống được à?)

Mình cũng không cần phòng bị y như vậy, không cần đứng ở vị trí rất xa không cách nào tới gần.

Nhưng Trữ rất cố chấp , cho tới bây giờ cũng không chịu lộ ra một chút tư thái khát vọng được hắn bảo vệ...

“Song phương vốn chính là tử địch, từ sau khi phụ thân giết nghĩa tử đối phương, chuyện máu chảy thành sông cũng không phải là không có.” Đoàn Mộc Trữ lần này không có đọc sách mà là đứng lên. Động tác ưu nhã đi đến trước cửa sổ sát đất, thủy tinh sáng long lanh được người hầu chà lau sáng bóng sạch sẽ, có thể đem quang cảnh đình viện lầu một và hoa cỏ thấy nhất thanh nhị sở (rõ ràng).

“Bây giờ đối phương còn chưa có thả ra tin tức, tiểu Viễn có có việc gì hay không.” Nghĩ đến tiểu đệ, Thiên Diệp Diệu vẫn là nhịn không được cau mày. Bất luận kẻ nào cũng biết nó là hài tử phụ thân thương yêu nhất, kết quả điểm ấy ngược lại hại nó.

“Loại sự tình này rất khó nói.” Mặc dù là cùng Thiên Diệp Diệu nói chuyện phiếm, nhưng tầm mắt Đoàn Mộc Trữ thủy chung không có dời đi từ ngoài cửa sổ, “Năm đó ta và người bị bắt cóc, dù cho giao toàn bộ tiền chuộc, đối phương cuối cùng không phải cũng muốn giết chết chúng ta sao? Huống chi giữa Tiềm Hải bang cùng phụ thân vốn đã vượt qua một mối thù giết con.”

Đoàn Mộc Trữ nói chuyện luôn luôn là ôn ôn hòa hòa, ánh mắt nhìn người đều là mềm mại, dù cho là cự tuyệt người cũng sẽ không khiến người cảm thấy bị đâm bị thương.

Hiện tại đột nhiên trực tiếp nghe thấy loại lời nói tương phản cùng giết chóc từ cánh môi xinh đẹp của đối phương phun ra, trong nội tâm Thiên Diệp Diệu nháy mắt có loại báo hiệu không tốt lắm.

Con người đen thẳm của hắn nhanh chóng xẹt qua một vòng dị sắc, theo phương hướng Đoan Mộc Trữ nhìn lại.

Đối phương dáng người mảnh mai, mặc một bộ áo lông cao cổ màu đen, đứng ở trước cửa sổ sát đất lớn mà lạnh băng, có loại ưu nhã cùng hấp dẫn trong đêm tối.

Lớp tóc mềm mại trượt vào cổ áo lông, lọn tóc mang theo chút ánh sáng nhạt, chỉ lộ ra một ít đoạn cổ trắng nõn như ẩn như hiện, có chút hấp dẫn, có chút thần bí... Chính như bản thân y, có chút bất đoán không ra.

Đoan Mộc Trữ rất rõ ràng, bản thân mình chưa bao giờ là một người ôn hòa, thậm chí còn có chút lãnh huyết.

Từ khi y sinh ra đến lớn lên, tất cả những ánh mắt hèn mọn, khinh miệt, không có hảo ý cùng lời nói kia đã tràn ngập trong nội tâm, như một tòa lao ngục âm lãnh đưa y vây khốn trong đó.

Khoảng thời gian an ổn, ấm áp, có thể tự do tự tại lớn lên, y không phải là không có hy vọng xa vời qua.

Nhưng cuối cùng, y vẫn là minh bạch.

Cũng chỉ có thể là hy vọng xa vời, y chỉ có thể đem hy vọng xa vời hóa thành bất động thanh sắc ẩn nhẫn cùng thủ đoạn.

Tại trong gia tộc hắc ám, nguy cơ tứ phía này, y tựa như cây non bị bắt trưởng thành nhanh.

Y không có thời kỳ trưởng thành, ngay cả dương quang đơn thuần nhất đều không trải qua đã trực tiếp nhảy vào thời kỳ đen tối, tàn khốc mà thành thực.

Có quá nhiều quá nhiều chuyện, y không làm không được...

Gió đêm bên ngoài bắt đầu khởi động, thổi cho bóng cây lay động, lộ ra vài phần khí tức sắp nổi lên mưa gió.

“Chuyện như thế nào kéo cho đến lúc này? Đó là chuyện bao lâu trước kia.” Thiên Diệp Diệu nhíu mày, khẽ câu dẫn ra khéo môi, một bộ thần thái không cần lấy ra đánh đồng.

Nhưng đáy lòng hắn có chút bạo sóng.

Thần sắc Đoan Mộc Trữ rất bình tĩnh, nhưng chỉ có loại bình tĩnh này làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác không đúng ...

Hắn cảm thấy đêm nay Trữ giống như, đang cất giấu cái gì.

“Đúng vậy a, thật là chuyện thật lâu trước đây...” Dưới bầu trời đen kịt, có hắc ảnh chợt lóe lên.

Đôi mắt Đoan Mộc Trữ xẹt qua một vòng ám quang, sau đó quay đầu lại, hướng Thiên Diệp Diệu nhẹ nhàng cười cười, nhàn nhạt nói: “Ta có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

“A?”

“Ta muốn nghỉ ngơi một hồi.” Giọng điệu trực khách (đuổi khách) không để cho phản bác.

“A.. vậy người nghỉ ngơi trước đi.”

Thiên Diệp Diệu ở trong kinh ngạc đi ra gian phòng Đoan Mộc Trữ, thẳng đến một khắc đóng cửa phòng hắn vẫn không thể tin được, chính mình lại bị Đoan Mộc Trữ đuổi ra!

Sau khi biết được chuyện tiểu Viễn rất có thể không quan hệ tới đối phương, hắn đặc biệt tới một chuyến, muốn cởi bỏ khúc mắc ngày hôm trước.

Đối phương lại dường như mang những câu châm chích, cuối cùng còn hạ lệnh trực khách.

Hắn là vì y mà nóng vội, nhưng đối phương...

Thiên Diệp Diệu đứng ở cửa chờ đợi vài giây đồng hồ, bình phục lại tâm tình, xoay người, chuẩn bị gõ cửa lần nữa tiến vào.

Ngón tay thon dài vừa mới cong lên, đang muốn gõ lên ván cửa màu r ám nắng thật dày, rồi lại cảm giác mình như thể nào sự tình gì cũng bị Trữ nắm mũi dẫn đi?

Hắn thật không muốn quản việc gì của Trữ.

Nhưng ... vẫn là nhện không được.

Tại một sát na (khoảng thời gian chớp mắt) Thiên Diệp Diêu đóng cửa rồi đi, Đoan Mộc Trữ đã nhanh chóng mở ra cửa sổ, hai đầu gối khẽ gấp lại, một cái gọn gàng nhảy lên bệ cửa, dáng người linh xảo từ lầu hai nhảy xuống.

Vừa rồi y là cố ý chọc giận Diêu rồi đi.

Bởi vì không lâu ban nãy, y thấy mẹ đi qua hậu hoa viên —— đó là con đường nhỏ ngắn nhất để thông hướng gara.

Đoan Mộc Trữ ở trên bãi cỏ lăn hai vòng giảm xóc lực, vô thanh vô tức đi theo sau lưng mẹ.

Từ Lộ Lộ thần sắc bối rối, một bộ dáng sợ hãi bị người theo dõi. Vội vội vàng vàng lên xe, vẫn không quên xuyên thấu qua kính chiếu hậu xem xét.

Đoan Mộc Trữ cẩn thận, bám theo một đoạn phía sau.

Bên ngoài rất tối, cảm giác gió đêm mát lạnh xuyên thấu qua cửa sổ xe, dần dần thấm đến trong xương, có loại hàn ý khó hiểu.

Từ Lộ Lộ là nữ nhân xinh đẹp không gì sánh được.

Mặc dù nàng chưa phải là một người mẹ tốt, nhưng Đoan Mộc Trữ thân là đứa con so với bất cứ người nào đều hiểu nàng hơn.

Từ các loại dấu vết để lại sau khi Đoan Mộc Viễn mất tích, y đã phát giác được —— mẹ của y, Từ Lộ Lộ mới là người hiểm nghi lớn nhất.

Y đã ám hiệu rất nhiều lần, hy vọng nàng có thể giữa đường buông tay, lại không có chút nào hiệu quả.

Dưới từng bước ép sát của phụ thân Đoan Mộc, y đành phải cố bó nghi trận, phái người tản chuyện này là Tiềm Hải bang làm. Nhưng phụ thân hiển nhiên là cao thủ dụng quân cờ, buổi sáng mang một lượt ánh mắt sắc bén suýt nữa đã làm cho mẹ tự loạn trận cước.

Hai người kia y phái đi tuyệt đối sẽ không nửa điểm để lộ.

Nhưng đến khi kiên nhẫn của phụ thân đã dùng hết, cuối cùng mơ hồ phát hiện mình là tiêu điểm, hậu quả kia cũng dễ dàng nghĩ được.

Từ Lộ Lộ lái xe nhanh chóng.

Xe thể thao màu hồng ở trong dòng xe cộ trên đường, dưới ánh đèn sáng loáng trong màn đêm đen nhánh lộ ra vài phần cô tịch cùng tuyệt vọng.

Đoan Mộc Trữ cảm thấy mẹ hiển nhiên đã đến tình trạng vô cùng sợ hãi, bằng không sẽ không một đường giẫm chân ga hết cỡ, cơ hồ đến trình độ không muốn sống.

Bầu trời đêm bị rạch một đường bén nhọn gọn gàng, xe thể thao đứng ở bên ngoài một cái kho hàng vút đi.

Cánh tay mảnh khảnh của Từ Lộ Lộ lôi kéo cửa xe, mép váy xinh đẹp bị vướng ở phía trên. Nàng lòng nóng như lửa đốt, hung hăng kéo một cái, váy xé toang cũng nhìn như không thấy.

“Đằng đằng đằng...” Giày cao gót gõ ở trên mặt đất xi măng hoang vu, kích khởi lên từng chuỗi tiếng vọng lạnh như băng.

Cửa sắt kho hàng kia ước chừng cao hai thước, rộng một mét năm, loang lỗ vết gỉ sét, bộ dạng xem ra là phi thường nặng nề.

Từ Lộ Lộ cắn răng, cơ hồ dùng hết sức mạnh rốt cục đem cửa sắt kéo ra một đường nhỏ, lách mình đi vào.

Quang cảnh không khí một chút cũng không lưu thông, tràn ngập tro bụi cùng mùi nấm mốc quanh năm...

Đoan Mộc Trữ giấu xe ở bên cạnh lùm cây ngoài vài chục mét, y ở bên ngoài đợi ước chừng mười phút. Dựa theo phán đoán của y, tiểu Viễn khẳng định còn sống, bằng không mẫu thân sẽ không tới hôm nay mới hoảng loạn lên.

Nàng hẳn là sợ hai tên “Tiềm Hải bang” thật sự bị phụ thân khảo vấn khai ra, nói chuyện này cùng bang phái bọn họ không liên quan.

Nếu như đến tình trạng kia, vậy thật sự thân ở nơi tuyệt cảnh.

Đoan Mộc Trữ nheo lại đôi mắt hình trăng lưỡi liềm, tay đặt trên tay lái, chăm chăm vào cái kho nặng nề kia, cửa sắt mang theo hoen gỉ. Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ xe, chiếu lên gương mặt hoàn mỹ mà lạnh lùng của y.

Kỳ thật sẽ không ...

Khi y ám hiệu mẫu thân có thể tìm Tiềm Hải bang gánh tội này, y đều đã đem hết thủy sự tình an bài thỏa đáng.

Cũng như lần trước mẹ phái người tập kích tiểu Viễn, muốn liên lụy đến Diệ như vậy.

Bởi vì nàng là mẹ của y, cho nên mặc kệ nàng làm cái gì, y đều một vai gánh lấy.

Đoan Mộc Trữ xuống xe, đang chuẩn bị đi qua.

Bả vai đột nhiên bị vỗ xuống, y lập tức cả kinh cả trái tim đều sắp nhảy lên cổ họng.

“Hừ...”

Y muốn kêu ra, đối phương lại trước làm cái khẩu hình chớ có lên tiếng—— dĩ nhiên là Thiên Diệp Diệ!

Đoan Mộc Trữ kinh ngạc nhìn đối phương, dùng mục quang dò xét, hẳn như thế nào lại tới nơi này?

“Ta không yên lòng người... Ở ngoài cửa lại gọi người vài tiếng, người không có trả lời, ta cảm thấy được kỳ quái nên đập cửa tiến vào, người không có trong phòng, chỉ có cửa sổ là mở. May mắn ta chân nhanh mới không bỏ xa người.” Thiên Diệp Diệ nhỏ giọng nói.

Đoan Mộc Trữ cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Bình thường bắt hắn tiến vào phải gõ cửa không nghe, hiện tại rất tốt, chính mình không có lên tiếng, hẳn còn chủ động đập cửa mà vào. Nếu như không phải trước mắt có sự tình càng nghiêm trọng, y thật muốn cùng hắn hảo hảo nói vấn đề này.

Trong bóng tối loáng thoáng truyền đến thanh âm nữ nhân khắc khẩu, giống như đang tranh chấp cái gì.

Chẳng lẽ...

Hai người nhanh chóng liếc nhau.

Ở gần trước kho hàng, Đoan Mộc Trữ đột nhiên nhìn về phía Thiên Diệp Diệ, dùng một loại mục quang khẩn cầu, “Nếu như, nếu như là mẹ ta nàng...”

“Đêm nay ta cái gì cũng không biết.” Thiên Diệp Diệ không trả lời thẳng, nhưng lại cầm tay của y.

Đáy lòng Đoan Mộc Trữ dâng lên một mảnh cảm kích, trở lại cầm tay của hắn, chăm chú.

“Không, lời này không giống lời người lúc vừa mới bắt đầu.” Một đạo thanh âm cãi cọt lộ ra kinh hoảng, “Người ngay từ đầu đã nói chỉ muốn giáo huấn hắn là đủ rồi, chưa nói phải làm như vậy...”

“Đều đã đến loại tình trạng này, người thực cho là có cơ hội đổi ý sao?” Một đạo giọng nữ khác phá lệ ưu nhã mà thông dong, nàng liếc xéo Đoan Mộc Viễn bị trói ở một bên.

Đoan Mộc Viễn đói bụng vài ngày có vẻ suy yếu mà mỗi một, nhưng đôi mắt lại tràn đầy phản kháng cùng bất khuất.

“Người nhìn xem ánh mắt của hân, ” nữ nhân kia nhẹ cười rộ lên, tiếng trung của nàng nói không quá tốt, từng chữ từng chữ nói ra rất chậm, nhưng mang theo một cỗ quý khí trời sinh làm cho người khó có thể cãi lời, “Đó là một đôi mắt muốn trả thù, tràn đầy dã tâm, người cảm thấy lưu hân một mạng, người cùng ta còn có cơ hội sống sao?”

“Chỉ cần, chỉ cần chúng ta không nói, hân là...” ánh mắt Từ Lộ Lộ lóe ra, nàng nhìn nhìn Đao Mộc Viễn, lại nhìn nhìn Thiên Diệp Mỹ Hạnh.

Nàng lúc trước đúng là an bài qua một hồi tập kích, nhưng cùng hiện tại phải tự tay giết chết Đao Mộc Viễn là hoàn toàn bất đồng.

Nếu như, nếu như sau này Đao Mộc biết rõ đứa con hân thương yêu nhất chết trên tay của nàng, nàng nhất định sẽ bị thiên đạo vạn quả, còn chưa hân đã giải hận... Đến lúc đó sẽ thật sự một chút cơ hội xoay người cũng không có.

Chỉ có thể vĩnh viễn bị nữ nhân này dẫm nát dưới chân.

Thiên Diệp Mỹ Hạnh mới chân chính là một hòn đá ném hai chim.

Đã diệt trừ Đao Mộc Viễn, lại nắm giữ lấy hung thủ giết chết Đao Mộc Viễn, đến lúc đó a Trữ sẽ không thể không rời khỏi chi tranh của người thừa kế, Thiên Diệp Diệu không cần tốn nhiều sức liền có thể kế thừa Đao Mộc gia tộc...

Đao Mộc Viễn không thể chết được, ít nhất bây giờ còn chưa được!

“Đừng quên, báo cáo giám định DNA của con người còn đang ở trên tay của ta.” Thiên Diệp Mỹ Hạnh mắt nhìn Từ Lộ Lộ, dù cho đối phương che giấu rất khéo, nhưng đều là nữ nhân, lục đục với nhau lâu như vậy, nàng cho dù chỉ là nhẹ nhàng liếc mắt nhìn cũng biết đối phương hiện tại hận mình hận đến muốn chết, “Thật là một tin tức trên người. Năm đó Đao Mộc là nhìn thấy người mang hài tử còn xả thân vì hân chắn đạn mới cho người vào cửa .

“... Kết quả đứa con nuôi nhiều năm như vậy, nhưng lại là của người khác .”

Thiên Diệp Mỹ Hạnh ưu nhã mỉm cười, đôi mắt khom lên, vài nếp nhăn nơi khóe mắt lộ ra loại vị đạo cao không thể chạm.

Phản chiếu lại nơi đáy mắt Từ Lộ Lộ, chính là triệt để khinh miệt cùng hèn mọn.

Từ Lộ Lộ cúi thấp đầu cắn môi, mái tóc đen như thác che khuất xuống, ngón tay hung hăng véo vào lòng bàn tay.

Bí mật nàng giấu nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn là để cho nữ nhân nàng thống hận nhất biết được...

Nếu như không phải Thiên Diệp Mỹ Hạnh dùng chuyện này uy hiếp nàng, nàng sẽ không mạo hiểm lần nữa, bắt chước chữ viết a Trữ lừa Đao Mộc Viễn ra...

Nàng yêu nhất đúng là người nam nhân kia, vì khiến cho hân chú ý, cùng hân sinh hoạt chung một chỗ, nàng có thể mang hài tử, thay hân chắn đạn, cũng có thể được ăn cả ngã về không nói mình nghi ngờ hài tử này là của đối phương.

Khi đó nàng chỉ là một vũ nữ nhỏ, có chút khách nhân cũng không phải là không muốn tiếp thì có thể không tiếp .

Người nàng yêu sâu đậm là Đao Mộc, chính là hài tử lại không phải của hân...

Đây quả thực là loại châm chọc.

Đại khái lão thiên cũng có thể thương nàng có một phen tâm ý.

Nàng mang nguyện vọng mãnh liệt, dùng đứa bé này làm tiền đặt cược, dùng một đường đạn làm đại giá, nàng tin tưởng trải qua sự kiện kia, Đao Mộc nhất định sẽ đem nàng đón trở về!

Không nghĩ tới tâm nguyện thật sự đạt thành !

Nàng thành người đầu tiên cũng là người cuối cùng trong những nữ nhân kia vào ở Đao Mộc gia!

Từ ngày đầu tiên vào cửa, khi nàng nhìn thấy Thiên Diệp Mỹ Hạnh mặc kimono lịch sự tao nhã nhưng khắp nơi lộ ra khí phái cao quý, hướng nàng lộ ra tiểu dung uyển chuyển hàm xúc, cường liệt đem nàng mặc một thân Chanel áp đi, nàng đã minh bạch —— tuổi già của mình đã được đem ra cùng nữ nhân này đấu đến người chết ta sống.

Những năm này, thế lực của Thiên Diệp Mỹ Hạnh từng chút bị Đao Mộc hữu ý hay vô ý tan rã.

Nàng cũng có từng chút một xoi tái nuốt trôi, tại Đao Mộc gia tộc rót vào dấu vết của mình...

Chính là không nghĩ tới, Thiên Diệp Mỹ Hạnh lại có thể ẩn nhẫn như thế, thẳng đến sau khi Đao Mộc Viễn xuất hiện, mới đưa một ít giấy báo cáo giám định DNA bày ở trước mặt mình.

Nàng quả thực không thể tin được, nếu như Đao Mộc Viễn không có xuất hiện, đối phương là không phải sẽ ở ngày chọn người thừa kế mới đưa phần báo cáo này lấy ra đặt ở trước mặt các lão bang và Đao Mộc.

Nữ nhân này, thật sự rất có thể nhẫn, thật là đáng sợ...

Từ Lộ Lộ ngẩng đầu, nhìn Thiên Diệp Mỹ Hạnh cho dù ở ban đêm cũng vận đồ trang sức trang nhã tinh xảo, trong lúc nhất thời nổi lòng ngàn vạn chua xót.

“Nãy giờ hẳn là đủ cho ngươi suy tư rồi a.” Thiên Diệp Mỹ Hạnh mỉm cười hé môi, tư thái ưu nhã đến gần Từ Lộ Lộ, đem một cây dao nhu hòa bỏ vào trong bàn tay thon mảnh trắng nõn của đối phương.

Khi chạm đến tay Từ Lộ Lộ, Thiên Diệp Mỹ Hạnh cong lên đôi mắt xẹt qua một vòng ánh sáng nhạt. Đối phương thật là thiên sinh lệ chất, một đôi tay mềm mại không xương, cộng thêm bao năm bảo dưỡng, không thấy một tia nếp nhăn, bóng loáng mà mềm mại.

Làm cho đối phương dùng đôi tay xinh đẹp được Đao Mộc nắm qua nhiều năm này đi giết đứa con tư sinh mà Đao Mộc nuôi ở bên ngoài hơn mười năm... Coi như là vật tận kỳ dụng (vật tận dụng đúng chỗ) a.

Nghĩ vậy, Thiên Diệp Mỹ Hạnh mới chính thức lộ ra một vòng cười nhạt.

“Đứa con tư sinh bên ngoài của Đao Mộc, còn có con của ngươi. Trong hai người kia, ngươi chỉ có thể chọn một...”

Từ Lộ Lộ hai tay run rẩy nắm dao.

Tuy cây dao này là nàng từ trong tay Thiên Diệp Mỹ Hạnh tiếp nhận, nhưng nàng lại như mất trí nhớ, như thể nào cũng không nhớ nổi quá trình kia ...

Đợi đến khi nàng lấy lại tinh thần, nàng đang từng bước một đi về hướng Đao Mộc Viễn.

Đáng thương Đao Mộc Viễn bị vững chắc trói lại, càng ở trên mặt đất giấy dựa thì dây thừng trói lại càng chặt, lồng ngực phi thường căng, áo sơ mi trên người hắn đều nhăn nhúm, dính không ít bùn đất. Một đôi mắt hung dữ chăm chăm vào các nàng.

Bình thường các nàng đều tích cực chiều cổ hắn, lôi kéo hắn, cùng nhau ăn cơm, hay nói giỡn, lúc thay con mình chọn áo sơ mi hàng hiệu, cũng không quên cho hắn một kiện.

Mặc kệ có phải thật tâm hay không, tối thiểu ở trên mặt mũi đã làm đủ .

Sau lưng những hình ảnh gia đình vô cùng náo nhiệt vui vẻ kia, kỳ thật vẫn là đang tính toán lẫn nhau... Thậm chí muốn xử lý đối phương.

Đao Mộc Viễn từ giờ khắc này thật sự thống hận mình khờ dại, phụ thân nói cho hắn biết những sự tình kia, nguyên lai là thật sự...

Lúc trước dù cho phụ thân ân cần dạy bảo, hắn cũng chỉ cho là có chứa thành phần khuyếch đại khoa trương.

Khoảng thời gian thiếu niên với việc học của hắn, nhiệt tình yêu thích bóng rổ của hắn, khoảng thời gian vô cùng đơn giản của hắn.

Tan học thì cùng một chỗ vui vẻ ăn cơm, được những nữ nhân xinh đẹp thân thiết này quan tâm, còn thỉnh thoảng cho người ta làm món mình thích ăn nhất.

Ai sẽ nghĩ phải đề phòng những người cả ngày sớm chiều ở chung này?

Không phải là người nhà của hấn sao?

“Mẹ hai! Người dừng như vậy...” Đoan Mộc Viễn mắt thấy Từ Lộ Lộ đang từng bước đến gần, con dao trên tay kia vô cùng sắc bén, dao phong hiện ra hàn ý, lông tơ trên cổ của hấn đều bị dựng lên.

Vừa rồi Từ Lộ Lộ cùng Thiên Diệp Mỹ Hạnh đối thoại hấn toàn bộ nghe được, lúc mới bắt đầu, hấn còn chỉ xem đó là một trò vui đùa, nhưng hiện tại hấn đã tàn khốc nhận rõ, Thiên Diệp Mỹ Hạnh thật sự muốn hấn —— chết!

Nhân sinh của hấn giờ mới bắt đầu. Hấn không cần!

“Mẹ hai, người thanh tỉnh một chút! Thiên Diệp Mỹ Hạnh chỉ là đang lợi dụng người! Người giết ta, như thế nào hướng cha công đạo!” Bất chấp thân thể suy yếu, hấn xé rách cuống họng hô: “Nàng sẽ nói cho phụ thân là người giết ta! Nàng mượn tay của người diệt trừ ta trước, sau đó kế tiếp chính là —— người!”

Ánh mắt Từ Lộ Lộ hiện lên một vòng quang mang phức tạp, cước bộ lại trì hoãn lại.

Đúng vậy, những lời này của Đoan Mộc Viễn trong nội tâm nàng thật ra là tình tường.

Nhưng phần chân chính là bị người bên ngoài nói ra, cái loại cảm giác này giống như được cảnh tỉnh.

Nếu như nàng hiện tại tự tay giết Đoan Mộc Viễn, ai biết Thiên Diệp Mỹ Hạnh lúc nào sẽ đổi ý? Nói không chừng là mười năm sau, nói không chừng chính là ngày mai.

Thiên Diệp Mỹ Hạnh cảm đoan, nàng có thể tin tưởng sao?

Chính là...

Nếu như không dựa theo ý tứ của cô ta làm, thân phận a Trữ thật sự sẽ bị lộ, đến lúc đó trong Đoan Mộc gia tộc sẽ không còn chỗ cho nàng đứng thẳng...

Mà Đoan Mộc, lại sẽ nhìn nàng thế nào?

Nhìn nữ nhân mang con của người khác, nhưng vẫn nói là hài tử của hấn...

“Buồn cười, Thiên Diệp Mỹ Hạnh ta nói lời giữ lời, đã trước đáp ứng người, sẽ nhất định làm được.” Thiên Diệp Mỹ Hạnh nheo mắt lại lạnh lùng đánh giá Đoan Mộc Viễn.

Trên người đứa bé này xác thực chảy xuôi dòng máu của Đoan Mộc gia tộc.

Dù cho chưa bị hắc đạo nhuộm tẩy, nhưng tại thời khắc nguy cơ này cũng đã nhạy cảm phát giác được xung đột giữa các nàng, biết rõ như thế nào gọi nên gay gắt mâu thuẫn.

“Ngược lại nói Đoan Mộc Viễn, nếu như hiện tại thả hấn, người xác định hấn sẽ không hướng Đoan Mộc nói ra hết thảy đêm nay? Người có thể an tâm giữ lại quả bom này, đợi vài năm sau hấn đủ lông cánh, báo lại chi thù hôm nay? Người sẽ không thật sự tin tưởng, chỉ cần chúng ta thả hấn, hấn sẽ chuyện cũ bỏ qua, cái gì cũng không nói với Đoan Mộc đi.” Thiên Diệp Mỹ Hạnh nâng môi, nhẹ cười khẽ hai tiếng. Tiếng cười khinh nhu như vậy ở trong kho hàng trống vắng lại có vẻ có chút thâm lãnh.

“Đương nhiên, có lẽ hấn sẽ không đích thân nói. Nhưng người xác định người lợi hại như Đoan Mộc, cái gì cũng không phát hiện?”

Từ Lộ Lộ như đang chăm chú cân nhắc lời nói của hai người, cúi đầu trầm tư vài phút, cuối cùng nàng vẫn là lắc đầu, nhìn Đoan Mộc Viễn mục quang tràn đầy giãy dụa cùng bất đắc dĩ, nàng gian nan mở miệng, “Thực xin lỗi... Tiểu Viễn, tha thứ ta, thực xin lỗi... a Trữ là con của ta, ta không thể không vì nó lo lắng... Thực xin lỗi...”

Nàng nhẹ giọng, run rẩy nói lời xin lỗi, từng bước một đến gần Đoan Mộc Viễn.

Con dao sáng như tuyết giơ lên cao ——

Khóe môi Thiên Diệp Mỹ Hạnh hoàn mỹ câu dẫn ra, nhìn không chuyển mắt hai kẻ có thể xem như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt nàng trước mắt.

Từ sau khi nàng mười tám tuổi nhìn thấy Đoan Mộc, tiểu dung đối phương anh tuấn từ nay về sau ghim sâu vào tâm nàng.

Hắn sẽ vì nàng trồng cây anh đào, đem trọn đình viện trang hoàng thành phong cách Nhật, sẽ lười biếng lại kiên nhẫn ngồi ở một bên, xem nàng lẳng lặng dùng bữa...

Nàng vì hắn mê muội, tình cảm thâm chủng (tình cảm bén rễ ghim sâu), như thiêu thân lao đầu vào lửa gả cho hắn.

Nhưng kết quả, nàng được cái gì?

Bên ngoài mang vũ nữ gặp dịp thì chơi vào trong nhà, nghi ngờ mang bầu, ở bên ngoài nuôi tình nhân tình cảm chân thành vài chục năm cùng đứa con tư sinh thương yêu nhất...

Thiên Diệp Mỹ Hạnh hai tay nắm chặt thành quyền, trong đôi mắt thâm trầm nhóm lên hỏa quang bi phẫn.

Chuyện một nữ nhân không thể nhẫn nhịn—— quyền thế bị lợi dụng, có người yêu khác, hư tình giả ý, các loại tư vị hắn toàn bộ khiến nàng ném lần lượt.

Nàng hận người nam nhân kia, hận hắn bạc tình bạc nghĩa, hận hắn lợi dụng lừa gạt, hận chính mình lúc còn trẻ ngu xuẩn.

Cho nên nàng kiên nhẫn mười phần.

Nàng muốn cho người nam nhân kia đau nhức không nơi sống yên ổn; nàng muốn cho người nam nhân kia biết rõ, hài tử hắn nuôi hơn hai mươi năm thật ra là của người khác; nàng muốn cho người nam nhân kia nhìn tận mắt thế lực hắn trăm phương ngàn kế dốc sức tạo dựng, cuối cùng vẫn là trở lại trong tay Thiên Diệp nhất tộc của nàng.

Nàng muốn cho nam nhân kia biết rõ, nàng mới là người cười đến cuối cùng, nàng mới là người thắng chân chính.

Đây cũng là một chút tôn nghiêm còn sót lại cuối cùng trong đời của nàng.

Đoan Mộc Trữ và Thiên Diệp Diệu dùng sức đẩy ra cửa sắt, tiếng rì rầm “Bang” chói tai ở đêm khuya yên tĩnh phát ra tiếng vang tuyệt vọng.

Hai người vừa đứng lúc nhìn thấy Từ Lộ Lộ một tay cầm con dao sắc bén, bên cạnh là dây thừng buộc chặt đã bị Đoan Mộc Viễn cắt đứt, hai người bọn họ sắc mặt khấn trương đứng chung một chỗ.

Đối diện không xa là dáng vẻ đoan trang của Thiên Diệp Mỹ Hạnh.

Trang phục của nàng tinh mỹ nho nhã, dù cho chỉ là lẳng lặng đứng trong kho hàng nặng nề trống trải này, cũng ưu nhã mỹ hảo cứ như một cảnh anh đào xinh đẹp vươn hướng bầu trời.

Nàng chỉ là một con người nhưng thần thái tự nhiên vô cùng, trong miệng chứa đựng một đường cong mỉm cười “Sớm biết như thế”.

“Chỉ biết người sẽ không thật sự bị ta bài bố (xếp đặt).” Nàng dùng đến một loại mục quang đem Từ Lộ Lộ triệt để nhìn thấu đánh giá hai người bọn họ, trong tay vững vàng cầm một khẩu súng.

Đoan Mộc Trữ phá mở cửa sắt nặng nề chỉ là chuyện trong một, hai giây.

Nhưng một, hai giây này đã đủ phát sinh biến hóa long trời lở đất...

“Mẹ ——” Đoan Mộc Trữ không mở miệng, ngược lại là tiếng Thiên Diệp Diệu hét to trước.

Dù cho sự thật bày ở trước mắt, hắn vẫn là không thể tin được mẹ của mình thật sự hướng mẹ Trữ cùng tiểu Viễn ra tay? Nhà bọn họ đã tranh quyền đoạt lợi đến loại tình trạng này? !

Thiên Diệp Mỹ Hạnh sửng sốt, lập tức lộ ra một vòng tiểu dung sáng giọng.

Đương gia chủ mẫu đoan trang phong phạm hoàn toàn biến mất, nàng bây giờ chỉ là vợ cả nhiều năm mang cừu hận trượng phu phụ tình cùng đứa con tư sinh.

“Diệu, người đã đến thì vừa vặn, xử lý bọn họ, vị trí người thừa kế của người sẽ không còn uy hiếp.” Thiên Diệp Mỹ Hạnh lạnh lùng mệnh lệnh, “Bắt đứa con của tiện nữ kia trói lại cho ta.”

” Đứa con tiện nữ ” trong miệng kia đúng là chỉ Đao Mộc Trữ.

Thiên Diệp Diệu cắn răng, “Mẹ, người thả bọn họ một con đường sống a! Bọn họ không có khả năng theo chúng ta tranh, cũng không có thực lực kia.”

“Không có thực lực kia? Ha ha.” Thiên Diệp Mỹ Hạnh như là nghe được cái gì buồn cười, “Nói Đao Mộc Viễn, người cho rằng phụ thân của người không nghĩ qua đả động việc cho hắc kế thừa Đao Mộc gia tộc sao? Còn có Đao Mộc Trữ, rõ ràng là tiện chủng mẹ nó cùng người khác sinh ra, lại không biết xấu hổ tại ngôi nhà này yên tâm thoải mái làm nhị thiếu gia! Rõ ràng sau lần bị bắt cóc truyền máu kia, nó đã biết thân phận của mình!”

Thiên Diệp Diệu nghe vậy chấn động, không thể tin được quay đầu nhìn Đao Mộc Trữ. Hắc vẫn cho là Trữ là đệ đệ cùng cha khác mẹ của mình, không nghĩ tới...

Vậy mấy hành động hắc đối với Trữ kia, còn có quan tâm và nhường nhịn đối với y, nếu như không phải căn cứ vào thân tình dẫn dắt, vậy thì...

Thiên Diệp Diệu khiếp sợ, rồi lại có một tầng sương mù bị vạch trần thấu hiểu.

Trách không được rõ ràng đều là đệ đệ, hắc đối với Trữ chính là nhiều hơn một phần tham muốn giữ lấy, lúc đến Noble, không tự giác lựa chọn thiếu niên cùng đối phương đồng dạng có đôi mắt hình trăng lưỡi liềm hình, lại đối với tiểu ngư lang khí chất thần vận quá giống tiểu Viễn bài xích, nguyên lai cảm giác hắc đối với Trữ sớm đã biến chất, lại bởi vì quan hệ huyết thống ràng buộc mà xem nhẹ khả năng này.

So với mình ngũ vị tạp trần, Đao Mộc Trữ lại có vẻ gọn sóng không sợ hãi. Y đã sớm biết rõ thân phận thật sự của mình, qua nhiều năm như vậy, âm thầm kinh doanh Noble, bồi nuôi thế lực của mình, cũng là vì phòng ngừa có một ngày chuyện này bị Thiên Diệp Mỹ Hạnh nắm trong tay, bọn họ thân không thể lui.

“Thứ người muốn là cho con của người làm người thừa kế a.” Đao Mộc Trữ thần sắc tỉnh táo hỏi.

“Đó là đương nhiên, chẳng lẽ người nghĩ rằng ta và người còn có thể tin tưởng cái gì tình yêu.” Thiên Diệp Mỹ Hạnh tự giễu cười.

“Nhưng mà, chuyện người sai khiến mẹ ta bắt cóc tiểu Viễn, hiện tại mọi người đều biết . Người thật sự có nắm chắc một hơi đem ba người chúng ta đều giết chết, thật sự có nắm chắc mỗi phát súng đều trúng mục tiêu? Vạn nhất không có giết chết, người ngấm lại chúng ta sẽ có hành động gì?”

“Vạn nhất tiểu Viễn chết, ta cùng mẹ làm chứng là người bắt cóc hắc, giết hắc rồi, người cảm thấy phụ thân sẽ có phản ứng gì? Rốt cuộc là hắc yêu mến nhất đứa con trọng yếu đến chết, hay là tình cảm vợ chồng giữa người và hắc càng sâu?”

“Người là đang uy hiếp ta.” Thiên Diệp Mỹ Hạnh cười lạnh.

“Ta không phải uy hiếp, chỉ là liệt kê ra hậu quả có thể phát sinh. Trong nội tâm của người và ta rõ ràng, chúng ta cho tới bây giờ đều là đối đầu. Nhưng người càng thêm tinh tường, ta không phải con ruột Đao Mộc, nhắc lên không nổi sóng gió.”

“Người ngược lại nghĩ đến thông thấu.”

Đao Mộc Trữ chậm rãi tới gần Thiên Diệp Mỹ Hạnh, “Đã như vậy, ta có một đề nghị.”

“Đề nghị gì?” Thiên Diệp Mỹ Hạnh nhíu mày.

Vừa rồi những hậu quả Đao Mộc Trữ phân tích, tuy chỉ có một nửa khả năng nhưng mà là ở giữa tử huyệt của nàng.

Thật sự nàng không dám cho Đao Mộc biết rõ chuyện này cùng nàng có quan hệ.

“Chỉ có thể hai người chúng ta biết rõ.” Đao Mộc Trữ mục quang trầm tĩnh nhìn nàng.

Lời này vừa ra, Thiên Diệp Diệu lập tức nhíu mày, nhỏ giọng hỏi: “Người muốn cùng mẹ ta nói chuyện gì?”

Đoan Mộc Trữ phong khinh vân đậm (bâng quơ) trả lời, “Về sau... người sẽ biết.”

“Hảo, người tới.” Thiên Diệp Mỹ Hạnh suy tư xong, đồng ý.

Đoan Mộc Trữ đi qua, ở bên tai nàng thấp giọng nói gì đó. Từ góc độ của Thiên Diệp Diệu, chỉ thấy mẹ một mực trầm mặc không nói, đến cuối cùng mới có dụng ý khác nhìn y một cái, “Người thật sự sẽ nói được thì làm được?”

“Nhược điểm của ta chẳng phải ở trên tay người sao?”

“Vậy cũng được.”

Sau khi cuộc nói chuyện kết thúc, Thiên Diệp Mỹ Hạnh thật sự thu lại khẩu súng, lại khôi phục thành bộ dạng đương gia chủ mẫu cao cao tại thượng, “Chuyện nơi đây giao cho người giải quyết tốt hậu quả. Ta về trước, đừng quên lời hứa của người.”

“Đương nhiên.” Đoan Mộc Trữ khẽ xoa người, đậm cười nói.

Sau khi Thiên Diệp Mỹ Hạnh rời đi, Đoan Mộc Trữ vội vàng đem Từ Lộ Lộ cùng Đoan Mộc Viễn nâng lên, sau khi xem xét hai người cũng không có gì đáng lo ngại mới yên lòng. Y hướng Thiên Diệp Diệu đứng ở cách đó không xa nói: “Vừa rồi ta với mẹ người đã đàm tốt. Chuyện này coi như là người dẫn người đem tiểu Viễn từ Tiềm Hải bang cứu ra.”

Thiên Diệp Diệu lập tức minh bạch ý tứ của y, gật gật đầu đáp ứng.

Trong ánh mắt Đoan Mộc Viễn lại lộ ra hận ý, “Cứ như vậy sao? Nữ nhân kia nàng muốn giết chết ta!”

“Vừa rồi chỉ có trên tay nàng có súng, nếu như nàng thật sự tính toán động thủ, vô luận ta dù đàm điều kiện với nàng thế nào, nàng muốn giết người vẫn là sẽ giết người, nhưng cuối cùng nàng vẫn là buông tha, không phải sao?”

Đoan Mộc Viễn cười lạnh, tựa hồ một điểm cũng không tin Thiên Diệp Mỹ Hạnh thật sự tính toán thả hần.

Đoan Mộc Trữ khẽ thở dài, đưa lưng về phía Thiên Diệp Diệu nói khẽ với Đoan Mộc Viễn: “Sau lưng của nàng là Thiên Diệp gia tộc Nhật Bản, cho dù không phải người mà là phụ thân, hần cũng sẽ không không lo lắng nhân tố này mà sẽ cùng nàng trở mặt, chỉ cần người từ nay về sau không cần phải lộ ra ý đồ để ý đến vị trí người thừa kế, nàng cũng sẽ không tiếp tục nhắm vào người.”

“Chính là...” Đoan Mộc Viễn vắn cẳng lông mày.

Đoan Mộc Trữ dùng bàn tay nhẹ nhàng ngừng lại lời hần muốn nói tiếp.

“Ta trước đã từng hỏi qua người, chữ Viễn này có phải là mẹ người hy vọng người trôi qua tự tại tiêu dao? Hắc đạo là nơi không thể lộ ra ngoài ánh sáng, tiếp tục dây dưa chỉ biết đem người nhuộm bẩn...”

Đoan Mộc Viễn cắn môi, không nói gì thêm.

Nhưng ở trong bóng ma, đôi mắt nguyên bản như tiểu báo rạng rỡ sinh huy lại hàm ẩn u quang phá lệ làm cho người ta sợ hãi.

>>Hết

9. Chương 9

Chương thứ chín

Bầu trời tí tách mưa.

Thiên Diệp Diệu dẫn theo Đoan Mộc Viễn trở về, hai người nhất trí lí do thoái thác, tất cả mọi người đều nghĩ rằng do Tiềm Hải bang làm.

Đoan Mộc Trữ xóa đi vệt mưa trên mặt, áo lông cổ cao màu đen trên người y đều đã bị mưa xối ướt, nước thấm vào áo lông trở nên vừa dày vừa dính, đem thân thể của y bao chặt.

Con đường trong đêm khuya lộ ra một cổ vị cây cối tươi mát, tựa hồ có thể đem hết thảy tội ác cọ rửa sạch sẽ.

Đoan Mộc Trữ xử lý tốt hết thảy sự tình liền trở lại gian phòng, nhưng vừa mới đẩy cửa phòng ra, đèn đã phát sáng.

Nơi cái ghế màu trắng y thường ngồi, đang ngồi một tuấn mỹ nam nhân —— Thiên Diệp Diệu.

Thiên Diệp Diệu dùng hai ngón tay nâng cằm, cư như đang trầm tư, “Người theo mẹ ta... rốt cuộc đàm giao dịch gì? Nàng sẽ không đơn giản như vậy liền buông tha, ta quá hiểu nàng.”

Thiên Diệp Diệu phi thường không hài lòng Đoan Mộc Trữ gạt hấn như vậy.

Điều này làm cho hấn có cảm giác mình sắp bị y buông bỏ...

Đoan Mộc Trữ không nói gì, chỉ là chậm rãi cởi áo lông. Mỗi một động tác, mỗi tư thế cũng chỉ có thể so với ưu nhã, như là lớp tuyết dày chậm rãi tách ra trong đêm.

Y thoát cực kỳ chậm, hành động chậm rãi như lộ ra một loại hấp dẫn trong bóng đêm...

Đoan Mộc Trữ nhàn nhạt mỉm cười, ánh mắt hình trăng lưỡi liềm loan thành một đường vòng cung duyên dáng, thân thể xích lõa chậm rãi tới gần Thiên Diệp Diệu.

Đêm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Có một chút, với Diệu biết rằng không quan hệ, có lẽ Diệu biết rồi sẽ rất tốt, tỷ như, y không phải đứa con thân sinh của Đoan Mộc, tỷ như, y có thể cùng với Diệu một chỗ nhìn thẳng vào tình cảm nơi đáy lòng...

Nhưng là có một chút, y bây giờ không thể nói cho Diệu. Tỷ như, điều kiện đàm cùng Thiên Diệp Mỹ Hạnh.

Đoan Mộc Trữ duỗi ra một ngón tay, điểm điểm lên môi Thiên Diệp Diệu.

“Chẳng lẽ so với cái này... Người còn muốn nghĩ những chuyện khác sao?”

Ngón tay của y thon dài mà lại trắng nõn, như bạch ngọc oánh nhuận ưu nhã.

Chỉ là một động tác thật nhỏ, Thiên Diệp Diệu lại cảm giác thấy dục vọng toàn thân mình như bị thiêu đốt.

“Đúng, các người đến tốt cùng đàm cái gì?” Sẽ không đơn giản như vậy, mẹ có thể nhẫn người này hơn hai mươi năm, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy liền bỏ qua Trữ...

Đoan Mộc Trữ khẽ nheo mắt lại cười, hai tay ôm chầm lấy cái cổ hữu lực của Thiên Diệp Diệu.

Y xinh đẹp xích lõa, thân thể mang theo chút hàn ý của mưa dán chặt lên Thiên Diệp Diệu.

Thiên Diệp Diệu có thể xuyên thấu qua tầng vải mỏng cách giữa bọn họ, cảm nhận được da thịt đối phương bởi vì cảm giác mát lạnh mà rung động...

Đoan Mộc Trữ áp xuống Thiên Diệp Diệu, đầu lưỡi phấn hồng linh xảo tiến vào trong môi đối phương.

Như một giọt dầu nhỏ vào trong lửa, thoáng chốc thấm sâu lan tràn, dẫn đốt toàn thân.

Hết thảy phát sinh nhanh như vậy, thực sự tự nhiên như vậy...

Thiên Diệp Diệu thậm chí đã quên chuyện phải tiếp tục truy vấn Đoan Mộc Trữ, có lẽ hấn vẫn luôn chôn sâu dục vọng đối với Trữ.

Hấn quên đêm đó, rốt cuộc là hấn đẩy ngã Trữ trước hay là Trữ đem môi ấn trên bờ môi của hấn trước.

Bọn họ như hai con dã thú, thân hình chặt chẽ dây dưa cùng một chỗ.

Làn da Đoan Mộc Trữ thật lạnh, không biết là mưa gội thấu hay là thân mình vốn mang theo loại cảm giác mát ướt át này. Tay Thiên Diệp Diệu dán lên, nhiệt độ lập tức bị đối phương hút đi, hấn lại không nỡ buông ra, một lần một lần chạy dọc trên thân thể Đoan Mộc Trữ.

Ưu nhã mỹ hảo chính là cái cổ, tấm lưng thon dài bóng loáng, làn da sờ vào nhẵn nhụi mềm mại như gấm....

Dục vọng tới vừa cấp bách lại kịch liệt, Thiên Diệp Diệp cảm giác mình giống như đã nhấn nạy thật lâu thật lâu, hiện tại rốt cục ức chế không nổi, tất cả dục vọng như ngọn sóng trên sông, vô thanh cấp thiết mà tràn lan.

Thiên Diệp Diệp theo đường cong thân thể mê người của Đoan Mộc Trữ lướt xuống dưới, ở trên xương quai xanh đối phương, lồng ngực, bụng nhiều lần mút lấy, bên trong yên tĩnh có loại ám sắc ái muội bị đè nén.

Bởi vì bức thiết nên động tác của hắn cũng không hề ôn nhu, làm đến Đoan Mộc Trữ phát ra tiếng thở dốc trầm thấp.

“Điểm nhẹ...” Như là cầu khẩn hoặc như là hấp dẫn, nương theo tiếng mưa rơi rả rít ngoài cửa sổ, nguyệt quang thê lương.

Thiên Diệp Diệp cảm lấy hạ thể Đoan Mộc Trữ.

Dĩ vãng đều là người khác tới hầu hạ hắn, nhưng hiện tại cảm thụ tính khí của Đoan Mộc Trữ vuốt ve xoa nắn, lại như là chuyện bất quá tự nhiên.

Hàng mi Đoan Mộc Trữ có chút rung động, khe cắn môi, loại biểu lộ ẩn nhẫn tình dục này khiến tình vô cùng, hạ phúc của người nhìn thấy đã trào lên hỏa nhiệt.

Thiên Diệp Diệp đưa tính khí của y ngậm lấy, đầu lưỡi phi sắc gợi cảm không ngừng trêu đùa từ đỉnh đến gốc lui tới liếm mút.

Đoan Mộc Trữ nhẹ giọng rên rỉ, nhuyễn nhuyễn (mềm) như xuân thủy. Ngón tay thon dài xuyên vào tóc Thiên Diệp Diệp. Tóc Thiên Diệp Diệp rất thô, rất đen, cùng người của hắn đồng dạng mềm mượt.

Thiên Diệp Diệp biết rõ tóc của mình bị Đoan Mộc Trữ nắm chặt.

Lực đạo không phải quá nặng mà đã có loại kích thích vi diệu, làm cho máu toàn thân của hắn đều hưng phấn. Hắn càng thêm dùng sức, thậm chí rất rõ ràng cảm giác được tính khí của Đoan Mộc Trữ ở trong miệng hắn dần dâng lên.

“Thích không?” Hắn ngừng đầu, tiến đến bên tai Đoan Mộc Trữ hỏi.

Đoan Mộc Trữ nghiêng mặt qua không nói lời nào, dùng một cánh tay để ngang trên ánh mắt, chỉ có lồng ngực đang ở trong dư vị chưa tiêu tán phập phồng.

Thiên Diệp Diệp không để cho đối phương trốn tránh.

Hắn đem Đoan Mộc Trữ từ trên bàn đến trên mặt thảm, gian phòng này trải thảm da dê màu trắng, lông thảm rất dài, mềm mại cực kỳ. Lúc nằm xuống có loại cảm giác toàn thân đều rơi đi.

Thiên Diệp Diệp dùng đầu gối kèm trụ chân Đoan Mộc Trữ, đem cổ tay của đối phương phân biệt đặt ở hai bên đầu, dùng một loại tư thế cường thế bắt buộc người dưới thân đối mặt với hắn.

“Thích không? Người... thích ta không?” đôi mắt đen thẳm quyến rũ của Thiên Diệp Diệp dừng ở ánh mắt hình nguyệt nha của Đoan Mộc Trữ, đôi mắt kia ở trong thời điểm động tình càng thêm ướt át mê người.

Đoan Mộc Trữ yên lặng nhìn Thiên Diệp Diệp vài giây, cứ như một loại giằng co.

Y không nói gì, ngay thời điểm Thiên Diệp Diệp sắp không có kiên nhẫn, đột nhiên giãy mở giam cầm của đối phương, hai tay ôm cái cổ thon dài của nam nhân, dùng lực đạo tương đối đem đối phương phản áp dưới thân.

Hai người đều là trường kỳ chịu đựng qua huấn luyện tại Đoan Mộc gia, động tác cực kỳ nhanh chóng, hai làn da xích lôa ma xát lẫn nhau, cứ như khát vọng không cách nào nói rõ.

Thiên Diệp Diệp sững sờ.

Đoan Mộc Trữ lại vô thanh nở nụ cười, như là đóa hoa trắng xinh đẹp trong bóng tối, khóe mắt lộ ra thủy lượng quang trạch (ánh sáng trong của nước), cánh môi mỏng mà mềm mại, có loại dụ hoặc nói không nên lời.

Y hung hăng hôn lên môi Thiên Diệp Diệu, đầu lưỡi xâm nhập vào khoang miệng đối phương, linh hoạt câu dẫn đầu lưỡi Thiên Diệp Diệu, nóng bỏng triền miên, thậm chí có điểm điên cuồng đặc ý.

Thiên Diệp Diệu bị chủ động đột nhiên xuất hiện của Đoan Mộc Trữ làm cho toàn thân huyết mạch sôi sục, cứ như vừa chạm sẽ bạo phát.

Hắn càng thêm cuồng dã mút hôn đối phương.

Kịch liệt hôn môi ở trong căn phòng an tĩnh phát ra tiếng vang dâm mỹ, khí tức hai người trở nên hỗn loạn, nóng bỏng đến kinh người.

Song phương hôn đến càng ngày càng sâu, càng ngày càng kịch liệt, tay cũng không có nhàn rỗi ở trên thân thể của đối phương vội vàng vuốt ve, trêu đùa mỗi một điểm mẫn cảm.

Thiên Diệp Diệu rốt cuộc khắc chế không được, tay đi vào đồn bộ (mông =3=) của Đoan Mộc Trữ, đại chưởng tràn ngập dục vọng xoa nắn...

Đoan Mộc Trữ bị thủ pháp cao siêu của hắn khiến cho cả cái eo đều sắp mềm nhũn, đôi mắt hình trăng lưỡi liềm hiện lên một mặt ám sắc tình dục, một ngum cắn lên cái cổ quyến rũ của Thiên Diệp Diệu.

Đường cong căng cứng trên da thịt trong nháy mắt xuất hiện một vòng dấu răng màu đỏ thẫm, tản ra hương vị đầu độc.

Mà cùng lúc đó, Thiên Diệp Diệu kiểm trụ eo Đoan Mộc Trữ, một cái mạnh mẽ động thân, tính khí nóng bỏng cứng rắn trong nháy mắt chen vào dững đạo nhỏ hẹp hỏa nhiệt.

Đoan Mộc Trữ kêu lên một tiếng đau đớn, hàng lông mày tuấn tú vặn lên, hai tay ôm cổ Thiên Diệp Diệu càng thêm siết.

Thiên Diệp Diệu biết rõ y khẳng định không dễ chịu.

Nơi đó của Trữ siết chặt như vậy, một khắc khi hắn tiến vào, toàn thân đều cứng ngắc lại, một chút kinh nghiệm đều không có.

Hiện tại không lên tiếng, hoàn toàn là đang cường ngạnh chống đỡ.

Cường ngạnh theo thói quen.

Vô luận chuyện gì, tình huống nào, vì cái gì y chưa bao giờ mở miệng xin giúp đỡ, luôn là một mình yên lặng tự cường chống đỡ?

Thiên Diệp Diệu đau lòng hôn vành tai, cổ, xương quai xanh của Đoan Mộc Trữ. Một tay phủ lên tính khí bởi vì đau đớn mà nhuỷ hạ của đối phương, rất nhanh triệt động lên...

Chính hắn cũng đang cố nén dục vọng cực nóng, không có nửa phần tiếp tục đi tới.

Một lát sau Đoan Mộc Trữ cúi đầu, khi y ở bên tai mở miệng, tiếng nói ép tới rất thấp, "... Động đi."

"Thật sự muốn gấp như thế sao?" Thiên Diệp Diệu khí tức không ổn, trong đêm khuya nghe ra dị thường gọi cảm. Chuyện trên giường, hắn chưa từng quan tâm qua cảm thụ người dưới thân như thế, nhưng lần này không giống.

Bởi vì người dưới thân hắn, là Trữ.

Đoan Mộc Trữ.

Hắn cùng người này ở dưới cùng một mái hiên sinh sống hai mươi mấy năm, đối với tính tình lẫn nhau, sinh hoạt tập quán, thậm chí mưu kế thủ đoạn đều rõ như lòng bàn tay, lại chưa bao giờ thân mật mà xích lỏ tiếp xúc qua như thế.

Thanh lệ, ưu nhã, xinh đẹp...

Đối thủ khả kính nhất mà cũng xinh đẹp nhất của hắn.

Đoan Mộc Trữ không nói gì thêm, chỉ là ôm cổ của hắn, chủ động uốn éo vòng eo.

Người này vừa động trong nháy mắt khiến Thiên Diệp Diệp thở gấp một tiếng.

Hậu huyết của đối phương đang gắt gao hàm chứa mình, động tác vừa rồi càng là đang đón ý nghiêng hợp, nội bích miễn cảm ma sát kiên đỉnh (phân thân) của hắn, mãnh liệt khoái cảm xông thẳng lên não.

Thật chặt... Thiên Diệp Diệp thật sâu cảm thán, không thể bị đè nén nữa, nắm lấy đồn bộ Đoan Mộc Trữ dùng đại lực kéo ra đưa vào, động tác càng ngày càng kịch liệt, càng ngày càng cuồng dã.

Thân thể của đối phương quả thực cực kỳ tiêu hồn, lúc rên rỉ khoe mắt lẫn đuôi lông mày càng tăng thêm tình sắc, mắt thấy hạ phúc Thiên Diệp Diệp lại đang có lửa thiêu đốt.

Mỗi lần hắn thâm nhập càng lúc càng sâu, như dã thú xuất hiệp, càng không thể vãn hồi.

Hai chân Đoan Mộc Trữ vòng quanh eo của hắn, kìm lòng không được giữ chặt, thân thể theo vận luật trườn tống mà đung đưa. Thứ nóng hổi cực đại của đối phương đang ở trong thân thể của y, chặt chẽ giao hợp.

Hai mươi mấy năm của y, một khắc cùng Diệp gần nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi!

“Dùng sức...” y vùi đầu vào hõm vai đối phương, chớp mũi cơ hồ có thể nghe thấy được vị đạo mờ hôi quặng rữ của Thiên Diệp Diệp.

Cứ như chỉ có giao hợp càng sâu, càng mãnh liệt mới có thể đem đối phương thật sâu khắc trong thân thể của mình, trong lòng của mình.

Thiên Diệp Diệp thoáng dừng lại, một giây sau lại phát động một hồi trống canh tiến công kịch liệt.

Hắn không rõ ràng lắm Trữ đến tột cùng đang sợ cái gì, hắn chỉ có thể dùng loại phương thức này an ủi y.

“A...” Thân thể Đoan Mộc Trữ run rẩy, tiếng rên rỉ đột nhiên trở nên có chút khác thường.

Thiên Diệp Diệp hung hăng đụng vào một điểm, trong nháy mắt hắn minh bạch, đây là điểm miễn cảm của Đoan Mộc Trữ. Hắn đem tính khí rút ra ngoài, thứ kiên đỉnh nóng rực ở giữa hai đùi đối phương ái muội trượt động.

Đoan Mộc Trữ cảm thấy phi thường hư không, hậu huyết càng đối khát hé ra hợp lại.

Y khó chịu dùng bụng cọ đối phương, ra ám hiệu ma sát. Tuy ngay từ đầu rất khó chịu, nhưng y đã vừa mới cảm nhận được khoái cảm ... Diệp sao có thể ở phía sau đỉnh chỉ? (= =|||)

“Diệp...” Y khẽ cắn lên hầu kết Thiên Diệp Diệp, đôi mắt nguyệt nha nửa mở, ánh mắt xinh đẹp như bịt kín một tầng sương mù dụ hoặc.

Thiên Diệp Diệp thật sâu dừng ở người dưới thân.

Có những cảm tình bị hắn xem nhẹ rất lâu, nhưng đêm nay hắn có loại xúc động muốn bộc lộ.

“Ta đối với người...” Tình cảm của ta đối của người cùng những người khác bất đồng.

Đoan Mộc Trữ hôn lên môi của hắn.

Y biết rõ đối phương muốn nói cái gì, nhưng hiện tại y không có cách nào...

Hết thấy như đoàn tàu không khống chế được mà rơi vào sơn cốc.

Nhìn không tới cuối cùng, nguy hiểm rồi lại như dòng nước xoáy làm cho người không ngừng trầm luân.

Thiên Diệp Diệp hận không thể vĩnh viễn đem Đoan Mộc Trữ áp dưới thân thể như thế này, cả đời đều không buông ra.

Nhưng mà, ngày hôm sau.

Đoan Mộc Trữ và mẹ y Từ Lộ Lộ đồng thời mất tích, tất cả vật dụng sở hữu cũng đều không thấy.

Ba năm sau.

“Những tên cặn bã của Đoan Mộc gia kia quả thực là khinh người quá đáng ! Biết rõ phổ đông là địa bàn của chúng ta, còn dám tới giường oai!” Một tên tiểu lâu la mới vào Thiên Diệp tổ phi một ngụm.

“Thì thế! Biết sớm như vậy, lần trước chúng ta nên đem bọn họ dạy cùng với người trong Noble!” Một tên khác khoa tay múa chân, cùng với đồng bạn phát ra bức tức, “Cũng không biết lão đại nghĩ như thế nào! Vì cái gì chỉ không động vào Noble này. Không phải là một Gay điểm sao, sách sách, chuyên môn bán cho nam nhân, chán ghét, biến thái!”

Lo nói bốc nói phét gã hoàn toàn không có chú ý tới đột nhiên không khí trở nên lạnh lẽo lẫn ánh mắt đồng bạn đang liếc mạng phóng cho hắn.

“Theo ta nói, Đoan Mộc gia đã che chở Noble này như vậy, chúng ta nên chuyên môn hướng vào nó ra tay, đập bể cho bấy nhầy...”

Lời nói còn chưa dứt, một bả thái đao sắc bén đã thẳng tắp kề ở trước mặt gã.

Đao phong sáng ngời rét lạnh hiện ra hàn ý khiếp người, tản ra một cỗ sát khí khác nghiệt.

Tên tiểu lâu la kia lập tức không dám thử mạnh, chỉ là vừa hơi quay đầu, trên mặt lập tức bị lưỡi đao mang theo kiếm khí vạch phá một đạo vết thương thật dài, máu tươi chảy ra.

“Lão, lão đại...” Người nọ lập tức xụi lơ trên mặt đất, thanh âm run rẩy cầu xin tha thứ .

Lão đại bọn họ thành danh từ thời thiếu niên, dùng một bả thái đao kinh diễm hắc đạo, lúc hai mươi lăm tuổi mưu phản bốn gia, đoạn tuyệt quan hệ phụ tử, làm cho cả hắc đạo xôn xao.

Ba năm qua lãnh khốc vô tình, làm việc toàn bộ bằng ý thích cá nhân, chinh phục tất cả bang phái lớn nhỏ chung quanh, nhưng đơn giản chỉ cần thu một mảnh địa bàn của mình, mà bả thái đao kia càng theo hắn bất ly thân...

Một bàn tay với những khớp xương thon dài rõ ràng dùng sức nắm chặt chuôi đao tối tăm nặng nề, vừa co vừa chuyển, “Đương” một tiếng, thanh thái đao dài ước chừng ba thước cứ như dài quá con mắt, từ lúc rút lên cho đến lúc vào vỏ chỉ là thời gian một cái nháy mắt.

Thái đao vừa mới rạch mặt tiểu lâu la đã được thu hồi vào vỏ đao hắc sắc an phận mà tràn ngập cỗ vận, cả động tác thoáng chốc liên tục.

“Lần sau lại để cho ta nghe được lời nói khó nghe với Noble, ta liền cắt rơi đầu lưỡi của ngươi.” Nam nhân nhàn nhạt mở miệng. Hình dáng thâm thúy cứ như do công tượng tài nghệ tinh xảo điêu khắc mà thành, đôi mắt sâu không thấy đáy rồi lại ẩn ẩn mang theo chút ít tà khí.

Loại tà khí này cùng loại tùy ý lúc còn trẻ khí chất đường hoàng bất đồng.

Hôm nay Thiên Diệp Diêu trở nên trầm ổn nội liễm, khí tức tà mị như vò rượu vùi sâu vào lòng đất lâu năm, thuần hậu ngưng trọng đã xâm nhập vào cốt tủy hắn, hình thành cảm giác uy hiếp bất động thanh sắc cũng có thể rung động địch nhân.

“Dạ, dạ!” Tiểu lâu la nhặt về một cái đầu lưỡi vôi vàng gật đầu.

Thẳng đến khi Thiên Diệp Diêu đi xa mới lòng còn sợ hãi hỏi đồng bạn, “Vi, vì sao lão đại tức giận như vậy a...”

“Ai, lão đại chính là lão đại, tâm tư của hắn chúng ta không thể hiểu nổi. Gia chủ hiện giờ của Đoan Mộc gia nghe nói trước kia là đệ đệ cùng cha khác mẹ của hắn, bây giờ còn không phải là tử địch tranh đấu không ngừng sao...”

Gió đêm đem những toái ngữ rảnh rỗi của thủ hạ kia thổi tới trong tai Thiên Diệp Diêu, tuy thanh âm đã mờ thấp nhưng hắn vẫn có thể nghe ra bọn họ đang đàm luận cái gì.

Vuốt ve thanh Tà ngênh bát cảnh trong tay, hắn đem mặt dán lên vỏ đao hắc sắc, vỏ đao mang theo nhiệt độ nhu nhuận (mềm mại), tựa như đôi mắt cong lên hình trăng lưỡi liềm của người nọ...

Hắn còn nhớ rõ, lần đầu tiên người nọ nói muốn tặng cho hắn, hắn cũng không quý trọng, bộ dáng người nọ mặt lạnh tức giận.

Hắn còn nhớ rõ, lần thứ hai khi hắn ở trong phòng tìm y muốn cây đao này, bộ dạng người nọ thận trọng như gặp chuyện lạ.

Hôm nay, hắn tuân thủ hứa hẹn ngày đó——

Có hảo hảo đối đãi thanh thái đao này, hắn mỗi ngày lấy nó lau sạch nhiều lần, giống như là đối đãi hồi ức trân quý nhất, quý báu nhất của mình, hắn bắt nó sáng bóng như tuyết, ngay cả hoa văn phiền phức đều không buông tha, mỗi một chỗ đều bảo dưỡng đến trạng thái hoàn mỹ...

Nhưng người ngày xưa đưa thanh đao này cho hắn, lại biến mất bên trong biển người mênh mông, bật vô âm tín. ?

Đoan Mộc Trữ, Trữ của hắn...

Gò má Thiên Diệp Diệp liên tiếp cọ lên thanh Tà nghênh bát cảnh, thì thào nói nhỏ, “Người mau trở lại a... Người có biết hay không, ta đã sắp quên bộ dáng của người, thanh âm của người...”

“Tập đoàn Mặc Đốn (Module) tại Châu Âu chỉ trong hai năm phát triển nhanh chóng tại Châu Á, có lời đồn đãi thị trường Châu Á toàn bộ là giao do đứa con tư sinh của tổng tài Mặc Đốn quản lý. Về lời đồn này, tổng tài Mặc Đốn chưa bao giờ lên tiếng phủ nhận qua... Buổi họp kí giả tối hôm nay, tổng giám đốc Mặc Đốn ở khu Châu Á lần đầu tiên công khai lộ mặt, y có phải là đứa con tư sinh của Mặc Đốn tổng tài theo như đồn đãi... Thỉnh xem phóng viên ở hiện trường phía trước truyền đến phỏng vấn...”

Khi đi qua con phố phồn hoa, trên đại màn hình tinh thể lỏng ở cửa hàng bên cạnh đường cái đang truyền phát tin tức phỏng vấn trực tiếp.

“Đúng vậy, ta lúc trước vẫn sinh hoạt tại thành phố T, thẳng đến ba năm trước đây, ta mới biết rõ thân thế của mình...”

Thanh âm quen thuộc như vậy, ngữ điệu quen thuộc như vậy.

Trong lúc nhất thời, Thiên Diệp Diệp thiếu chút nữa cho là mình xuyên qua thời không, trở lại thời gian còn bên cạnh Đoan Mộc Trữ.

Hắn mạnh mẽ hướng màn hình tinh thể lỏng nhìn lại.

Trong màn hình hai mắt nam tử vẫn như trước uốn lên hình trăng lưỡi liềm, ánh trắng mang hương vị ôn nhu như mê hoặc lòng người. Tóc của y nuôi dài cho đến phần eo, dùng dây cột tóc màu bạc buộc thành một đoàn, lại khiến y tăng thêm một phần cảm giác thân sĩ nho nhã.

Mà trên người y phủ tây trang trắng khéo léo gọn gàng, càng phụ trợ cho khí chất hào hoa phong nhã không bỏ sót của y. Trên thế giới này, Thiên Diệp Diệp chỉ thấy qua một nam nhân có thể mặc tây trang trắng ưu nhã thanh thoát như thế —— Đoan Mộc Trữ.

Hắn nhìn chằm chằm không chuyển mắt vào màn hình, tầm mắt chăm chú đuổi theo nhất cử nhất động của đối phương, sợ bỏ qua một phân một giây.

Bọn họ có hơn ba năm không có tương kiến, hắn hận không thể trong tích tắc này đem ba năm bù đắp lại cho bọn hắn, đem hơn một ngàn ngày hoàn trả cho bọn hắn...

Như vậy bọn họ cũng không cần chia lìa ba năm.

“Ngu ngốc, như thế nào vẫn là gầy như vậy...” Thiên Diệp Diệp hí mắt, trầm thấp lên tiếng mắng, đường cong gương mặt ba năm qua càng hiển lộ cương nghị có chút động dung.

Ba năm trước đây, cảnh tượng đối phương đưa lưng về phía hắn thay quần áo hắn còn nhớ rõ rất rõ ràng.

Mảnh mai đến gần như yếu ớt, cứ như chỉ cần chú ý xuống sẽ bẻ gãy thân hình.

Ba năm sau, hắn trở nên càng thêm cường tráng, nhưng đối phương ngược lại... càng gầy.

Y trong ba năm này, trôi qua không tốt sao?

Trong màn hình tinh thể lỏng, phóng viên đang phỏng vấn cái gì hắn căn bản nghe không vào, chỉ là ánh mắt cực độ phức tạp dừng ở Đoan Mộc Trữ...

Sau nửa ngày, hấn dùng tốc độ nhanh nhất hướng đến hiện trường phỏng vấn.

.....

Đoan Mộc Trữ, không, hiện tại hấn là Trữ · Mặc Đốn, vừa mới tiếp nhận xong phỏng vấn, đang ở phòng nghỉ chuẩn bị nằm một hồi.

Ba năm này, y trôi qua cũng không thoải mái, thậm chí là căng vất vả.

Y trước kia vẫn luôn suy nghĩ, thiên phú buôn bán của mình rốt cuộc di truyền từ ai, hiện tại rốt cục hiểu rõ...

Kỳ thật y từ rất sớm đã tinh tường mình không phải là con ruột của Đoan Mộc.

Khi đó bọn người bắt cóc Diệu đưa y nhốt cùng một chỗ cuối cùng muốn giết con tin, Diệu mang theo y trốn thoát.

Cũng bởi vì bị thương cần truyền máu mới khiến cho y phát hiện mình cũng không phải con ruột Đoan Mộc gia.

Y bảo vệ bí mật này, không phải vì quyền thế, mà là vì mẹ... Còn có người kia, y không rời đi hấn được.

Chính là ngay cả mẹ cũng không biết, nàng tự cho là mình man thiên quá hải (giấu trời vượt biển), nhưng Đoan Mộc cũng đã rất sớm hiểu rõ hết thảy.

Một nam nhân sắc bén lợi hại như vậy, không có chuyện gì có thể giấu diếm được hấn.

Nàng cho rằng là tình yêu của mình cảm động hấn, trên thực tế, là vì ngay lúc đó Đoan Mộc vừa vặn cần một nữ nhân có thể xáo trộn tai mắt của Thiên Diệp Mỹ Hạnh, dùng vỏ bọc bên ngoài đảm bảo cho nữ nhân hấn yêu nhất không bị quấy rầy...

Dưới tình huống mẹ không biết rõ tình hình, y cùng với Đoan Mộc bảo trì một loại quan hệ vi diệu cân đối.

Tựa như Đoan Mộc về sau lợi dụng Noble của y buôn lậu thuốc phiện, y cũng chỉ có thể âm thầm từng bước một đem đối phương thẩm thấu vào người lẫn nữa thanh lý ra ngoài.

Đoan Mộc, rốt cuộc đối với y có tình phụ tử hay không...

Y kỳ thật cho đến hiện tại cũng không rõ ràng.

Đoan Mộc Trữ nằm ở trên ghế sofa, hai mắt khẽ nhắm, trên người đang đắp tấm thảm bện mỏng thủ công của Scotland.

Quy mô của Mặc Đốn tập đoàn so với Đoan Mộc gia tộc không thể nghi ngờ lớn hơn rất nhiều. Mặc dù không có vết đao liềm huyết nguy hiểm, nhưng ở giữa vài nữ tử tranh đấu cũng không thoải mái.

Mấy năm này y nuôi tóc dài, người rõ ràng gầy hơn, cái cằm trở nên càng thon nhọn, hai má một chút thịt cũng không có.

Y thành công mở rộng Mặc Đốn tại thị trường Châu Á, chiếm được khẳng định từ cha ruột, cùng tán thành của các huynh đệ khác.

Nhưng thứ y hồi tưởng nhiều nhất, lại là khoảng thời gian ba năm trước đây cùng Diệu một chỗ...

Cửa phòng nghỉ “Phanh” một tiếng phá mở, trợ lý muốn ngăn đón đều ngăn không được.

“Mặc Đốn tiên sinh, bên ngoài có vị khách nhân... khách nhân xông vào.” Trợ lý khẩn trương hướng y báo cáo.

Bị quấy rầy khiến Đoan Mộc Trữ không vui làm mi tâm ngưng lại, nhưng khi thân ảnh quen thuộc rồi lại lả lẫm ánh vào trong mắt, y không khỏi giật mình, thẳng đến khi trợ lý kêu nhiều lần mới phát phát tay, “Không có việc gì, người đi xuống đi.”

Trợ lý kỳ quái đánh giá kẻ mang theo khí tức nguy hiểm xông vào, có chút bận tâm rời khỏi phòng nghỉ.

Hai người lẳng lặng đứng, lẫn nhau dừng ở trên người đối phương.

Đối phương so với trong trí nhớ của mình càng thành thực, tựa hồ cải biến rất nhiều, lại tựa hồ thật là không chút thay đổi...

Thiên Diệp Diệu vốn cho là bản thân mình có rất nhiều lời muốn nói với Đoan Mộc Trữ.

Tỷ như, mình cùng Đoan Mộc đoạn tuyệt quan hệ phụ tử.

Tỷ như, hiện tại Đoan Mộc Viễn thủ đoạn ngoan lệ, rất có tác phong của phụ thân, có khi hắn cũng giết mình hoảng hốt, nam hài có chút ngượng ngùng đơn thuần lúc trước đã đi nơi nào .

Tỷ như, ba năm này , hắn rất nhớ y...

Rất nhiều buổi tối hắn đều mộng thấy mình trở lại một đêm kia, ánh trăng thê lương chiếu vào trên người Trữ.

Trữ chậm rãi nói rất nhiều, nói đến khi bọn họ còn bé, nói đến một ít việc nhỏ ngay cả hắn đều không để ý qua, cuối cùng trời sáng mau quá, Trữ phải đi.

Sau đó hắn nói với y, không cần ly khai, lưu lại, lưu ở bên cạnh ta...

Khi ở trong mộng, hắn mở miệng giữ lại rất nhiều lần.

Rất nhiều lần, Trữ đều mỉm cười, cuối cùng giữ lại...

Chính là lúc tỉnh lại, thoáng mở to mắt, lại nhìn không tới người quen thuộc nhất kia.

Ba năm, tưởng niệm thành hoạ.

Mà khi hắn chính thức nhìn thấy đối phương, lại một câu tưởng niệm đều nói không nên lời... Chỉ có thể hỏi.

“Tại sao phải đi?”

“Đây là một trong hiệp nghị cùng mẹ của ngươi, chỉ có ta đi, uy hiếp lớn nhất của ngươi mới có thể tiêu tan...”

“Ta biết!” Thiên Diệp Diệu đột nhiên hung hăng đem Đoan Mộc Trữ kéo lại, hốc mắt kiên nghị của hắn lại lướt qua thủy quang chớp động, “Ta biết!”

Hắn hận không thể đem Trữ ghì nhập trong lòng ngực của mình, bất phân ly, vĩnh viễn cũng không cho y rời đi.

“Không cần phải rời đi ta... Vô luận nguyên nhân gì, cũng không muốn.” Hắn từng không muốn khẩn cầu điều gì, nhưng đối mặt với Trữ, cường ngạnh như hắn lại nhận không được đi cầu hứa hẹn của đối phương.

Loại tư vị biết rõ y không chào mà đi là bởi vì mình, hắn cũng không muốn ném lần thứ hai.

“Sẽ không , sẽ không nữa.” Mặc dù eo bị ghì cực kỳ căng, Đoan Mộc Trữ lại tuyệt không cảm thấy đau nhức.

Ba năm này, y tích lũy thực lực của mình, hết ngày dài lại đêm thâm khai thác thị trường Châu Á, chính là vì ngày này.

Ngày cùng Diệu gặp lại...

>>Hết

10. Chương 10

Vĩ thanh

Hết thấy tất cả đều kết thúc.

Những thời gian bị bỏ qua kia cứ như chỉ là một hạt cát trong đầu ngón tay, một hồi mộng xuân một chút cũng không lưu lại thiển ảnh (vết mờ), sau hừng đông sẽ như bọt biển biến mất vô tung.

Hôm nay bọn họ đã ở cùng một chỗ, những thứ khác đều không trọng yếu.

Đoan Mộc Trữ từ biệt thự nhà y chuyển ra , cùng hần ở chung một chỗ.

Thiên Diệp Diệu tinh tường, Đoan Mộc Trữ quyết định như vậy không thể nghi ngờ là đang khiêu chiến với quyền uy sinh phụ của y, tuy cảm động nhưng đồng thời cũng có chút không muốn.

Trữ thật vất vả mới dựa vào bản thân đứng vững ở Mặc Đốn gia, hôm nay lại bởi vì sự kiện này làm cho quan hệ phụ tử bay xuống đến mức tận cùng.

Ngày đó chuyển đi, Thiên Diệp Diệu tự mình lái xe tới đón y.

Cửa biệt thự xa hoa, lão quản gia ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ biểu lộ nghiêm túc sai nữ hầu đem toàn bộ hành lý của Đoan Mộc Trữ chuyển ra ngoài cửa.

Chỉ là chuyển ra ngoài cửa, không phải là đem lên cốp xe sau của hần.

Phân chia đến dị thường rõ ràng.

Những người hầu kia sau đó liền lui về biệt thự, đem cửa chính đóng chặt.

Hai phiến cửa chính khắc hoa làm bằng đồng đóng chặt, lãnh băng mà hồ hững, cứ như vẻ mặt mất hứng của Mặc Đốn tổng tài.

“Không sao chứ?” Hần lái xe, khóe mắt liếc nhìn Đoan Mộc Trữ, vẫn là nhịn không được hỏi.

Hôm nay Trữ so với bốn năm trước càng thêm ưu nhã, càng thêm ... thâm tàng bất lộ. Hần thậm chí không nhìn ra, với cách làm như vậy của cha ruột, đối phương rốt cuộc có thương tâm hay không.

Duy nhất may mắn chính là trải qua nhiều chuyện như vậy, sau chuyện thiếu chút nữa bỏ qua lẫn nhau.

Hần rốt cục xác định tâm ý của Trữ đối với hần.

Rốt cục, ở cùng một chỗ.

“Không cần lo lắng,” Đoan Mộc Trữ quay đầu, đối với hần khẽ cười cười.

Hiện tại Đoan Mộc Trữ trắng nõn, thon gầy, tuấn nhã. Trước kia hai đầu lông mày còn chút trẻ trung biến mất hầu như không còn, mà chuyển biến thành loại trầm tĩnh như nước sâu.

Thiên Diệp Diệu không nói gì thêm, chỉ là rút ra một tay phủ lên trên mu bàn tay Đoan Mộc Trữ.

Tay của hần rất lớn, trong lòng bàn tay bởi vì tập luyện kiếm đạo nên dày đặc vết chai.

Nhất là mấy năm này, cùng Đoan Mộc Viễn phân tranh càng khiến hần hao một bộ phận tinh lực rất lớn, bị thương so với khi hần dương danh hắc đạo lúc trẻ còn nhiều hơn.

Lòng bàn tay của hần khô ráo mà ấm áp, phủ ở trên mu bàn tay Đoan Mộc Trữ lại nhẹ nhàng vỗ vài cái.

Loại hơi nóng theo làn da truyền đến, có loại ấm áp khiến tim đập thành thịch, như một loại hứa hẹn không tiếng động nhưng lại làm kẻ khác an tâm.

Đường cong nơi khóe miệng Đoan Mộc Trữ vẫn hoàn mỹ như trước.

Chỉ là đường cong đôi mắt hình trăng lưỡi liềm khi cong lên càng sâu thêm chút ít.

Nhà của Thiên Diệp Diệu đồng dạng với tính cách dần dần thu liễm trầm ổn của hần.

Dùng hai màu trắng đen làm chủ đạo, gia cụ giản lược, đại khái là khí tức nam tính quá cường liệt cho nên có vẻ không phải nhu hòa như vậy.

Sau khi Đoan Mộc Trữ chuyển vào, Thiên Diệp Diệu từng hỏi qua y còn cần tăng thêm cái gì hay không, hoặc giả là trang hoàng lại một lần.

Y cười cười, nói không tất yếu.

Thiên Diệp Diệp gật gật đầu, nhưng trong nội tâm đã có điểm không phải tư vị.

Dù là chỉ có một chút điểm, một kiện vật phẩm, chỉ cần là Trữ vì cái nhà này chọn lựa, đều hảo.

Như vậy, nhà này sẽ có khí tức của y, dấu vết của y.

Chính mình sẽ không cần phải lo được lo mất, thậm chí lo lắng y đem nơi này coi như cùng khách sạn cũng không có khác biệt, tùy thời có thể thu thập hành lý rời đi.

Đoan Mộc Trữ tựa hồ không nhìn ra sầu lo của hắn.

Bất quá may mắn, thời điểm bọn họ cùng một chỗ tản bộ đi ngang qua một tiệm nhạc khí, Đoan Mộc Trữ đứng ở bên ngoài tủ kính thủy tinh nhìn một hồi, sau đó hướng về hắn, ngón tay thon dài chỉ chỉ một cây đàn dương cầm Bosendorfer tam giác sáng bóng đen nhánh.

“Chúng ta đem nó mang về đi.”

Đây là lần đầu tiên Đoan Mộc Trữ hướng hắn mở miệng muốn một kiện đồ vật.

Lần đầu tiên chủ động hướng đến nhà bọn họ, mua thêm một kiện vật phẩm.

Thiên Diệp Diệp đáp ứng đến phi thường thống khoái. (đồ mê giai ==)

Cả ngày hôm đó tâm tình Thiên Diệp Diệp phi thường tốt, mặc dù hắn hiện tại là tổ trưởng Thiên Diệp tổ, ngoại giới đồn đãi “Tà đạo Thiên Diệp”.

Thiên Diệp Diệp lần đầu tiên trông thấy đàn dương cầm Bosendorfer tam giác là ở một buổi chiều năm hắn mười bốn tuổi.

Dương quang xuyên thấu qua khe hở lá cây loang lổ rơi vãi trên mặt đất, bầu trời xinh đẹp giống như một mảnh lam bảo thạch được cắt đến hoàn mỹ, tiếng đàn dương cầm thanh thúy dễ nghe từ bên cạnh kiểng đạo quán truyền đến, tựa hồ ngay cả không khí đều bắt đầu nhẹ thổi lên theo.

Thiên Diệp Diệp dưới dáy bảo của mẫu thân, ở trên cao mới chính là sức mạnh, cùng với tinh thần võ sĩ không thể rung chuyển.

Đàn dương cầm, hội họa, những loại quá mức nhu nhược gì đó, Thiên Diệp Mỹ Hạnh chưa bao giờ chịu để đứa con chạm đến.

Sau khi thủ khúc được đàn xong, người diễn tấu tựa hồ tâm tình rất tốt, lại đàn thêm một khúc.

Thiên Diệp Diệp đối với âm nhạc dốt đặc cán mai, nhưng lúc này lại tựa hồ có thể cảm nhận được tâm tình của người diễn tấu. Thủ khúc lộ ra hương vị ôn nhuận nhu hòa, như trời xanh ngày thu ngàn dặm không mây, thu phong cuốn mây, gió nhẹ dần trôi.

Thiên Diệp Diệp khó có được liếc mắt vào cầm phòng (phòng đàn).

Đoan Mộc Trữ mười một tuổi mặc một bộ áo sơ mi màu lam nhạt cùng quần ngắn tây trang bạch sắc, lộ ra tiểu thối (đôi chân nhỏ) phấn nộn, đang cúi đầu, ngón tay linh xảo khảy đàn. Tóc của y vừa đen lại mềm, lông mi thật dài như cánh quạt nhỏ, thần sắc hết sức chuyên chú.

Namlão sư ở một bên dạy đàn không ngừng gật đầu, trong mục quang tán thưởng mang theo kiêu ngạo...

Đột nhiên, một hồi thanh duyên đáng của đàn dương cầm cắt đứt hồi ức của Thiên Diệp Diệp.

Hắn nương theo phương hướng nhìn lại.

Tiểu Đoan Mộc Trữ phấn phấn nộn nộn hôm nay đã trưởng thành thành bộ dáng nam tử ưu nhã tuấn tú.

Như là đại môn ánh sáng thời gian giữa quá khứ cùng hiện tại đột nhiên nối tiếp.

Đoan Mộc Trữ phát giác được ánh mắt của hắn, ngẩng đầu hướng hắn nhẹ nhàng cười, đôi mắt hắc lưu ly lóe sáng động lòng người.

Hầu kết Thiên Diệp Diệp xiết chặt, nhịn không được đi tới, đứng ở sau lưng tình nhân.

Thân thể của hắn khẽ chạm lên Đoàn Mộc Trữ, có thể cảm nhận được biến hóa rất nhỏ từ động tác lúc đánh đàn của đối phương.

Mái tóc dài đen nhánh của Đoàn Mộc Trữ buộc ở sau ót.

Giữa mép tóc mềm mại cùng cổ áo sơ mi hờn nhàn sắc trắng lộ ra một đoạn cổ tuyết trắng duyên dáng, làn da cực kỳ nhẵn nhụi bóng loáng, nhìn lâu không khỏi sinh ra ý niệm muốn kiểm tra trong đầu. (= =|||)

Đợi khi Thiên Diệp Diệp ý thức được điểm ấy, ngón tay thon dài của hắn đã ở trên cổ tình nhân nhẹ nhàng di động, thậm chí là có chút khiêu khích vuốt ve...

“Người đang làm gì?” Thanh âm ôn nhuận hỏi, lộ ra nụ cười thản nhiên, ngón tay thon dài trắng mịn vẫn như trước ở trên phím đàn màu đen xinh đẹp di chuyển.

“Đánh đàn.” Thiên Diệp Diệp mặt không đổi sắc, cúi người tiến đến bên tai y.

Thanh âm của hắn ép tới rất thấp, khí lưu nóng hổi thổi tới trên vành tai, tạo ra một mảnh tê dại câu nhân.

“... Cầm không phải đàn như vậy.”

“A, phải không?”

Thiên Diệp Diệp dùng loại khiêm tốn thụ giáo đáp lời, nhưng ngón tay gợi cảm hữu lực theo vạt áo sơ mi của Đoàn Mộc Trữ chui vào, từ đường eo mềm dẻo của đối phương chậm rãi ái muội chạy .

“Vậy người dạy ta.”

Tiếng nói khàn khàn từ tính nghe lên tựa hồ rất thành khẩn, nhưng sự tình trên tay lại làm cho người mặt đỏ tim đập. Hai ngón tay thon dài đã vuốt phẳng đến lồng ngực đối phương, đầu ngón tay kẹp lấy hai điểm nhỏ nhỏ, như có như không kẹp lấy.

Hắn đã suốt một ngày không có làm loại sự tình này , thật sự là dài dằng dặc a... Thiên Diệp Diệp nhếch miệng.

Tay Đoàn Mộc Trữ run rẩy, ấn sai một đơn âm.

“Người là học sinh xấu, không có lão sư nguyện ý dạy...” Khẩu khí như lão sư đàn dương cầm rất đứng đắn, chỉ là âm cuối hơi hơi rên rỉ nghe như thế nào đều mang theo tình sắc.

“Xem ra ta phải tranh thủ thời gian nịnh nọt lão sư, làm cho lão sư thay đổi ấn tượng đối với ta.”

Thiên Diệp Diệp vẫn đang mặt không đỏ, một chút cũng không e lệ tỏ vẻ, nói xong lời cuối cùng, đường cong khêu gợi của môi mỏng ngậm lấy vành tai mềm mại của Đoàn Mộc Trữ...

Khoang miệng ấm áp ngậm lấy vành tai mẫn cảm, đầu lưỡi mập mờ liếm lộng.

Đoàn Mộc Trữ chỉ cảm thấy trên mặt phát sốt, hô hấp thoáng chốc hỗn loạn . Ngón tay đặt trên phím đàn trắng không bị khống chế mà dề xuống, đàn dương cầm phát ra liên tiếp tạp âm.

Nghe thấy tiếng đàn biến thành như thế, Thiên Diệp Diệp trầm thấp nở nụ cười, có chút đắc ý bởi ảnh hưởng của mình đối với Đoàn Mộc Trữ.

Đoàn Mộc Trữ cong lên đôi mắt hình nguyệt nha, khóe mắt xinh đẹp có chút mị lén, “A, rất đắc ý?”

“Không có, đương nhiên không có.” Đại chưởng ở trên da thịt bóng loáng của đối phương khẩn cấp chạy, xúc cảm hảo đến mức hắn lưu luyến quên về. Hắn mới sẽ không thừa nhận chút tiểu tâm tư này của mình.

“Thật vậy chăng?”

Đoàn Mộc Trữ chậm rãi đứng lên, quay mắt về phía Thiên Diệp Diệp, chớp chớp hàng lông mi thanh tú, thanh âm cố ý ép tới rất chậm, rất thấp.

Y dựa lưng chống đỡ đàn dương cầm, nâng lên một tay, ngón tay thon dài đùa giỡn cúc áo thứ nhất trên áo sơ mi của Thiên Diệp Diệp, đầu ngón tay ngẫu nhiên ở trên hầu kết đối phương tán tỉnh về loạn.

Hầu kết Thiên Diệp Diệp cao thấp giật giật.

Con người đen nhánh hiện lên một vòng quang mang tình dục.

Một hồi ân ái lúc trước, Trữ mót vào hôn lấy hầu hết của hắn, sau đó giương mắt lên nhìn hắn, loại ánh mắt quyến rũ... Hiện tại hồi tưởng lại, dưới bụng đã dâng lên một trận nhiệt lưu.

“Trữ...” Hắn thấp giọng khẽ hô.

Áo sơ mi trắng đơn bạc của đối phương đã bị y giải khai, lồng ngực oánh nhuận như ngọc cùng hai điểm hồng như ẩn như hiện, một ngón tay ái muội trêu chọc trong thân thể hắn như là dây cung căng lên tình dục.

Đoan Mộc Trữ không nói lời nào, chỉ hơi hơi nghiêng mặt, ánh mắt xinh đẹp liếc xéo nhìn hắn. Thần sắc giống như cười mà không phải cười, lại ẩn ẩn mang theo một cổ dụ hoặc, ngón tay xinh đẹp lại linh xảo tiến vào cổ áo hắn, ánh mắt mang ý xấu trêu đùa hắn.

Thiên Diệp Diệp cũng nhin không được nữa, khép lại nắp đàn, một cái dùng sức kiềm trụ eo Đoan Mộc Trữ, ôm đối phương đặt trên mặt.

Lúc này y phục trên người Đoan Mộc Trữ hầu như đã bị Thiên Diệp Diệp lột sạch, quần bị ném trên mặt đất, chỉ còn một kiện áo sơ mi trắng hơi mỏng trên người, xuân quang sạ tiết (nói trắng ra là lộ hết rồi).

Y ngồi ở trên nắp cầm đen nhánh, hai chân thon dài trắng nõn lay động trên không trung, đường cong đôi chân cực kỳ ưu mỹ, một mực từ bắp chân lan tràn đến bắp đùi, cuối cùng biến mất ở vạt áo sơ mi trắng...

Thiên Diệp Diệp thấy cổ họng phát căng, nơi nào đó càng biến càng lớn, hỏa nhiệt vô cùng.

Hai ngón tay Đoan Mộc Trữ nâng cầm lên, hàng mi như quạt chớp chớp, sau đó lộ ra một mặt tiểu dung như hoa quỳnh trắng nở rộ trong đêm mê người.

“... Quỳ xuống.” Đôi môi mềm mại mở ra, nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

Tuần mi Thiên Diệp Diệp khẽ nhảy lên, hắn lớn từng này còn chưa bị người mệnh lệnh qua như vậy.

“Quỳ xuống.” Thanh âm trở nên càng thêm thấp nhu, tràn ngập vô hạn dụ hoặc ái muội.

Cùng lúc đó, Đoan Mộc Trữ nâng lên một chân, lộ ra tảng lớn xuân quang bên trong đùi, một chân áp vào giữa hai chân Thiên Diệp Diệp, ngón chân nhẹ ma xát như có như không.

Áo sơ mi hờ hững buông bao phủ nửa thân trên của y, nhưng bên trong lại là quang lỏa, nhất là sau khi y giơ chân lên, vô luận là phía trước hay là đằng sau đều ở vào trạng thái thất thủ vì môn hộ mở rộng...

Thiên Diệp Diệp lập tức thở hock vì kinh ngạc.

Phía dưới đã rơi vào tình trạng căng cứng đến nóng rực, nhưng người tuần nhã xinh đẹp trước mắt này lại còn cố ý dùng ngón chân trêu chọc.

Ngón chân ác ý thú vị cao thấp nhu động, ngẫu nhiên còn kẹp lấy chỗ của hắn.

“Quỳ xuống.” Đoan Mộc Trữ nhìn qua ánh mắt Thiên Diệp Diệp, lần thứ ba phân phó.

Vẫn là bộ dáng ôn nhu mỉm cười, đôi mắt hình trăng lưỡi liềm khẽ nheo lại, nhưng Thiên Diệp Diệp lại cảm nhận được một tia khí tức không thể trái nghịch...

Hắn quỳ một chân trên đất.

Đoan Mộc Trữ thoáng câu dẫn ra đường cong khéo môi duyên dáng, một chân nhẹ nhàng đạp ở trên bờ vai rộng lớn của Thiên Diệp Diệp, đủ để có thể cảm nhận được cơ thể tràn ngập sức bật của đối phương.

Chân của y ở trên đầu vai Thiên Diệp Diệp như có như không hoạt động, cứ như một phiến lá nhu hòa chậm rãi chìm vào giữa hồ, ở trên mặt hồ ba quang liềm diễm nổi lên trận trận rung động.

Thiên Diệp Diệp bị loại khiêu khích dụ hoặc mười phần tán tỉnh này của y làm cho máu toàn thân đều sôi trào, vươn tay muốn đi bắt lấy chân Đoan Mộc Trữ, nhưng chân đối phương lại giống như một con cá chép (cá chép) nghịch ngợm, cố ý cùng hắn đối nghịch.

Hắn đưa tới, Đoan Mộc Trữ sẽ né tránh, hắn lại đuổi, Đoan Mộc Trữ lại trốn, còn thấp giọng cười.

Thiên Diệp Diệp nắm tới lần thứ ba mới bắt được chân đối phương.

Gót chân của chủ nhân đồng dạng ưu nhã thon gầy, cơ sắc trắng muốt gần như trong suốt, ẩn ẩn có thể trông thấy mạch lạc (đường gân) mập mờ thanh sắc. Đường cong ưu mỹ, ngón chân trắng thấu sắc hồng như là ngọc thạch điêu tạc ra, ónh nhuận làm cho người khác tâm động.

Thiên Diệp Diệp cúi đầu xuống, kim lòng không được ở trên chân Đoan Mộc Trữ hôn một cái.

Hai tay Đoan Mộc Trữ đặt phía sau, tựa ở trên nắp cầm Bosendorfer, thân thể ngưỡng cong, hình thành một đường vòng cung xinh đẹp.

Mái tóc dài đen nhánh vén một bên vai, vài sợi rơi lả tả giữa không trung như là trên một tầng nước sơn chớp động lên ánh sáng nhợt.

Thiên Diệp Diệp tựa hồ sinh nghiến, hôn một cái không đủ, lại hôn cái thứ hai, cái thứ ba.

Đến cuối cùng, hắn dứt khoát bưng lấy lòng bàn chân Đoan Mộc Trữ đưa tới gần bên miệng, đuổi ra đầu lưỡi phi sắc ái muội liếm láp ...

Bắp chân người có rất nhiều dây thần kinh, bị ngoại giới khiêu khích thì chỗ sinh ra khoái cảm cũng không chỉ là một chút.

Đoan Mộc Trữ chỉ cảm thấy chính mình thoải mái đến mức ngón chân thậm chí muốn co lại, như là con mèo nhỏ tới gần lò lửa ấm áp, cả người đều lưỡi biếng tê dại ...

Nhưng Thiên Diệp Diệp làm không chỉ có như thế.

Chẳng biết lúc nào hắn đã từ đường cong dưới chân Đoan Mộc Trữ chậm rãi hôn lên trên, hôn đến tiểu thối (bắp chân), hôn đến đại thối (bắp đùi), rồi đến bên đùi, từng cái hôn nhỏ vụn nóng hổi rơi vào nơi cực tư mật.

Toàn thân Đoan Mộc Trữ đều sợ run, y muốn co rụt lại về sau, chính là Thiên Diệp Diệp lại trước một bước đuổi ra ngón tay.

Ngón tay thon dài hữu lực ở trên cửa huyết hồng nhợt loạn chuyển, đợi đến khi có chút mềm thì đầu ngón tay liền chui vào, giống như một con xà linh mẫn, không ngừng ở phụ cận cửa huyết ấn áp.

Lần này không thể so với dĩ vãng.

Dĩ vãng bọn họ đều ở nơi bình thường làm loại chuyện này, tiền hí (khúc dạo đầu) như bây giờ cũng không sinh ra cảm quan kích thích đặc biệt mãnh liệt.

Nhưng lúc này đây, Đoan Mộc Trữ ngồi ở trên nắp cầm, ở vào vị trí tương đối cao, hai đùi còn bị Thiên Diệp Diệp tách ra. Sau lưng không có thứ có thể dựa vào, chỉ có thể hai tay chống ở trên nắp cầm duy trì cân đối, mà một khi thân thể ngưỡng ra sau sẽ tránh không được phải môn hộ đại trương (cửa mở lớn =)]...

Vô luận là phía trước hay là hậu huyết hơi lộ ra, hiện tại toàn bộ đều hiện lên trước mắt Thiên Diệp Diệp, nhìn một cái không sót gì.

Bây giờ là buổi chiều.

Dương quang đều mang theo sau hương vị lưỡi biếng sau mười một giờ, tất cả “Xuân quang” đều thấy thanh thanh sở sở.

Thiên Diệp Diệp tà khí cười, một bên dùng ngón tay thon dài đùa bốn hậu huyết khít chặt của Đoan Mộc Trữ, một bên ở bên tai y ái muội nói: “Người xem, người đang gặt gao cắn ngón tay của ta...”

Ngón tay Đoan Mộc Trữ đan vào tóc Thiên Diệp Diệp.

Tóc nam nhân thô cứng, nghịch qua lòng bàn tay có loại cảm giác đâm ngứa ngứa.

“Như thế nào, không thích?” Đoan Mộc Trữ không trả lời thẳng vấn đề của Thiên Diệp Diệp, mà là hỏi lại.

Thanh âm của y rất nhẹ, rất nhu, âm cuối bởi vì khoái cảm mà mang theo có chút run rẩy, nhưng chính là loại thanh âm này nghe vào trong tai Thiên Diệp Diệp, vô cùng ái muội câu nhân...

“Như thế nào lại không thích?”

Thiên Diệp Diệp xoay tròn mắt nhìn y, đôi mắt hẹp dài đen thẳm lộ ra nồng đậm ái dục cùng sùng nịch.

Hắn liếm liếm môi, đầu lưỡi phi sắc liếm vòng trên cánh môi mỏng quyến rũ, đầu lưỡi có chút xoáy lên, tràn đầy mị hoặc của nam nhân thành thực.

Thiên Diệp Diệp đang phóng điện.

Trong vài năm Đao Mộc Trữ biến mất, hết thấy cảm xúc của hắn giống như cũng biến mất.

Nếu như nói lúc trước hắn là tên hắc bang thiếu chủ đường hoàng cuồng ngạo, như vậy Đao Mộc Trữ biến mất thật giống như một đạo ranh giới, làm cho cảm xúc cả người hắn như là trong vòng một đêm bị khóa nhập phong kín vào hòm.

Không ai có thể mở ra, ngoại trừ Đao Mộc Trữ.

Thẳng đến khi Đao Mộc Trữ trở lại bên cạnh hắn, những cảm xúc chôn dấu dưới đáy hòm mới dần dần thức tỉnh.

Thiên Diệp Diệp mới có thể từ trên con đường “Tà đạo Thiên Diệp” lãnh khốc vô tình biến trở về bộ dáng hiện tại này, bộ dáng mà hắn từng sở hữu, một cái khiêu mi, một ánh mắt, đều có thể làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Đao Mộc Trữ là hoa ăn thịt người mị hoặc nhân tâm, hắn chỉ có thể nâng lên tinh thần trăm phần trăm mới có thể chống lại.

Bọn họ là đang ân ái.

Nhưng lại càng giống hai cao thủ tình trường so kỹ xảo tán tỉnh lẫn nhau, trình diễn tiết mục kích tình mãnh liệt.

Đao Mộc Trữ rên rỉ một tiếng, ngón tay nắm chặt tóc Thiên Diệp Diệp, lực đạo ầm ầm tăng lớn.

Chỉ thấy Thiên Diệp Diệp tà khí cười, vui đùa nhập giữa hai chân Đao Mộc Trữ, đầu lưỡi dâm mỹ cực nóng linh hoạt chui vào.

Cảm giác này với khi dùng ngón tay hoàn toàn không đồng dạng!

Đầu lưỡi Thiên Diệp Diệp như một con rắn dâm loạn, vừa mềm dẻo lại cuồng mãnh, khi thì tận lực chậm rãi trêu chọc, khi thì dùng đầu lưỡi phi sắc quyến rũ ở hậu huyệt Đao Mộc Trữ loạn chuyển, một cái nhẹ một cái nặng thoáng cái liếm láp...

Trong phòng không ngừng vang lên thanh âm dâm mỹ đến rõ ràng.

Cái cổ duyên dáng của Đao Mộc Trữ khẽ ngửa ra sau, một tay chống trên mặt nắp cằm, một tay ôm lấy cổ Thiên Diệp Diệp.

Kỹ xảo của Thiên Diệp Diệp y không rõ ràng lắm có phải là tốt nhất hay không, bởi vì không có những người khác đối với y làm loại chuyện này, có vài người muốn y làm nhưng còn phải cân nhắc xem mình muốn sống nữa hay không.

Eo của y nhuỷễn đến độ thẳng không nổi...

Từ eo đến đại thối, lại từ gốc đùi đến ngón chân, mỗi một căn thần kinh cũng giống như trong xuân quang ẩm áp lưỡi biếng nhộn nhạo, hoặc như là ngâm mình trong vò rượu lâu năm tràn đầy tinh khiết thơm lừng, toàn thân đều tản ra khí tức say mê vô cùng. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Đao Mộc Trữ từ góc độ này nhìn lại, vừa vặn trông thấy đầu tóc đen nhánh xinh đẹp của Thiên Diệp Diệp.

Bởi vì quanh năm suốt tháng tập luyện kiếm đạo, bả vai Thiên Diệp Diệp so với nam nhân bình thường càng rộng lớn, càng hữu lực, đường cong xương bả vai hoàn mỹ đến không thể chính sửa, cơ thể gợi cảm

căng cứng che ở trên khung xương của hân, một, hai giọt mồ hôi từ phía sau lưng xốc vác rần chắc uốn lượn xuống dưới.

Làn da Thiên Diệp Diệp là màu mạch khêu gợi, dưới dương quang chiếu rọi, mồ hôi ở trên tấm lưng phía sau trượt dài gợi cảm đến cơ hồ làm cho người hít thở không thông...

Cảnh tượng như vậy, ngay cả Đoan Mộc Trữ đều không thể không mở to mắt.

Thiên Diệp Diệp cường thể đang không ngừng châm ngòi dục vọng của Đoan Mộc Trữ, nhưng mà hân không biết, chính mình đối với Đoan Mộc Trữ mà nói, chính là thôi tình tề(chất xúc tác- xuân được =) thượng đẳng nhất.

Nơi đó bị nhiều lần liếm láp trở nên càng ngày càng mềm mại, càng ngày càng nóng.

Đoan Mộc Trữ ôm lấy cổ Thiên Diệp Diệp, y chỉ muốn thoát khỏi loại tư thế không cách nào gượng sức này, nhưng đầu lưỡi mềm dẻo mà bá đạo lại khiến cho y phi thường thoải mái, vô cùng hưng phấn...

Y thở dồn dập, không ngừng rên rỉ.

Hâm ẩn tiếng rên rỉ nhỏ vụn bị đè nén, tựa như tiếng ca của hải yêu (nàng tiên cá), mang theo ma lực vô cùng mê người, không ngừng trêu đùa dục vọng Thiên Diệp Diệp.

Hân có thể cảm nhận được khí lưu Đoan Mộc Trữ thổi ra, cứ như muốn nói đừng ngừng tán tỉnh. Giương mắt có thể chứng kiến vùng bụng bằng phẳng của đối phương, cùng hai khóa hồng hạt nho nhỏ trước ngực.

“Tiến đến. !” Đoan Mộc Trữ tới gần Thiên Diệp Diệp, ngậm lấy lỗ tai của hân, thấp giọng mệnh lệnh.

Không biết là bởi vì một tiếng “Tiến đến” này, hay là vành tai của mình đột nhiên bị khoang miệng nóng bỏng ngậm lấy, Thiên Diệp Diệp chỉ cảm thấy toàn thân như là bị dòng điện mạnh mẽ đánh vào, dục vọng trước đó toàn bộ biến thành thao thiên cự lãng (con sóng động trời =).

Hân đứng thẳng thân thể, hung hăng chế trụ vòng eo Đoan Mộc Trữ, dùng sức mà đỉnh.

Đoan Mộc Trữ nghiêng thân thể, nửa thân trên không khỏi ngưỡng ra sau, nhưng nửa thân dưới lại bởi vì sức nặng thân thể mà cấp tốc rơi. Hai người cơ hồ hình thành một hình tam giác, hai chân của y chăm chú quấn ở đường cong thắt lưng căng cứng của Thiên Diệp Diệp, hậu huyết mẫn cảm bị xỏ xuyên qua toàn bộ, dùng đạo căng đầy như lửa khấn cấp trói buộc cự đại của đối phương.

“A ——” hai người đồng thời thở gấp một tiếng, vừa là thỏa mãn, vừa là vì động tác vô cùng kịch liệt mà rên rỉ.

“Người quá dùng sức.” Đoan Mộc Trữ trì hoãn khẩu khí nheo lại đôi mắt, biểu tình như trừng phạt khê cắn lỗ tai người bên dưới. Cảm giác sau khi kiên đỉnh (phân thân) kinh người của đối phương tiến vào, rất nhanh ma sát đến tận sâu, quả thực là kích thích thống khoái không gì sánh kịp.

Nhưng loại tư thế kịch liệt này lại khiến cho tim y một mực treo lơ lửng.

Hiện tại y hầu như hoàn toàn treo trên không, chỉ có lưng bán chống đỡ trên đàn dương cầm.

Một động tác rất nhỏ của Thiên Diệp Diệp, bất luận là một lần co rúm đều có thể làm cho trọng tâm y bất ổn.

Ở trong loại lo lắng lung lay sắp đổ này, mỗi một lần mãnh liệt đâm vào mang đến an ủi đều giống như bị kính lúp phóng đại đến gấp mấy lần, vô cùng rõ ràng phóng lên thần kinh của y, ngay cả đầu dây thần kinh đều lộ ra khoái cảm không cách nào nói rõ.

Thiên Diệp Diệp câu dẫn ra khóe môi, đối với Đoan Mộc Trữ “Nén giận” chỉ quăng ra một cái cười xấu xa.

Bởi vì tiếng cười khê chấn động lồng ngực rần chắc nên cơ thể tiểu mạch sắc hiện ra sáng bóng, quả thực như con báo hoang đại trong rừng, cuồng dã mà cực kỳ có sức bật.

Trên thực tế, một chút biểu hiện chân chính này chính là Thiên Diệp Diệp cuồng liệt mà mãnh liệt đâm vào.

Hân thường niên tập luyện kiếm đạo, thể lực vốn đã khác hân với thường nhân, dùng mãnh vô cùng, cộng với hiện tại người cùng hân ân ái lại là Đoan Mộc Trữ.

Môi của đối phương bị hấn hôn đến vừa hồng vừa sưng, khóe mắt mang theo một chút ướt át, bộ dạng nhiễm tình dục càng khiến hấn khó có thể kiềm chế.

Hấn kiểm trụ eo Đoan Mộc Trữ, dùng một khoảng cách lớn va đập vào, từng đợt rồi lại từng đợt, giống như Hồng hoang mãnh thú.

Cực nóng cực đại một lần lại một lần cắm vào hậu huyết căng đầy của Đoan Mộc Trữ, ma sát dững đạo hỏa nhiệt, hung hăng đụng vào một điểm. Thanh âm “ba tháp” của tính khí chàng kích vào thân thể, thanh âm của thủy dịch nơi giao hợp tại gian phòng đánh đàn không ngừng vang vọng, dâm mỹ không thôi.

“Như thế nào hưng phấn như vậy?” Bởi vì tình dục mà sắc mặt Đoan Mộc Trữ nhiễm lên một mạt phi sắc.

Y híp mắt nhìn Thiên Diệp Diệu, đôi mắt hắc lưu ly không giống với ưu nhã dĩ vãng, mà là lộ ra một tia lưỡi biếng cùng dụ hoặc.

Như là Lưu ly châu thấm trong nước dưới ánh trăng, liễm diễm như gợn nước.

Ánh sáng mặt trời chiếu trên thân thể xích lỏa mà thon gầy của y, cổ và lồng ngực bởi vì Thiên Diệp Diệu mút vào mà đã ẩn lên hồng ngân ái muội .

“Bởi vì đột nhiên rất có cảm giác.” Thiên Diệp Diệu xấu xa cười, một bên thở gấp, một bên dùng sức co rúm .

Làn da xích lỏa ma sát da thịt trắng nõn của Đoan Mộc Trữ, mỗi một lần da thịt thân cận liền như hai người cách nhau càng thêm gần, tâm...cũng càng gần một chút.

Bọn họ ở trong hắc đạo lớn lên .

Người lừa ta gạt, không từ thủ đoạn, đối với bọn người lúc nào cũng vẫn mang dã tâm mà nói, đều không phải là chuyện gì mới lạ.

Cho dù xuất ra ái ý, cũng chưa chắc sẽ tin tưởng đối phương đã toàn bộ giao ra chân tình.

Trữ là như thế, hấn cũng là như thế.

Trữ tựa như hồ nước trong suốt, tính mỹ làm cho người khác hoa mắt.

Tự cho là đã nhìn thấu ba quang lẩn tẩn của y, kỳ thật thủy chung đoán không ra đáy lòng tĩnh như nước sâu...

Chỉ có ở thời điểm ân ái.

Chỉ có thời điểm Trữ đạt tới cao trào, ánh mắt có khoảnh khắc thất thần, vẫn đang ôm chặt lấy hấn, không chút phòng bị đem thân thể giao cho hấn, hấn mới dám khẳng định y thật sự thương hấn .

Không phải dùng ngôn ngữ, mà là dùng thân thể chứng minh...

“Nói dối!”

Đoan Mộc Trữ thấp giọng cười, ngón tay thon dài lại ác liệt từ lưng hấn trượt xuống, thẳng đến giữa hai đùi.

“Uy...” Thiên Diệp Diệu vội vàng lên tiếng ngăn lại.

Trữ cũng không phải là người có tính tình nhẫn nhục chịu đựng, chẳng lẽ ở mấy năm tách ra này, y...

Mặc dù tính khí còn chôn ở trong dững đạo ẩm áp nhỏ hẹp của đối phương, nhưng Thiên Diệp Diệu lại cảm thấy cái trán bốc lên mồ hôi lạnh.

Đoan Mộc Trữ ngẩng lên đường cong ưu nhã của cái cằm, nheo lại ánh mắt lóe ra quang mang không rõ. Ngón tay mảnh mai giống như du xà, chậm rãi ở giữa hai đùi Thiên Diệp diệu hoạt động...

“Rốt cuộc vì cái gì?”

Rõ ràng làm ra loại động tác này, tiếng nói lại khàn khàn gợi cảm, dụ hoặc lấy hấn.

Thiên Diệp Diệp thật sự không cách nào nhận được loại cảm giác kỳ dị này, chỉ có thể cắn răng, “Lấy tay ra. Lấy ra, ta liền nói.”

“Trước tiên nói, ta lại lấy ra.” Đoan Mộc Trữ ánh mắt ôn nhu, bao hàm trêu tức.

Thiên Diệp Diệp biết rõ y là cố ý khiêu khích với mình, giả vờ hung ác trừng mắt liếc y một cái, sau đó mới nghiêng đầu, trên khuôn mặt tuấn mỹ có chút quẫn bách, “Ta nghĩ đến bộ dạng người khi còn bé...”

“A?” Đoan Mộc Trữ ôn nhuận trầm ngâm một tiếng, “... Nguyên lai người có sở thích luyến đồng?” (=|||||)

Đáp lại y là Thiên Diệp Diệp tàn bạo va chạm.

Thân thể Đoan Mộc Trữ chấn động, qua vài giây mới khôi phục lại. Y tới gần lỗ tai Thiên Diệp Diệp, cười xấu xa thổi hơi, “VẬY tại sao nghĩ đến ta khi còn bé, người cứ như vậy mà ... hưng phấn?”

“Người từ nhỏ cứ như vậy ——” Thiên Diệp Diệp xoay mặt, nhìn thẳng ánh mắt của y, con người đen nhánh gợi cảm vô cùng, rồi lại lộ ra nhất vãng tỉnh thâm, “Rất thích âm thầm làm mấy chuyện xấu. Dù cho qua nhiều năm như vậy, vẫn như trước không thay đổi. Ta trước kia lại không phát hiện...”

Đoan Mộc Trữ khẽ nhón nhạo, trên mặt vẫn duy trì biểu lộ vừa rồi, không ai có thể nhìn ra được tâm tình của y.

“Chính là mọi người đều phải trưởng thành, chỉ có ở trong thời kỳ phát triển, càng thêm minh bạch đối phương. Sau khi minh bạch đối phương rồi... vẫn là không tự chủ được mà yêu đối phương, đây mới thực sự là cảm tình a.”

Đoan Mộc Trữ không có nói tiếp, chính là sau một khắc lại ôm lấy cổ Thiên Diệp Diệp hôn nồng nhiệt .

Động tác của y nhanh chóng mà ngoài ý muốn.

Thiên Diệp Diệp còn chưa kịp phản ứng trong kinh ngạc, liền bị đầu lưỡi mềm mại ầm ập của đối phương cường thế xâm lấn .

Nhưng là loại cảm giác này... thật sự không tệ...

Câu dẫn ra khóe môi, hần đỗi từ bị động sang chủ động làm sâu sắc cái hôn môi này.

Ánh mặt trời chiếu sáng trên người của bọn hắn.

Bosendorfer xinh đẹp sáng bóng đen nhánh, đường cong ưu mỹ. Giống như nhiều năm trước, khung đàn trong căn phòng kia, trầm tĩnh đứng lặng .

>>Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huynh-de-cam-chi>